

அறிசாய வளியீடு - 7

தசிழனைதலைக்கன் தமிழேதலைப்பாழு

(கட்டுரைகள்)

4004
1/5419.

கொக்கூர்கிழான்
கா. வெ. இரத்தினசிங்கம்

JPL

C4004

1995

விலை - 40

கோவில் நால்கள் பிரிசு
மௌநகர் நால்கள் சேதம்
ஏற்றுப்பானம்.

வெளி

அறிவுராய் வெளியீடு - 7

தமிழ்நெதினைகள் தமிழ்நெல்லை பெருமீ (கட்டுரை)

40044 C.C.

115419

கொக்கூர்கிழமான்
கா. வை. இரத்தினசிங்கம்

1995

115419
C.R.

முதற்பதிப்பு - 1995

உரிமை : சிரிய ருங்கே

~ 82
954

விலை ரூபா :

வெளியீடு : அறிவராயம்
மாத்தனை கோவீலடி
செம்போயன் ஒழுங்கை,
கொக்குலீல்.

பதிப்பு : கலை பதிப்பகம்.
367, காங்கேசன்துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

நெடுங்கணக்கு
மாதாந்திர நாள்தேவை
பொருள்டக்கம்

சிறப்புரை

அணிந்துரை

115419

பக்கம்

முன்னுரை

1

1.	அரசியற்புட்டும் அறிவியற் தெருட்டும்	4
2.	அறிவியல் ஒளிமுன் ஆரிருள் அகல்கிறது	10
3.	முன்னோடியவர் பின்னோடுவதேன்?	12
4.	பழந்தமிழகமே பார்முதல் நிலமாம்	13
5.	தமிழெழுத்தே தலையெழுது	18
6.	தமிழ்மொழியே தலைமொழி	21
7.	முத்தமிழ்ச்சங்கமே முதன்மொழிச்சங்கம்	28
8.	பாவலர் தமிழும் பாமரார் தமிழும்	33
9.	வாய்மொழியும் வரைமொழியும்	34
10.	பழந்தமிழ்ப்பண்பே பாரெலாம் பரவியது	39
11.	நடுகல் வழக்கமும் நாக வணக்கமும்	41
12.	நாகரும் இயக்கரும் நந்தமிழ் மக்களே	44
13.	வணிகமும் தழைத்தது வையமும் பிழைத்தது	58
14.	சமுவளநாடும் இன்றமிழ் மக்களும்	71
15.	பின்னுரை	79
16.	திராவிட மரபுவழிக் காலவர்ண முறை	80

சிறப்புரை

இவருடைய இந்தக் கட்டுரைகளைப் படித்து வியப்படைந்தேன். நயந்தேன். எதை வீயப்பிற்கு காரணம் உண்டு. இவரோடு முதலில் அர்முகமானபோது, இவரை ஆங்கிலமொழிப் புலமை உடைய ஆசிரியர் ஒருவர் என்றே என்னினேன்; இந்தக் கட்டுரைகளை படித்தபோதுதான் இவர் "பட்டம்" சுமக்காத தமிழ் மொழி, தமிழர் வரலாறு, கவிதைத்துறைகளில் ஆழமான - தெளிந்த புலமையும் மிகுந்த தமிழ்ப் பற்றும் உடைய பேராசிரியர் என்பதை உணர்ந்தேன்.

உலகத்தில் மூவாயிரம் வரையிலான மொழிகள் வழங்குவதாகவும் அவற்றிலெல்லாம் முன்மையும் முதன்மையும் செம்மையும் பெற்ற உயர் தனிச் செம்மொழியாய் விளங்குவது தமிழே என்றும் மொழியியல் அறிஞர் கூறியுள்ளனர்.

இந்த உண்மையை அறியவேண்டுமானால் மாக்கச்சுமல்லர், கால்டுவெல் முதலாக தேவநேயப்பாவானர் வரையிலான நூற்றுக் கணக்கான மேலைத்தேய கிழமத்தேய மொழியியல், மாந்தவியல், நிலவியல், வரலாற்று ஆராய்ச்சி அறிஞர்களின் பல நூல்களையும் கட்டுரைகளையும் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் படித்தல் வேண்டும். அதுயாவர்க்கும் எளிதன்று!

புலவர் இரத்தினசிங்கம் (கொக்கூர் கிழான்) அவர்களின் இந்நால் ஒன்றே போதும்! இவர் தமிழ், தமிழர் வரலாறு பற்றிப் பேசுவனவற்றில் பிழை காண்டல் அரிது! முன்னேயார் ஜயம் பட உரைத்தவற்றை தம் நுண்மான் நுழை புலத்தால் தெளி வித்தும் புதுவதாய்ச் சில உண்மைகளை வெளிப்படுத்தியும் உள்ளார்.

இது, பொத்தகம் அன்று; தமிழ்ச் செல்வப் பெட்டகம்! இவருடைய தூய தமிழ்ப்பற்றும் இனிய கவிதை போன்ற மொழிநடையும் தமிழ் ஆர்வலருக்கெல்லாம் பேரு விருந்தும் அருமருந்துமாகும்!

எளிமையான தோற்றம், பெயரை விரும்பி ஆர்ப்பாட்டம் செய்யாத அடக்கம், தொண்டுள்ளம் - இவற்றால் தொழுத்தகும் பெரியர்!

தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் இந்த அரிய நூலை போற்றும் என நம்புகின்றேன்.

வாழ்க தமிழ்!

அன்பன்,

"தமிழ் வளர் சோலை"

புலோலி தெற்கு,
புலோலி.

வி. பரந்தாமன்

13.03.1995,

“புலவர் ஜயா” என அன்பாக அழைக்கப்படும் கொக்கூர்த்திமான் கா.வை. இரத்தினசிங்கம் அவர்களை ஆங்கில ஆசிரியராகவும் கலீஞ்சாகவும் தமிழ்ப் புலவராகவும்தான் முதலில் அறிந்து கொண்டேன். இன்னர் தான்தீவர் வரலாற்றுத்தறையிலும் ஆர்வம் கொண்டிருப்பவர் என்று அறிந்தேன். வரலாறு தொடர்பான விடயங்களை இவருடன் கதைத்தபோது தமிழர் பற்றிய நூலொன்றைத் தான் எழுதியுள்ளதாக இவர் தெரியீ : தார். அதனை வாசித்தபோது தமிழர் நாகரிகம் பற்றிய அவரது கருத்தையும் அறிந்து கொண்டேன். அந்தக் கருத்துத் தொடர்பான எனது அபிப்ராயத்தை இங்கு குறிப்பிட வீரும்புகின்றேன்.

தமிழின் தொன்மை பற்றியும், தமிழரின் நாகரிகம் குறித்தும் ஆராய்ச்சி ரீதியில் அறிவுதற்கு அதீகாரம் எமக்குக் கிடைப்பவை ஆங்கில நூல்களே. போதிய எவு நூல்கள் தமிழில் இல்லை. இதனை நீவர்த்தி செய்யும் ரொருட்டு புலவர் ஜயா மேற்கொண்ட இந்தப் பணி மிகச் சிறந்ததே. இந்த முஸ்ரத்தியில் இவர் ஈடுபடுகையில் பல தடங்கல்கள் ஏற்றட்டன. அவை யாவற் றையும் தான்திடிப்பொழுது இந்முஸ்ரத்தியில் வெற்றியும் பெற்றுள்ளார் என்று துறிப்பிடுத்தக்கது.

இந்நாலின் உள்ளடக்கம் பற்றிக் கூறுவதற்கு முன்னர் இதனை எழுதிய முறை குறித்து சிறிது கூறுவது எதை கடந்த அமைகிறது. ஏனெனில், இதனை ஒரு வரலாற்றுக் கதை என்ற வடிவிலேயே பார்த்தேன். அதை மனதில் கொண்டே படித்தேன் என்பதுதான் இங்கு சவனத்தீர்க்குரியது. தமிழரின் வரலாற்றை அறிய உதவும் ஒரு கதையாகவே இதனை நான் கருதிக் கொள்

கிறேன். இந்த வகையிலேயே எனது பார்வையும் இருக்கிறது. ஏனைல, இதில் ஆதாரங்களோ அடிக் குறிப்புக்களோ இல்லை. புலவர் ஜயா இதுவரைகால முங் தான் வாசித்தபற்ற அடிப்படையாகக்கொண்டு தொகுத்த ஒரு வடிவம்தான் இந்த வரலாற்றுக் கதையாகும்.

“தமிழூழுத்தே தலையெழுத்து” என்ற தலைப்பில் தமிழ் எழுத்தின் தொன்மை பற்றிக் கூறி, தமிழ் எழுத்து வடிவத்தின் தொன்மை இன்றும் விவாதற்குரியது என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால் அந்த விவாதத்திற் குரிய தீர்வை தனது தகவல்களை ஊடாக கூறியுள்ளார் என்பது இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. வியாதியையும் கூறி அதற்குரிய மருந்தையும் கூறுவதுபோல் சீர்ச்சையையும் கூறி அதற்கான தீர்வையும் குறிப்பிட்டுமை வரவேற்கத்தக்கது. ஆனால் இப்பகுதி ஒருவித இடைவெளியுமின்றித் தொடர்ச்சியாக எழுதப்பட்டதால் வாசிப்பதற்கு சர்றுச் சிறமாக இருக்கின்றது. இதனை ஒரு குறையாக நான் இங்கு சுட்டிக் காட்டில்லை. கவிதை போன்ற மொழிநடையை எனக்கு வாசிக்க முடியாது போனதால் ஏற்பட்ட என் குறையே இது என்பதை நான் உணர்கிறேன்.

இதனை வீட தமிழரது நாகரிகத்தை ஏனை நாகரிகங்களுடன் ஒப்பட்டு எழுதிய பகுதியானது மிகவும் சிறப்புக்குரிய தொன்றாகும். அதனைவீட தமிழர்களே ஏனைய நாகரிகங்களின் மீறப்புக்கும் சிறப்புக்கும் காரணமாக இருந்தார்கள் எனக் கூறுவது அதன் தொன்மையையும் வன்மையையும் மேலும் வலியுறுத்துவதற்குப் போதிய சான்றாக அமைகிறது.

“கி.மு. நாலாயிரம் அளவில் சுமேரிய நாட்டுடன் தொடர்பு பூண்டிகுந்த தமிழ் வணிகரே அந்நாட்டின் நாகரிகத்திற்கு வித்திட்டவர் என்றும், அந்நாட்டுக்கலை, மொழி, பண்பாட்டில், பழந்தமிழா நாகரிகத்தின் சாயல் படிந்திருப்பதையும் அகற்வாய்வாளரும் மொழி நூல் வல்லாரும் குறிப்பிடுகின்றனர்” என்று எழுதியுள்ளார். இவ்வாறு கூறி தமிழின் தொன்மையை வலியுறுத்தும் புலவர் ஜயா இவ்வாறு குறிப்பிட்டவர் கண்ணும் கூறியிருந்தால் இக் கருத்து மேலும் வலுப்பெறும்.

“சமுவளநாடும் இன்றமிழ் மக்களும்” என்ற இறுதிப் பகுதியில் எது நாட்டின் தொன்மையைப் பற்றியும் புகழைப் பற்றியும் குறிப்பிடுவது கவனத்திற்குரியது. இத்தகைய தகவல்கள் சிலவற்றை முன்பே அறிந்திருந்தபோதும், புலவர் ஜயா கூறிய முறையக்கத்தக்கதாகும்.

இவ்வாறான சிறப்புமிக்க தமிழர்கள் தமக்கென்றோர் தாயசத்தை அமைத்துக் கொள்ளாத படியினால் தான் இன்று தவிக்கின்றார்கள் என்பதை “பல கோடி தமிழ்மக்கள் இருந்தும் அவர்க்கென ஒரு நாடின்மையால் அவர் குரல் உலகசபையில் ஒலிக்க முடியாமையால் அவரின் அவைக் குரல் உலகெங்கும் ஒலிக்கிறது.” என்ற பகுதியினுடாக சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். இவ்வாறு தனது ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்தும் இவர் தமிழர்களுக்கென்று ஒரு தாயகம் வேண்டும் என்பதையும் தனது கோரிக்கையாக முன்வைத்துள்ளார்.

இறுதியில் “தீராவிட மருவுறிக் கால வரன் முறை” என்ற தலைப்பில் இணைக்கப்பட்டுள்ள அட்டவணையும் சிறந்தவொரு தகவல் ஆகும். இவ்வாறான வகையில் தமிழில் எழுதிய இவரது நூலை வரவேற்பதுடன், மேலும் இவ்வகை நூல்களை இவர் எழுத வேண்டும் எனக் கோரி இவரை வாழ்த்துகின்றேன். காலத்தின் தேவை அறிந்து இவர் எழுதிய இந்த நூல்மிகச் சிறந்ததே. இவரது பணி தொடர ஆக்கமுக் ஊக்கமும் வழங்க தமிழ்ச் சமூகம் முன்வரவேண்டும் என்பதே எனது வேணவா ஆகும்.

வாழ்க தமிழ்
வளர்க தமிழ்ப்பணி

411/2 காங்கேசன்துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

உமாசங்கரி

3,06,1995.

அறிவியல்துறை வளர்ந்து ஏனைய துறைகளிலும் புகுந்து பஸ்தியானவற்றைத் துங்கவியும் புதியானவற்றை விளக்கியும் அரும்பெரும் உண்மைகளை அகிலமெங்கனும் பரப்பியும் வரும் இவ்வேளையில் அரசியல்வாதிகளும் இனவெறியர்களும் உண்மைகளை முடிமறைப்பிலிலும் பொய்ம்மைகளைப் புணைந்து உரைப்பதிலிரும் முனைந்து நிற்கின்றனர். அண்மைக்காலங்களில் இங்கு மேற்கொள்ளப் பட்ட ஆய்வுகள் பலவும் இந்நாட்டின் தொல்குடிகள் தமிழர்களே என்பதை உறுதிப்படுத்துகியில் இதற்க மாறாக சிங்களரே தொல்குடிகள் என்றும் தமிழர்கள் வந்தேற குடிகள் என்றும் உண்மைக்குப் புறம்பாக புதிய வரலாறுபடைக்கப் பெற்ற பரப்பப்பெற்று வருகிறது. இதனை மறுதலிக்குமுகமாக இந்நூல்வெளிவருகிறது.

ஆசிரியர்

முன் னாடை

இந்நாட்டுத் தமிழன்த்தின் வரலாறு முறையாக எழுதப் பெறாமையால் உள்நோக்கங் கொண்ட அரசியல்வாதிகள் உண்ணம் வரலாற்றைத் திரித்தும் மறைத்தும் பொய்ம்மைமிக்க புதிய வரலாறூரூபங்களைப் படைத்தும் வருகின்றனர். தமிழன்ம வந்தேறு குடிகள் என்றும் ஒரு சில நூற்றாண்டு வரலாறே இவர்களுக்கு இந்நாட்டில் உண்டென்றும் வாயில் வந்தபடியெல்லாம் கூறி வருகின்றனர். தமிழினம் மட்டுமன்று அவர்வழி வந்த ஆரிய இனமும் அராபிய, சின, யாவகரும் இன்னும் பல்வேறி வந்தவரும் வரலாற்றுத் தொடக்க காலத்திலிருந்து அண்மைக் காலம் வரை இங்குக் குடியேறவே செய்கனர். இக்குடியேற்றங்கள் நடைபெற முன்பிருந்தேயே இங்கு வாழ்ந்து வருபவர் இந்நாட்டின் தொல்குடிகளான தமிழன்மே. இத்தமிழ் இனம் வரலாற்றுக் காலத்துக்குப் பல்லாயிரமாண்டின் முன்பே இங்குத் தோன்றிப் பல்வேறு காலங்களில் பல்வேறு காரணங்கட்காக இந்நாட்டின்றும் நீங்கிப் பிறநாடுகளில் தங்கி அவ்வந்நாடுகளின் இன, மொழி, நாகரிக, பண்பாடுகளின் தோற்றுத்திற்கும் வரசர்ச்சிக்கும் காரணமாயிருந்தது. இவ் இனத்தின் பரந்த நோக்கும் விரிந்த பார்வையும் வஞ்சகமேயுருவன் நெஞ்சினருக்கு வாய்ப்பாக அமைந்தது. இதன் விளைவே இவ்வினத்தின் இன்றைய இழிநிலை.

வரலாற்றுத் தொடக்க காலத்தில் முதன் முதலாக இங்கு வந்து குடியேறியவர் வடத்திராவிடர் வழிவந்த விஜயனும் அவனது தோழர்களுமே. விஜயன் துவருகையைக் கட்டுக்கதையென்றும் குறிப்பிடுகின்றனர். இவர்கள் இங்கு வந்த போது இங்கிருந்தவர் இந்நாட்டின் தொல்குடிகளான நாகரும் இயக்கருமே. இவர்கள் பழந்தமிழ் மக்களின் கிளையினரே என்பதில் ஜயமில்லை. இங்கு வந்த விஜயன் இயக்க குலத்து குவேளியை முதலில் மணந்தாலென்றும் அவளிறந்ததும் நாக இனத்தவள் ஒருத்தியை மணந்தாலென்றும் அறிகிறோம். அத்துடன் தன் தோழர்களுக்குத்

தென்திராவிடத்துப் பெந்தமிழ்ப் பெண்களைக் கொணர்ந்து மணமுடிந்து வைத்தான்றும், பின்னர், மக்கு மனின்னால் விரட்டப்பட்டு சீயத்தில் அலைத்து திரிந்த பெளத்த நெறியினரான பெண்களைக் கொணர்ந்து குடியேற்றினான்றும் அறியக் கிடக்கிறது. இங்குமாக இங்கு வந்து குடியேறிய பல்விஜமக்களும் இந்நாட்டின் தொல்குடிகளான நாக இயக்கருடனும் கலந்து மணவறவு கொண்டதால் இந்நாட்டில் ஒரு புதிய இனங்தோன்றியது. இப்புதிய கலப்பினத்தின் கால்வழியினரே இந்நாட்டுச் சிங்களர். இக்கலப்பினம் இங்குத் தோன்றுவதற்கு முன்பே, அதாவது விஜயன் வருகைக்கு முன்பே, பிறிதொரு வடத்திராவிடர் வழிவந்த ஆரியர் ஒருவர் வந்தார். அவரே புத்தர் பெருமானையைப் பிற்காலத்தவரால் அழைக்கப்பெறுபவர். புத்தர் பெருமான் வட இந்தியாவில் சாக்கிய குலத்துத் தோன்றிய ஓர் இளங்கோவே. அவர், இளங்கோவிற்கான கலை பலவும் கச்டரக்கற்றுத் தேர்ந்த போதும் இளங்கணவற்கான கலைப் பயிற்சிக் குறைவினாற்போலும் இல்லறத்தில் நீடித்திருக்க முடியாமற் போய்விட்டது. வீடு கலைத்தது. காடு அழைத்தது அரசு போகங்களைத் துறந்தார். அழகிளம் மனைவியைப் பிரிந்தார். அன்டுப் புதல்வணை மறந்தார். துறவினை மேற்கொண்டார். இந்து சமயத்தில் சில சீர்திருத்தங்களைச் செய்து ஒரு புது நெறியைத் தந்தார். ஆதுவே புத்த சமயமாயிற்று. இந்துசமயத்தின் குழனியாகிய இப்புது நெறியைப் பரப்புவதற்கு மும்முறை இந்நாட்டிற்கு வந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இம் மும்முறையும் இவரை இங்கு ஏற்றுப் போற்றியவர் பழந்தமிழ்க்கிளையினரான நாக இபக்கரே. இபக்கரின் தோட்டையாக அந்நாளில் வீளங்கிய மகியல் கண்ணிலேபே தான் அருளுரையை முதன்முறையாக இங்கு ஆற்றினார். பழந்தமிழ்ச் சிதைவாகிய பாலி மொழி யிலேயே இவருடையமந்ததால் இதனைச் செல்லுத்த சிலர் இப்புது நெறியைத் தழுவினர். மறுதலித்த இயக்கருட் சிலர் காடுகளில் ஒடிசுளித்தனர். இவர் வழியினரே இன்றைய வேடுவர், இன்றும்கூட இவர்கள் தமிழ்க் கடவுளாம் முருகனையே தம் குலதெய்வமாகச் சுந்தி முறைவறிபாட்டில் உறைத்து நிற்பது யாவரும்

அறிக்கேடு. முருகக்கடவுள் வழிபாடு சிங்களிடை காணப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. பிறந்த இடத்தில் விரைந்து மறைந்த பெளத் தம, புகுந்த இடங்களில் ஒம் விரைந்து மறைந்ததில் வியப்பில்லை. புத்தரின் இறப்பைத் தொடர்ந்துதான் விஜயன் இங்கு வந்தான் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே சிங்கள இனம் இங்குத் தோன்றுவதற்கு முன்பே இந்நாட்டில் பெளத்த நெறி யைத் தழுவியவர் இந்நாட்டின பழந்தமிழ்க் குடிகளான நாக இயக்கரே. நாகலூயக்கர்கள் பெளத்தமத்தைத் தழுவியிருந்தமைக் கான சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. இங்கு மட்டுமன்று இவர் சென்றுதுடியேறிய தென்னகத்திலும் இவரே இந்நெறி தழுவிப் போற்றினர் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. இவர் படைத்த இலக்கியங்கள் இதற்குச் சான்று; வடக்கிலும் கிழக்கிலும் அகழ் வாய்வில் ஈடுபடும்போது பெளத்த சின்னங்கள் அகப்படும் போதெல்லாம் அவ்விடங்களுக்குச் சிங்கள இனம் உரிமை கொண்டாடுவதும் அங்கெல்லாம் சிங்களரை மீண்டும் குடிய மர்த்தவேண்டும் என்பதும் அரசியல் அடாவடித்தனமேயன்றி வேறான தமிழ்ப் பகுதிகளில் அகழ்வாய்வு செய்வது போல சிங்களர் வாழும் பகுதிகளில் அகழ்வாய்வு செய்தால் அங்கெல்லாம் தமிழர் வசித்ததற்கான சான்றுகள் கிடைக்கப் பெறுமென்பது உறுதி. பொலன்றுவை, அனுராதபுரம் போன்ற பழம்பெரும் தமிழ் நகரங்களிலெல்லாம் சிவன்கோவில்கள் இருந்தனவென்றும் அவ்விடங்களில் இன்று பெளத்த கோவில்கள் நிறுவப்பட்டுள்ளன என்றும் நடுநிலை கோடாத நல்லெண்ணங்கொண்ட சிங்கள ஆய் வாளர் சிலர் கூறியிருப்பதும் கவனிக்கத்தக்கது. விஜயன் காலத்திலேயே பழம்பெருமை வாய்ந்த இந்துக் கோவில்கள் இருந்தன வென்றும் அவற்றைப் புதுப்பித்து காசிப் பிராமணர்களை வரவழைத்துக் கோவிலை கிரியைகளை அவன் செய்வித்தான் என்றும் அறியக் கிடக்கின்றது. இஃதினங்களுமிருப்ப இன்றைப் பேரினவாதிகளோ தமிழர் வாழும் பகுதி கிடையும் தமதாக்க எண்ணி திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றங்களை அங்குச் செய்து வருகின்றனர். அதனால் தமிழ்மக்களின் நடமாட்டத்தைக் குறுக்கி நாளைடைவில் அவர்களை இல்லாதாக்கி விட்டு இஶ்நாடு முழுமையையும் தமதாக்குவதே இவர்களின் உள்நோக்கம் என்பது வெளிப்படை.

உலகின் முதன் மாந்தனைத் தந்து உலகின் முதன் மொழி யாகிய தமிழினைப் படைத்து உலகின் முதல் நாகரிகமான குமரி நாகரிகத்தைத் தோற்றுவித்துப் பல்லாற்றானும் சிறந்து விளங்கிய பழந்தமிழகமாகிய குமரி யின் சிறு துண்டமே இன்றைய இலங்கை இப்பழம்பதியின் தொல்குடியினர் தமிழரே. இவர்களிற் பலரும் பிற நாடுகளிற் குடியேறி அவ்வந் நாடுகளின் வாழ்வுக்கும் வளத்துக்கும் வழி கண்டு வரலாற்றில் இடம். விடித் துள்ளனர். அறிவு, ஒழுக்கம், பண்பு, இரக்கம் ஆகிய மனிதப் பண்புகளில் பல்லாயிரமாண்டுகளாகச் சிறந்து விளங்கிவருமிவர் என்னிக்கையிற் குறைந்து விட்டனராதலால் இவரை அடக்கி ஒடுக்கி அழித்து ஒழி த்து விட இந்நாட்டுப் பேரினவாதிகள் முயல்கின்றனர். இவர்களை அண்டிப் பிழைக்கும் வரலாற்றாசிரியரும் இவர்களுக்குத் துணைபோகின்றனர்.

அரசியற் புரட்டும் அறிவியற் தெருட்டும்

அரசியற் புரட்டருக்கும் அவருக்குத் துணைபோகும் வரலாற்றாசிரியருக்கும் அறிவியல் வளர்ச்சிகண்ட அரும்பொரும் முடிபுகள் அதிர்வேட்டாகவே அமைந்துள்ளன. உண்மை நிகழ் வுகளை உலகுக்கு அறிவிக்க வேண்டிய வரலாற்றாசிரியர் உண்மைகளை மூடிமறைப்பதிலும் பொய்ம்மைகளை உண்மைபோல புனர்ந்து காட்டுவதிலும் முனைந் துறிந்து வரலாற்றாத துறைக்கு மட்டுமன்றி அறிவியல் துறைகள் அனைத்துக்குமே இழிவு கற்பிப்பதாக அமைகிறது. இங்கு மட்டுமன்றி பிறநாடுகளிலும் கூட சின்று நேற்றல்ல பல நூற்றாண்டுகளாக இதே கதை தான். தத்தம் விருப்பு வெறுப்புகட்கேற்பவும் தத்தம் கொள்கை கோட்பாடுகளை நிலை நாட்டுவதற்கும் வரலாற்றுண்மைகளைத் திரித்தும் மறைத்தும் வந்திருப்பதை வரலாறுகளின் வரலாறு கூறுகிறது. இந்நாட்டு அரசியலில் டடந்த பல ஆண்டுகளாகப் பேரினவாதிகளது செல்வாக்குப் பெருகி வருவதால் அவர்களை அண்டிப்பிழைக்கும் வரலாற்றாளர் பலரும் வரலாற்று நெறி முறைகளையும் புரக்கணித்துப் புதிய தேவைகட்கேற்ப வரலாற்றை மாற்றியபைத்துப் புதுவது புனைந் து வருகின்றனர். இதன் விளைவாக இந்நாட்டுத் தொல்குடிகளான தமிழினத்தவர்

பற்றிய செய்திகள் பலவும் இந்நாட்டு வரலாறுகளிலிருந்து படிப் படியாக மறைந்து வருகின்றன. தமிழ்த்தலைவர்களும் கமிழறி ஞாம் தமிழினத்தின் உண்மை வரலாற்றை உலகறியச் செய்ய வேண்டுவது இன்றைய நிலையில் மிக மிக இன்றியமையாதது. இங்கேல் தமிழினம் இந்நாட்டில் இருந்ததற்கான அறிகுறிகள் கூட அழித்து ஒழிக்கப்பட்டு விடுவது உறுதி. கல்வித்துறையிலும் கலைத்துறையிலும் பேரினவாதிகளின் கெடுபிடி மிகுந்து அவர்தம் இடைவிடா முயற்சியால் தமிழனம் பற்றிய செய்திகள் யாவும் தப்புந் தவறுமாய்ப் பாப்பப்பட்டு வருகின்றன. பாஸர் வகுப்பிலிருந்து பல்கலைக் கழகம் வரை மாணவருக்குப் புகட்டப்படும் வரலாற்றுச் செய்திகள் பலவும் ‘மகாவஞ்ச’ கூற்றுக்களின் மறுபதிப்புக்களாகவே இருந்து வருகின்றன. உன் நோக்கங் கொண்ட அரசியல் ஸாதிகளாலும் இனவெறி பிடித்த அதிகார வர்க்கத்தாலும் திட்டமிட்டுச் செய்யப்பட்டு வரும் இத்தீச் செயல்களால் நாட்டன் எதிர்காலம் பெரிதும் பாதிப்பு நும் என்பது உறுதி. அறிவியில் வளர்ச்சியும் தொழில்நுட்பப் புரட்சியும் சமுதாய வளத்துக்கும் மனிதகுல நலத்துக்கும் மாநில மேம்பாட்டுக்கும் பயன்பட வேண்டிய வேளையில் அரசியற் புரட்டரின் அடாத செயல்களால் மாநில அமைதியின் மைக்கும் மனுக்குல அழிவினுக்குமே அவை பயன்படுகின்றன. அரசியற் கெடுபிடிகள் போலவே இனமத மொழி நிறவெறிகளும் வரலாற்றுண்மைகளைப் பலியெடுத்து புதிய வரலாற்றுணப் படைத்து வருகின்றன. இனவெறியும் மதவெற்றும் இந்திய துணைக் கண்டத்தின் முன்னேற்றத்தைப் பண்ணுங்கால மாகவே பாதித்து வருகின்றன. ஆரிய திராவிட இனச் சிக்கல்கள் விடுதலை பெறும் வரை இருந்து வந்தது போலவே இந்து முஸ்லீம் மதச் சிக்கல்கள் விடுதலைக்குப் பின் இருந்து வருகின்றன எதற்கும் ஆரிய மூலமகற்பிப்பதில் வல்லவரான ஆரியப்பார்ப்பனர் வரலாற்றுண்மைகளைத் திரித்தும் தாம் உயர்ந்தவரென்றும் ஏனையார் அவைவருமே தாழ்ந்தவரென்றும் கறபித்துத் தாம் எழுதிவைத்த புராணக் கற்பண்களை மேற்கோள் காட்டிப் புதிய வரலாறு படைத்து ஆரிய திராவிட சிக்கல்களுக்கு அடிகோவினர். அவர் படைத்த வரலாறுகளை ஆரிய இனத்தின் மேன்மையையும் ஆரிய நாகரிகத்தின் முன்மையையும் ஆரிய மொழியின் தாய்மையையும் வலியுறுத்தி நிலைநிறுத்த முனைந் சூள்ளனர். ஆங்கில ஆட்சியின் அடிவருடிகளாகவிருந்த ஆரியப்பார்ப்பனர் ஆங்கிலம் கற்று மேனிலையுற்று அரசசெல்வாக்குப் பெற்று இருந்தமையால் ஆரியமரணயையில் ஆங்கில வரலாற்றாளரயும் எளிதாகச் சிக்கவைத்தனர். அதன் விளை

வாக ஆங்கில அறிஞர்கள் மலம் ஆரியமேன்னை உலகெங்கும் பரவுவதற்கு வகைசெய்தனர், அந்திலை நெடிங்காலம் நீடித் திருக்க வில்லையாயினும் அவர் பரப்பிய தவறான செய்திகள் யாவும் மிக்குறுகிய காலத்துள் மிகப் பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. தமிழினத்தவர்கூட அவரின் ரொய்க்கை மிகச் சுரலாறுகளை உண்மையென நம்பி ஏற்றுப்போற்றித் தம்மகங் களில் ஆரியப்பார்ப்பனர்க்கு உயிரிடமளித்து அவர்கட்கு அடங்கி ஒடுங்கி இன்றங்கூட அவர்கட்கு மதிப்பளித்து வருகின்றன ரென்றால் ஆரியரின் குழ்ச்சித்திறனை என்னென்பது: தம்மை உயர்த்தியும் தமிழினத்தைத் தாழ்த்தியும் இழித்தும் பழித்தும் இட்டுக் கட்டிய சுற்பனைக் கடைகளை உண்மை வரலாற்றை ஏற்றுப் போற்றத் தமிழறிஞரும் தயங்கினாரில்லை. உலக சாழ்வினில் ஊறிக்கிடந்த பழந்தமிழ் மக்கள் தொல்பழங் காலத்திலேயே பல்வகை இலக்கியம் படைத்தனரென்னும் வரலாற்றிலக்கியம் படைத்திராதலாலும் வரலாற்றுவர்வு தமிழரிடை வளர்க்கப்பெறாததாலும் ஆரியர் நாடோடிகளாகவும் மந்தை மேய்ப்பவராகவும் இந்தியாவுள் நுழைந்த போதே தலைசிறந்த நாகரிகராயிருந்த தமிழினத்தவரை ஆரியப் பார்ப்பன வரலாற்றாளர் துரத்தப்பட்டவராய் (திராவிடர்), பாம்புகளாய் (நாகர்), பேய்களாய் (இயக்கர்), இரத்ததாகங் கொண்டு அலைபவராய் (இராக்கதர்) முக்கற்றவராய் (அநாசர்), அடிமைகளாய் (தஸ்யுக்கள்) தாம் எழுதிய வரலாற்றும் புனை கடைகளில் கூறியதைத் தமிழினத்தவருட்பட அனைவருமே உள்மார ஏற்றுப் போற்றினர். ஆரியப் புரட்டரும் அவர்வழி நின்று வரலாறு எழுதியவரும் ஆரியரை எதிர்த்துப் போரிடமுடியாது கோல்விகண்டதாலேயே தமிழர் சிந்து வெளிப் பகுதியிலிருந்து தெற்குநோக்கி பின்ஸாங்கினர் என்றும் அவ்விடங்களை ஆரியர் தமதாக்கி அங்கே தங்கியிருந்தனர் என்றும் அவர்கள் படைத்த ஆரியகலாசாரமே இந்து நாகரிகத்துக்கு அடிகோவியது என்றும் அவ் ஆரிய கலாசாரம் தோன்றி வளர்ந்த அவ்விடமே ஆரியாவர்த்தம் என்றும் புனைந் தெழுதி வரலாறு புதிதாய்ப் படைத்தனர். உண்மை நிலையறியாதவரும் அறியும் ஆர்வமோ ஆற்றலோ இல்லாதவரும்

உள்ளோக்கங் சொன்ற அரசியலாளரும் வரலாற்றாளரும் இப் புனை கதைகளையே உண்ண ம வரலாறென உலகுக்குக் காட்டினர். மேற்காசியாவில் தோன்றி சிறு சிறு குழுக்களாக உலகின் பல்வேறு பகுதி களுக்கும் பல்வேறு காலங்களில் படர்ந்து சென்ற இவரின் ஒரு பிரிவினாலே ஜேர்மனியின் மூதாதையர் என்றும் இவர்களை ஐரோப்பிய நாகரிகத்தின் மூலவர்கள் என்றும் வரலாறு எழுதப்பட்டது. இங்ஙனமாக ஆரியரால் கற்பிக்கப்பட்டு எழுதப்பெற்று உலகங்கும் பரப்பப் பெற்ற வரலாறு அறிவியல் வளர்ச்சியின் விளைவான அரியகண்டுபிடிப்புகளால் உண்மைக்குப் புறம்பானது என நிறுவப் பட்டுள்ளது. மானிடவியல் துறையிலும் மொழியியல் துறையிலும் ஏற்பட்ட முன்னேற்றங்கள் ஆரிய மேன்மை பற்றிய கருத்துக்களின் பொய்ம்மையைப் பிட்டுக்காட்டி உலகநியக் செய்தன. 1926 ல் சர் ஜேரான் மார்ஷல் என்ற வெள்ளையர் இன்றைய பாகிஸ்தானிலுள்ள மொகஞ்சதாரோ, ஹரப்பா என்ற இடங்களில் மேற்கொண்ட அகழ்வாய்வின் முடிவுகள் சிந்துவெளியில் எழுத வாசிக்கத் தெரிந்த நாகரிக இனமொன்று இருந்ததென்றும் ஆரியர் இந்தியாவுள் நுழைவதற்குப் பல்லாயிரமாண்டின் முன்பே ஆரியர்களைக் காட்டிலும் பண்டங்கு அம்மக்கள் வளர்ச்சியடைந்திருக்கின்றன என்றும் தெளிவுபடுத்தியுள்ளன. இவ்வாய்வு இன்னும் முடிவுறாத போதும் இதுவரை நிறுவப்பட்டுள்ள முடிபுகள் ஆரியர் சிந்துவெளியில் புகுந்தபோது அவர்களைக் காட்டிலும் சிந்து மக்கள் சீரியராயிருந்தனரென்றும் பண்மடங்கு சிறந்த பண்பாட்டினராயிருந்தனரென்றும் தெளிவுபடுத்தியுள்ளன: தென்னிந்தியாவில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வாய்வு முடிபுகள் சிந்து கலாசாரம் திராவிட கலாசாரமே என்பதை நன்கு ஏதாவது படுத்தியுள்ளன. நாடு கலாசாரம் உச்சநிலையிலிருந்த காலத்தில் அதற்கு இணையான கலாசாரங்கள் மேற்காசியாவிலும் சினாவிலும் நிலைத்திருந்தன என்பதும் இன்று தெளிவாகியுள்ளது. மேற்காசிய கலாசாரங்களுடன் தலைசிறந்தனவாகவிளங்கிய கிரேக்க, ரோம கலாசாரங்கள் எப்படி பிற்கால ஐரோப்பிய கலாசாரங்களுக்கெல்லாம் அடிக்கல்லாக அமைந்தனவோ அதே போன்று சிந்து கலாசாரமும் பிற்கால இந்திய கலாசாரத்துக்குத் தோற்றுவாயாக அமைந்தது. இச்சிந்து கலாசாரம் எனும் திராவிட-

கலாசாரத்தின் தோற்றுவாய் உலகின் முதற் கலாசராமரன் குமரிக் கலாசாரமெனப்பெறும் பழந்தமிழ்க் கலாசாரமேயன்றி வேறான். இப்பழந்தமிழ் கலாசாரம் தோன்றிய குமரிக் கண்டுமே உலக நாகரிகத்தின் தொட்டில் எனவும் இங்கிருந்துதான் மனிதவீனம் மாநிலமெங்கும் பரவியதென்றும் அறிவியலரினர் கூறுவதால் இந்திய வரலாறு எழுதுவோர் தெற்கில் சிரங்கே தம்பணியைத் தொட்டங்க வேண்டுமென வரலாற்றறிஞரும் தொல்லியல் வல்லர்கும் கூறுவார். உலகின் முதன் மாந்தன் தோன்றிய பார்முதல் நிலமாகிய பழந்தமிழகம் படிப்படியாகக் கடல்வாப்படவே அம்மக்கள் வடக்கு நோக்கிப் படர்ந்த எரென்றும் அவருள் சந்துவெளியில் தங்கியோர் சிந்து நாகரி கத்தைத் தோற்றுவித்தனர் என்றும் கிழக்குநோக்கிச் சென்றோர் மஞ்சள்நாகரிகங்களுக்குக் கால்கோவிட்டனர் என்றும் பலுசிஸ்தானுாடாக மேற்குநோக்கிச் சென்றோர் கிரேக்கரோம நாகரிகங்களுக்கு அடிகோவினர் என்றும் கூறப்படுகிறது. ஆரியர் வருகையுடன் வீழ்ச்சியுற்ற சிந்து கலாசாரம் ஆரிய கலாசாரத்துடன் நன்கு கலப்புற்றதும் ஆரியகலாசாரம் மேலும் மேலும் வலுவடையைத் திராவிட கலாசாரக் நலிவுறத் தொடங்கியது. ஆரியத்தால் கேடுற்ற அழிவுற்று சிந்து கலாசாரம் பற்றிய பல அரிய உண்மைகள் அகற்வாய்வு முடிபு கலால் வெளிவந்தபோதுதான் ஆரியப்பார்ப்பனர் எழுத்யவை பொய்யரெயன்பதை உலகு அறிந்தது. வேத காலமுதல் வேற்றுவராட்சிவரை ஆரியரின் செல்வாக்கு மேலும் மேலும் வலுப்பெறவே திராவிடர் பற்றிய செய்திகள் யாவும் வரலாறு களிலிருந்து படிப்படியங்க மறைக்கப்பட்டன. அந்தமிழ் மக்கள் மீது அழுக்காறுற்ற ஆரியப்பார்ப்பனர் செந்தமிழ் மக்களின் தீரிய வாழ்வினைச் சிதைத்திட எண்ணி இவ்வுலகம் பொய்யென்றும், இன்னோர் உலகம் இருக்கிறதென்றும், அந்த உலகே உண்மையென்றும், அதனை அடைதலே பிறவியன் நோக்கமென்றும் இதமாய்க்கூறி, இன்றமிழ் மக்களின் உலகியல் வாழ்வுக்கு ஊறு செய்ததால், இம்மையை மறந்து மறுமையை நினைந்து மனவியழிந்தும் மறவழிதுறந்தும் இவனுக்கடிமையாய் இவன்வழி நின்றதால், இன்றமிழ் மக்கள் பிறர்வாழ இடங்கொடுத்து பிறராள் வழிவகுத்து தாம் தாழ வழிசமைத்து வாழு நெறியறிந்தும் வாழுவழியின்றிப் பொருளினை நாடியும் புகவிடம்

தேடியும் ஒடுகிறார் உலகின் மூன்று முடுக்கெங்களும். மூன்றாவளத்தாலும் உடலுழைப்பாலும் மூல வளமில்லா நாடுகளும் முன் நேறப் பாடுபெடும் பைந்தமிழன் வாழ்வு பரிதாபத்துக்குரியதாய் அடிமையினதும் கீழானதாய் இழிரிலையெய்திற்று. வந்த வழி யறியாது வாழுநெறி புரியாது சொந்த நலனையே உயர்வாய்க்கருதி. தாயாம் துறந்தும் தாய்மொழி மறந்தும் தல்லினை இசுழிந்தும் தன்னியல்பழிந்தும் மாற்றான் முன் மன்றி யிட்டு சோற்றுக்குழைக்கும் சுரணையற்ற இனமாகத் தாழ்த்த கயிழினம் தலைநிமிர்ந்தெழுத்தர்க்கு, தன்னின் வரலாற்றை தன்மொழி வரலாற்றை தன் நாட்டின் வரலாற்றை நன்கறிதல் வேவன்டும். அரசியல் இலாபம் கருதுவோர் இனவுணர்க்கியை மொழியுனர்ச்சியைத் தந்நலனுக்குப் பயன்படுத்த உண்மை வரலாற்றை உருத்தெரிய வொன்னாமல் திரித்தும் மறைத்தும் எழுதியும் பேசியும் வருகின்ற இலவேளையில், உண்மை வரலாற்றை அறிந்து உரிமைகளைத் தெரிந்து கடமைகளைப் புரிந்து உலக அரங்கினில் உயர்ந்து விளங்கிட, நிலநூல் வல்லாரும் இனநால் அறிஞரும் மொழிநூற் புலவரும் அவ்வப்போது ஆய்ந்துகண்ட அரும்பெரும் உண்மைகளை அகழ்வாய்வு முடிபுகளுடனும் இலக்கிய வரலாற்றுச் சான்றுகளுடனும் இணைத்து தமிழினத்தின் முன் வைக்கிறேன். இந்நாட்டு வரலாற்றாசிரியர் பலரும் சிங்கள பௌத்த இனம் பற்றி எழுதிய அளவுக்கு சிங்கள இனம் இங்குத் தோன்றுவதற்குப் பல்லாயிரமாண்டுகளின் முன்பே இங்குத் தோன்றிப் பழம் பெருமை மிக்க நாகரிக இனமாய் ஈழம் முதல் இமயம் வரை நேரிய ஆட்சி செய்து நெடுந்தொலை நாடுகளுடன் நீண்டுங்காலமாக வணிகர்ச் செய்து வரான் பொருள் ஈட்டியதுடன் அவ்வந்நாடுகளின் நாகரிகத்துக்கும் அடிகோவிய இனமாய் வாழ்ந்த தமிழினம், புத்தர் வரும் போது வடக்கிலும் மேற்கிலும் வலிய அரசு நிறுவி ஈழம் முழுவதும் வழிவழி சிறந்து வாழ்ந்த தமிழினம் பற்றி எழுதவில்லையே, ஏன்? உண்மை வரலாறு எழுதும் ஆர்வமின்மையோ, ஆற்றலின்மையோ, எழுதுவதற்கு வேண்டும் சான்றுகள் இன்மையோ புரியவில்லை. காரணம் எதுவாயிருப்பினும் இந்நாட்டுத் தமிழின வரலாற்றில் ஒரு வளைக் கிருள் கவித்திருப்பதுதான் அரசியல் புரட்டருக்கும் அவருக்குத் துணைபோகும் வரலாற்றாளர்க்கும் வாய்ப்பாகிவிட்டது.

அறிவியல் ஒளிமுன் ஆரிருள் அகல்கிறது.

மாற்றம் என்பது உலக இப்பெண்ணும் அறிவியல் வளர்ச்சி அம்மாற்றத்தை விரைவு படுத்தி வருவதனால் பலதுறைகளிலும் அடிக்கடி மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டு இருப்பதைக் காணக்கூடியதாயிருக்கின்றது. இன்றைய புதுமைகள் நாளைய பழமைகள். நேற்றுப் போற்றப் பெற்றவை இன்று தூற்றப் பெறுகின்றன. நேற்று உறுதி செய்யப் பெற்றவை இன்று உதறித்துளப் பெறுகின்றன. அறிவியல் வளர்ச்சியும் தொழில்நுட்பப் புரட்சியும் மனித சமுதாயத்தில் மாபெரும் மலர்ச்சியை ஏற்படுத்தி வருவதைப் பார்க்கின்றோம். இவ்வுலகம் இறைவன் படைப்பென்றும், இதனைக் காப்பவனும் அழிப்பவனும் அவனையென்றும், அவனின்றி ஓரணுவும் அசையாதென்றும், தந்நலப்பற்றாளரும் அறிவிய ஸொளி காணாதவரும், கண்டும் இருளில் கிடப்பதையே இன்பமாகக் கருதுபவரும், பல நூறு ஆண்டுகளாய்க் கூறிவருவதீல் அனுவளவும் உண்மையில்லையென்றும், அத்தகைய கூற்றுக்களால் பகுத்தறிவு மழுங்கிப் போகிறதென்றும் அறிவியலாளர் ஆய்ந்து கூறும் உண்மையை உள்ளோக்கங்களை கொண்ட மதவாதிகளும் அவரையே நம்பி அரசியல் நடத்தும் அரசியற் புரட்டாரும் ஏற்க மறுப்பினும் அறிவுவகம் மறுக்காது ஏற்கும். அந்தளவுக்கு அறிவியல் வளர்ந்து அகவிருள் அகற்றி ஆரிருள் படிந்த துறைகளில் ஒளியினைப் பாய்ச்சி உலகினைத் துலக்கியும் புதுக்கியும் வருகின்றது. பகுத்தறிவாளராய் அறிவியலாளரின் முட்புகள் மதவாதிகள் நிறுவிய கோட்டை கொத்தளங்களைத் தகர்த்துதறிந்து மனிதனின் விலங்கினை உடைத்துதறிந்து முன்னேற்றப்பாதையில் அவன் விரைந்து செல்ல உதவுகின்றன. எனினும் மனிதகுலம் முன்னேற்றம் கருதாது. வர்க்கநலன் ஒன்றையே குறியாய்க் கொண்டியங்கும் அரசியல்வாதிகளும் அவர்தம் அமைப்புக்களும் அறிவியல் வளர்ச்சிகளின் விளைவுகளை மனிதகுலம் முழுவதும் முழுமையாகத் துய்க்க முடியாமல் செய்கின்றனர்.

அது மட்டுமன்ற மனிதகுல அழிசிற்கும் அவற்றைப் பயன் படுத்தி வருகின்றனர். இந்தி லை மா றி உலகம் பயனுறு வேண்டுமென்பதே அறிவுலகின் விருப்பம். அறிவுலகச் செவி மடுக்க அரசியல்வாதிகள் என்று மே தயாரில்லை என்பதை அரசியல் வரலாறு கூறுகிறது. அடுத்துவரும் தலைமுறைகளை எண்ணி மனிதநல நாட்டத்துடனும் மாநில குண்ணேற்றத்தை மனதிற் கொண்டும் செயற்றும் அறிவுலகம் எங்கே, அதைத் தேர்தலையே அகங்கொண்டியங்கும் அறிவியல் ஒளி காணாத அரைவேக்காட்டு அரசியல் வாதி கள் எங்கே. அறிவுலகம் வேறு, அரசியல் உலகம் வேறு. இரண்டும் இருவேறு உலகங்களாய் இயங்கும்வரை மனிதகுல முன்னேற்றம் சாத்தியமாகா தென்பதையே வரலாறு கூறுகின்றது. அறிவாளிகள் அரசராதல் வேண்டும், இன்றேல் அரசர்கள் அறிவாளிகள் ஆதல் வேண்டும் என்ற பண்டைய கிரேக்கம். அன்றைய தமிழகம் அறிவாளிகளைப் போற்றியது. அறிவுடைச் சான்றோர் போற்ற வாழ்வதையே வாழ்வெனக் கருதியது. அறிவாளிகளைப் போற்றி அவர்வழி நடந்து ஆட்சி செய்த மன்னரின் காவலில் மன்பதை சிறந்தது மக்களும் மகிழ்ந்தனர், இன்றம் பெருகியது அமைதி நிலவியது, கலைகள் மல்கி வளர்ந்தன தொழில்கள் பல்கிப் பெருகின. மக்களும் அறுழி நின்று பொருளினை ஈட்டி இன்பினைத் துய்த்து மனதிறைவுடன் மன்பதையைப் பல துறைகளிலும் முன்னேற நினர். சாதியோ குலமோ சமயமோ மதமோ தோன்றாத அடிநாள்ளேயே சிறந்த நாகரிகராய், உயர்ந்த பண்டரோய் வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள், பாதியிலே வந்து புகுந்த பார்ப்பனர் தந்திரமாய்த் தாம் வாழி, சாதியென்றும் சமயமென்றும் வேதமென்றும் வெள்வியென்றும் ஒதியதை நம்பி மதிமோசம் போகும்வரை, அகம் புறம் என வாழ்வை இருக்குறுப்புடுத்தி அகவாழ்விலும் புறவாழ்விலும் அறவழி ஒழுகி னர். ஆட்சி செய்த மன்னனும் அவ்வழி நின்றனன். அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறங்குற்றாகும் என்பதை அரசர் பலரும் அறிந்திருந்தனர், புதை துறை முற்றிய ஒழுக்கம்

போற்றிய சான்றோர் அரசவையிலிருந்து அவ்வப்போது அரசனுக்கு அறமுரைத்து வந்ததால், ஆட்சியில் அறம் சிறந்தத, நாட்டினில் அமைதி நிலவியது. மன்னனை நன்னெறிப்படுத்திய சான்றோர் மக்களையும் செந்திநறிப்படுத்தினர். சான்றோர் வழியில் மன்னன் சென்றிட, மன்னர் வழியில் மக்கள் நடந்திட. அயைதியும் இன்புறம் ஆட்சியில் நிலவிட, பகுத்தறிந்து எதையும் பார்க்கும் பண்பு பழந்தமிழகத்தில் ஒங்கிநின்றது. யாதும் ஊரே யாவரும் கேள்விரனும் உயர்ந்த நெறியில் யாவரும் வாழ்ந்து, உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டென நினைந்து, பண்புடையார்ப்பட்டுண்டெலகம் எனத் தெளிந்து, உலகம் வாழ உயர்நெறி காட்டினர் நந்தமிழ் மக்கள்.

முன்னோடியவர் இன்னோடுவதேன் ?

உலகம் உண்மையென்றும், மனவி மக்களாற் பெறும் இன்பம் உயர்வென்றும், உலகம் இன்புற உழைப்படே கடன் என்றும், இந்திரர் அமிழ்தம் இயைவது ஆயினும் தனித்து உண்ணாது அணவங்கும் பகிர்ந்து உண்டும், புகழினை அவாவியும் பழியினை அஞ்சியும், நல்லது செய்தும் அல்லது தவிர்த்தும், சுற்றம் ஒம்பியும் குழல் போற்றியும், வீரவாழ்வே விழுமியதென்று, செருப்பறை கேட்டதும் விருப்புடன் எழுந்து, ஆனாலும் பெண்ணும் அடுகளம் சென்று, அஞ்சாதுடற்றி ஆருயிர் போக்கினர் நந்தமிழ் மக்கள், நெஞ்சில அம்பு கைத்துயிர் நங்கும் அஞ்சாமறவர் அருந்திறல் போற்றிட அவர் புதை குழிமேல் கலவினை நட்டு அவர் புகழ் நிலைத்திட அடியடியாக வழிபாட்டியற்றி வந்தனர் நந்தமிழ் மக்கள். கணவன் களத்தில் மதிந்த மன்னர்த் தன்னொரு மக்களையும் களத்துக்கு அனுப்பி இன்புற்ற மறக்குலப் பெண்கள் மாண்பினை உண்ணும் பொழுது உள்ள மொங்கி உணர்ச்சி மேலை உவக்கயால் களிக்குது. மாணம் அழிந்துயிர் வாழுமா மறக்குடிப் பெண்டிர் போரில் புதல்வாழுதுகில் புண்படின் தாழூது உண்டமுல்லயைத் துண்டித்திடுவர்.

தம் முலையுண்ட தனையர் மாண்பினைக் கண்ட தாயின் வாடிய முலையும் ஊறிச்சுரந்ததாம். போரில் வேட்கையும் புறப்புண் நான்னும் மறத்கமிழ் மக்கள் மாபெரும் பண்பு. மாநிலம் தழைக்கவும் மன்னுயிர் ஒம்பவும் தம்முயிர் தருதல் கடனென்றென்னி இயன்ற தமிழர், உலகமும் பொய்யே உடம்பும் பொய்யே இளமையும் நில்லா யாக்கையும் நில்லா வளவிய வான்பெரும் செல்வமும் நில்லா ஆர்த்த மனைவியும் பொய்யே அங்குப் புதல்வரும் பொய்யே இங்ப வீட்டிந்கு இவையெலாம் தடையெயைச் சின்னாள் வந்த பிறநெறியாளரின் நஞ்சினுங் கொடிய வஞ்சக் காதகளைத் தள்ளமுடியா உண்மையென நம்பி, இவ்வுலகை மறந்து மறுவுலகை நினைந்து உலகினின்றும் ஒதுங்கி வாழ்ந்து தந்நலம் பெருக்கிப் பொதுநலஞ் சுருக்கிக் தாழும் தமரும் வாழ்ந்தாற் போதும் என்னும் புன்னெறி பற்றி நின்றதால் உலகின் முன்னோடியாய்த் திகழ்ந்த தயிழன் உலகின் பின்னோடும் நிலைக்கு இன்று தள்ளப்பட்டான். இந்நிலைமாறி ஏற்றம் பெற்றிட முன்னோர் வகுத்த உலகந்தமுகிய செங்கெந்தி போற்றி புது நிலைக்கேற்ப வாழ்வினை அமைத்திடல் வேண்டும். இன்றேல் தாழ்ந்த தமிழ்மை தலையெடுக்க முடியாது, அழிவினைத் தழுவிட வேண்டியதுதான்.

பழந்தமிழுக்கமே பார்முதல் நிலமாக

இவ்வுலகின் தோற்றம் பற்றியும் உயிரினத் தோற்றம் பற்றியும் ஆராய்ந்து வரும் அறிவியல் வல்லார், பலகோடி ஆண்டுகளின் முன்பே உலகப் தோன்றியதென்றும் அதன்பின் பலகோடி ஆண்டுகள் கழிந்தே உயரினம் தோன்றியதென்றும் கூறுவர். இன்றைய அரபிக்கடலும் வங்காள விரிகுடாவும் இந்துமாக்கடலும் பண்ணைய நாளில் நிலப்பரப்பாக இருந்தன என்றும் அப்பொழுது விந்திய மலைக்கு வடக்கே கடல் இருந்த தாகவும், தெற்கேயிருந்த நிலப்பரப்பு அவுஸ்திரேவியா வரை நீண்டிருந்ததாகவும் கீழ்க்கே சினாவரையும் மேற்கே மடகஸ்கார் தீவு வரையும் பரந்திருந்ததாகவும் இதுவே பார்முதல் நிலமென்றும் நிலதூர் கி.

வல்லார் கூறுவர். இப்பெந் நிலப்பரப்பை அவர்கள் கொண்ட வானா' என அழைக்கின்றனர். இந்நிலப்பரப்பு அமெரிக்கா வரை அகன்றி நுந்ததாகவும் வேறு சிலர் கூறுவர். இன்றைய ஆப்பிரிக்காவும் தென் அமெரிக்காவும் பலகோடி ஆண்டுகளின் முன் ஒன்றாகவே இருந்தன என்றும் இயற்கை நிகழ்வுகளால் அவை பிளவுற்று ஆண்டொண்றுக்கு மூன்று செண்டிமீட்டர் விதம் விலகிச் சென்று இன்றைய நிலை எய்திற்றென்றும் நிலவமைப்பியல் பற்றி ஆய்ந்தறிந்த புனியியலறிஞர் கூறுவர். நிலவமைப்பியல் அதன் வடிவமும் ஒரே மாதிரியாக என்றுமே இருப்பதில்லை. உலகியல் நெறிக்கேற்ப மாறிக்கொண்டே யிருக்கும். இத்தால் இவை பற்றிய ஆய்வுகளும் அவ்வாய் வகுனின் முடிபுகளும் அறிவியல் வளர்ச்சிக்கேற்ப மாறிக் கொண்டே இருக்கும். நேற்று உறுதி செய்யப் பெற்றவை இன்று உதறித் தள்ளப் பெறுவது போல இன்று உறுதி செய்யப் பெறுபவை நாளை உதறித் தள்ளப் பெறும். இதுவரையான ஆய்வுகளும் அவற்றின் முடிபுகளும், பார்முதல் நிலமாக விருந்து படிப்படியாகக் கடலுள் அமிழ்ந்த கொண்டுவானா வின் எஞ்சிய துண்டமே ஈழவளநாடு என உறுதி செய்துள்ளன. பல்லாயிரமாண்டின் முன் இன்றைய இந்தியாவைக் காட்டிலும் பன்மடங்கு பெரிதாயிருந்தது இவ்வீழவளநாடு. அப்போது புனிமேற்பரப்பில் ஏற்பட்ட தொடர்காந்த அலைகளால் நிலவமைப்பில் பெருமாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. தென் அமெரிக்கா ஆப்பிரிக்காவிலிருந்து பிரிந்ததுவும் வெழுரியாகடலுள் அமிழ்ந்ததுவும், ஐரோப்பா ஆப்பிரிக்காவினின்றும் நீங்கியதும் அடலாண்டிஸ் தோன்றியதும் விந்தியதுக்கு வடக்கேயிருந்த டடற்பகுதி நிலமாக மாறியதும் நிலவமைப்பில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களின் விளைவே. நிலங்கள் நீர்கள் அமிழ்வதும் நீரினின்றும் புதிதாக எழுவதும் இயல்பே. டந்த 100,000 ஆண்டுகளுள் ஐந்து பெரும் கடல்கோள் ஏற்பட்டனவென்றும் கி.மு. 16,000 அளவில் ஏற்பட்ட முதற்கடல்கோளில் வெழுரியா எனும் குமரிக்கண்டத்தின் பெரும்பகுதி நீருள் அமிழ்ந்ததென்றும் கி.மு 14058, 9564 அளவில் ஏற்பட்ட கடல்கோள்களில் எஞ்சிய பகுதியிற்

பெரும் பகுதி நீர்ள் அமிழ்ந்ததென்றும் நான்காவது கடல் கோள் கலியுகப்பிறப்புடன் நிகழ்ந்தபோதும் ஐந்தாவது கடல் கோள் சிமூ 1715ல் ஏற்பட்ட போதும் இவங்கை தவிர்ந்த ஏனைய பகுதிகள் முழுவதும் கடலுள் அமிழ்ந்தன என்றும் கூறுகின்றன. இன்றைய இவங்கையின் மேற்கு, தெற்குப் பகுதிகளே இறுதியாக கடலுள் அமிழ்ந்தன. இப்பகுதிகளிலேயே மேருமலை, பண்மலையடுக்கம், பல்லுளியாறு, பெருவளநாடு, தென்பாலிநாடு, தெண்மதுரை, கபாடபுரம் யாவும் அகமத்திருந்தன. இப்பழந்தவிழப் பகுதிகளிலேயே பாண்டியர் நிறுவிய பைந்தமிழச் சங்கங்கள் இருந்தன. இங்கிருந்த பழந்தமிழ் மக்களே படிப்படியாக இந்தியாவுக்கும், ஆப்பிரிக்கா, அமெரிக்கா, ஜரோப்பா, ஆசியா, அவுஸ்திரேலியா ஆகிய கண்டங்களுக்குஞ் சென்று குடியேறினர். ஒருசிலர் பசுபிக் தீவுகட்கும் வேறுசிலர் அட்லாண்டிஸ் கண்டத்துக்கும் சென்றனர். எசிப்பிய பாபிலோனிய அசிரிய நாகரிகங்களுக்கு வழிகோவியவர் நெல்நதி ஓரத்திலும் செங்கடல் ஓரத்திலும் குடியேறிய லெஹுரிய மக்களே. இவர்களின் பழக்கவழக்க பண்பாட்டின் கூறு களே அவ்வநாட்டு நாகரிகங்கட்கு அடிப்படையாகின. பழம் பெரும் நாகரிகங்கள் அனைத்திலும் லெஹுரிய மக்களின் நாகரிகத்தின் தாக்கத்தைக் காணவாட் எனப் பண்பாட்டிப்பற்றி ஆய்ந்தோர் பலரும் கூறுவர். 'கொண்டுவானா' என்றும் 'லெஹுரியா' என்றும் மேற்புல அறிஞரால் அழைக்கப்பெறும் பெரு நிலப்பரப்பே இந்த குமரிக்கண்டம் அல்லது பழந்தமிழகம் என கீழே அறிஞர்களால் அழைக்கப் பெறவது. இப்பெரு நிலப்பரப்பில் நாவல் மரங்களே அடர்ந்திருந்தன. பண்மலையடுக்கம் மகாமேரு எனும் மலைத்தொடர்களும், குமரி தறு பல்லுளிஆறு எனும் ஆறு களும் இருந்தன. உயிரினம் தோன்றி வளர்வதற்கான தழ் நிலையிருந்தமையாற் போலும் உலகின் முதல் உயிரினம் இங்குத்தோன்றிப் படிப்படியாக கூர்ப்பினால் வளர்ந்து பல நாற்றாண்டுகளின்பின் மனிதனிலை எதிர்ந்து என்பர் உயிர்நால்வல்லார். மரபியற் கூறுபற்றி ஆய்ந்தோர் இந்தியாவில் ஷிவாவிக் மலைத்தொடரிலுள்ள மனிதக் குரங்கின் மரபியற்

கூறு மட்டுமே மனித மரபியற் கூறுக்கு ஒத்ததாக இருப்பதாகவும் இதுவே குரங்கிலிருந்து மனிதன் தோன்றியது இந்தியாவில்தான் என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது என்றும் கூறுவர். முதல் மனிதனாகிய ஆதம் இங்கேசான் பிறந்தான் என்போர் ஆதம்மலை இங்கிருப்பதைச் சான்றாகக் காட்டுவர்.

“ வெழுர் ” எனும் குரக்கினம் பெருக வாழ்ந்தகால் இந் நிலைப்பரப்பை வெழுரியா எனஅழைத்தனர் மேற்புல அறிஞர் குரக்கினம் பெரிதும் விரும்பும் நாவற் பொழில் இருந்தமையால் ‘ நாவலந்தன் பொழில் ’ என அழைத்தனர் கீழ்ப்புலச் சான்றோர். நாவல் மரங்கள் நிறைந்திருந்தமையும் நாவலந்தன் பொழில் எனப்பழந்தமிழகம் அழைக்கப் பெற்றமையும் ‘ காங்கனி நாவல் ’ , , ‘ தீங்கனிநாவல் ’ ‘ நாவலந்தன்பொழில் ’ , ‘ நாவலம் பெரும் தீவிலில் வாழ்வர் ’ , ‘ நாவலொடு பெயரிய மாபெரும் தீவத்து ’ எனும் பழந்தமிழ்ச் செய்யுள் தொடர்களால் அறியலாம். குமரியாறும் குமரிமலையும் இருந்தமையாற் ‘ குமரி நாடு ’ என்று சான்றோர் இப் பழந்தமிழகத்தை அழைத்தனர். குமரிமலை இருந்தமையை “ யஃறுவியாற்றுடன் பண்மலையடுக்கத்து குமரிக்கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ளா ” குமரித்தீர்த்தமரீஇய வேட்டை கயில் ” எனும் தொடர்கள் தெரிவிக்கின்றன. இக்குமரிநாட்டின் தென்கோடியிலேயே தென் பாலி நாடிருந்தது. அங்கே தென்மதுவரையில்தான் பழங்பதி வந்த பாண்டிய மன்னால் சங்கம் நிறுவிக் கணிதமிழ் வளர்க்கப் பெற்றது. தமிழ் பிறந்து வளர்ந்து சிறந்ததாற் போலும் குமரிநாடு தமிழகம் எனும் பெயர் கொண்டது. இப்பெயர் பண்டுதொட்டே இப்பகுதிக்கு இருந்து ஏந்தமையைச் சங்க நூல்களும்பிற்காலத்தெப்பந்த இரட்டைக் காப்பு யங்களும் அறியத்தகுகின்றன. “ வையக வரைப்பின் தமிழகம் ” எனப் புறநானூறும், “ இயிழ்கடல் வேலித்தமிழகம் விளங்க ” என்று பதிற்றுப்பத்தும் கூற “ இமிழ்கடல் வரைப் பிற் தமிழகமறிய ” , “ சம்புத்தீவினுட் தமிழக மருங்கில் ” என இரட்டைக் காப்பியங்கள் கூறுகின்றன. பழந்தமிழகமாகிய குமரிநாடு “ மு ” நாடு என்றும் பைந்தமிழ்ப்பாவராற்

பாராட்டப் பெற்றது. மூவர் எனும் பெயருடன் அரசர், புலவர் இருந்தமையும், தமிழ்க்கெழு மூவர், வண்புகம் மூவர், மரசமுழங்கு தானை மூவர் எனுந்தொடர்கள் பழம் பாடல்களில் வருவதும் இப்பெடயர் பெற்றிருந்தமையை உறுதி செய்கின்றன. ‘கொண்டுவானா’, ‘ஸ்ரீமரியா’, குமரிநாடு ‘நாவலந்தன்பொழில்’, ‘தமிழகம்’ . ‘மூ’ நாடு என்ப பல்வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்பெற்றது பாரிமுதல் நிலமாகிய பழந்தமிழகமே என்பதும், இங்கேதான் உயிரினம் முதலிற் தோன்றி கூர்ப்பில் மனிதநிலை எய்திந்று என்பதும், இம் மனிதனே படிப்படியாக வளர்ந்து தனக்கென ஓர் எழுத்து முறைவகுத்து, மொழி படைத்து, மொழிவளர்க்கக் கழகம் அமைத்து, இலக்கியம் செய்தும் இலக்கணம் வகுத்தும், அறி வாற்றலிற் சிறந்தும் அன்பொழுக்கங்களில் மிகுந்தும், தொல்பழங் காலத்திலேயே தொலைவிடங்களிற்குப் படர்ந்தும் சென்ற சென்ற இடங்களில் குடியேறியும், தன் மொழி கலை பண்பாடு நாகரிகங்களை ஆங்காங்கே வளர்த்து பல இனங்களை தோன்றுவதற்கு ஸ்த்திட்டான் என்பதும் அறியப்படுகின்றது. கால இட வேறுபாட்டால் ஏற்பட்ட மாறுபாட்டால் கூறுபட்ட இவற்றிடையே வேறு பாடுகள் காணப்படினும் அவற்றின் அடிப்படையாக இருப்பது தமிழரதே என்பது இன்று அறிவுக்கத்தால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. எனவேதான் உலக நாகரிகத்தின் தொட்டில் பழந்தமிழகமாகிய குபரிநாடே என்பதை அறிஞர் பலரும் ஒருமுகமாக ஒப்புக் கொள்ள நேர்ட்டது. இக்குமரியின் சிறுதுண்டமே இன்றைய இலங்கை, ஜாகு வதியும் மக்கள்பலரும், பழந்தமிழினத்தின் பல்வேறு கிளையினரே. இவரணவரினதும் மொழி கலை பண்பாடு யாவும் அடிப்படையில் தமிழரினதே. எனவே, இந்நாடும் இன்மும் மொழியும் கலையும் பண்பும், அறிவு நிலையிற் சிறந்து பண்பாட்டில் உயர்ந்த அறத்தினிற் பிறழாது அன்பினிற் பிரியாது தானும் வாழ்ந்து தயரையும் வாழ்வித்து, மனுக்குலம் சிறக்கவும் மாநிலம் தழைக்கவும் வையகத் தலைமை தாங்கும் வல்லமை வழிவழி பெற்று வரண்புகம் ஈட்டிய வண்டமிழ் மக்களினதே என்பதே நடுநிலைபிறழாத நல்வறிஞர் கூற்று, மருட்சியிற் கிடக்கும் அரசியற் புரட்டர் அறியாத ஒன்று.

தமிழெழுத்தே தலையெழுத்து

தமிழ் எழுத்து வடிவத்தின் தொன்மை இன்னாம் விவாதற் சிற்குரியதாகவே அருந்து வருகிறது. தற்சாலத் தமிழ் எழுத்து வடிவதைத் தவிர வேறு நான்கு வகையான தமிழ் வரிவடிவங்களும் தமிழ் மொழி யை எழுதப் பயன்படுத்தப் பெற்றமை இன்று தெளிவாகியுள்ளது. அவையாவன, தென் மராமி அல்லது சமிடப்பிராமி, வட்டெழுத்து, கோலெழுத்து மனையாண்மை அசோகன் கல்வெட்டுக்களில் காணப்பெறும் பிராமியெழுத்து வகையாச சார்ந்த தென்பிராமி வகைதான் மிகத் தொன்மையானதெனக் கருதப் பெறுகின்றது. தமிடப்பிராமி எழுத்துக்களில் தமிழ்மொழியின் ழ, ன, ற, ஏ என்பன தனி வரிவடிவங்களைப் பெற்றுள்ளன. இந்திய எழுத்து முறைக்குத் தாய் எனக் கருதப்பெறும் பிராமி எழுத்துத்தான் இந்தியா முழுமையும் ஒரு காலத்திற் பரவியிருந்தது. நாலாயிரம் ஆண்டுக்கு முன்பே இந்தியாவுடன் வணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்த பின்சியர் பயன்படுத்திய செமட்டிக் எழுத்து முறைக்கும் இதற்கும் நெருங்கிய ஒற்றுமை இருப்பதாகக் கருதப்பெறுகின்றது. பின்சிய, ஈப்ரு, அராமிக், தென்அராபிய மொழிகள் பேசுயோர் செமட்டிக் எழுத்து முறையையே பயன்படுத்தினர். ஈஸ்டர்தீவு, சுமேரியா, சின்னஆசியா, கிரேத்தா, இந்தியா முதலிய நாடுகளில் வழங்கிய எழுத்துக் கள் ஒரே மூலத்திலிருந்தே தோன்றியவை எனத் துணியும் மொழியறிஞர் சிந்துவெளி எழுத்திலிருந்து பிராமியும் இதிலிருந்து பின்சிய எழுத்தும் இதிலிருந்து உரோம எழுத்தும் இதிலிருந்து ஜரோப்பிய எழுத்துக்களும் தோன்றின எனவும் துணிந்துள்ளனர். குறியீடாகவே காணப்பெறும் சிந்துவெளி எழுத்திலிருந்தே தென் அராபியா, மினோவ, சின எழுத்துக்கள் தோன்றின எனவும் கரும் இவர் துருக்கி, ஹங்கேரிய, மத்திய ஆசிய, மங்கோவிய மொழிகளுக்கும் திராவிட மொழிகளுக்கும் ஒற்றுமை இருப்பதாகவும் கூறுவின்றனர். ஓரசைச்சொற்களாகக் காணப்பெறும்

சிந்தவெளி எழுத்துக் குறியீடுகள் எகிப்திய அடையாள எழுத்துக்களுக்கு நெருங்கிய கொடர்புடையன் என மொழி யறிஞர் லோங்டன் கூறுகிறார். ஒவ்வோர் எழுத்தை உணர்த்த ஒவ்வொரு குறியீடாக அமைந்த மொகஞ்சதாரோ எழுத்துக்களோடு கிழக்குத்தீவெள், மேற்கு ஆசிய, ஆப்பிரிக்க, அராபிய எழுத்துக்கள் ஒத்திருக்கின்றன என்றும் ஜப்பான் முதல் ஸ்பெயின்வரை ஒரே வகை எழுத்துக்களே இருந்தன என்றும் மொகஞ்சதாரோ எழுத்திலிருந்து பிராமியும் அதிலிருந்து டட்டெழுத்தும் அதிலிருந்து இன்றைய எழுத்துக்களும் தோன்றின என்றும் வேறு சிலர் கூறுவர். இதுவரை மேற்கொண்ட ஆய்வுகள் சிந்துவெளி எழுத்துக்கள் பழந்திராவிட மொழிக்குரியன என்பதில் ஜயமின்றெனக் கூறும் குஷ்ய மொழி அறிஞர், ஒட்டு மொழியிலுள்ள திராவிட மொழி அமைப்புடைய ஒரு மொழியே சிந்துவெளி மொழி எனத் துணிகின்றனர். சீனர்களைப் போன்றே சிந்துவெளி மக்களும் சித்திர எழுத்துக்களையே எழுதி வந்தனரென்றும் காஸப் போக்கில் அது மாறி அடையாள எழுத்தாகி அதிலிருந்து பிராமி எழுத்துக் கொன்றிய தென்பர் வேறு சிலர். வட இந்தியாவில் பிராமி எழுத்தே நெடுங்காலம் வழங்கியது போல் தென்னிந்தியாவில் வட்டெழுத்துக்கள் வழங்கி வந்தன. வளைந்த கோடுகளையே மிகுதியாகப் பெற்றமையால் இவ்வகை எழுத்துக்களை வட்டெழுத்துக்கள் என்றனர். வட இந்திய பிராமியிலிருந்து தேவநாகரி பிறந்தது போல் தமிழ்ப்பிராமியிலிருந்து வட்டெழுத்தும் அதிலிருந்து கோலெழுத்தும் இன்றைய தமிழெழுத்தும் பிறந்தன. தமிழ் வட்டெழுத்து மிகப் பழமையானது பிராமியிலிருந்து வரவில்லை என்பது பேர்ணல், ரைஸ்டேவி போன்றோர் கூற்று, தமிழ்ப்பிராமி கி.பி 300 வரையானது. இதற்கு முந்தையது வட்டெழுத்து. இதுவே தொல்காப்பியர் எழுத்து என்பர். சேர நாட்டில் பிற்கால வட்டெழுத்தை மலையான்மா என்றும் கோலெழுத்து என்றும் வழங்கினர். கி.பி. 350 இல் தமிழ்ப் பிராமியிலிருந்து பிரிந்த தமிழ் கி.பி 600 இல் தனித் தன்மை பெற்றது. வட்டெழுத்தின் தொடக்க நிலையையறிய

நடுகர்களே துணைபுரிகின்றன. நடுகல் வழக்கு தமிழரதே. பாண்டியர் ஆட்சியில் வட்டெழுத்து அரசு ஒப்புகல் பெற்ற எழுத்து முறையாக இருந்திருக்கிறது. பாண்டி நாட்டில் கி.பி. 1000 வரை வட்டெழுத்திலேயே சாசனங்கள் எழுதப் பெற்றன. சேரநாட்டில் மேலும் பல நூற்றாண்டுகள் வரை அது வழக்கில் இருந்திருக்கிறது. சேரநாட்டின் தென்பகுதி களில் மன்றாண்மை என்ற பெயருடன் கி.பி. 1500 வரை வழக்கில் இருந்திருக்கிறது. ஆனால் வட பகுதியிலோ கோவெ முத்து என்ற பெயருடன் கி.பி. 1900 வரை வழங்கி வரப்பெற்றது. கேரளத்தின் பொற்காலமெனக் கருதப் பெறும் குலசேகரர் ஆட்சிக் காலத்தில் (9,10,11) முக்கிய செப் பேடுகளும் கல்வெட்டுக்களும் தமிழ் வட்டெழுத்திலேயே பொறிக் கப்பெற்றன என்றும், கொச்சி மன்னர் அரசு அறிக்கை களில் இவ்வெழுத்தையே பயன்படுத்தியதாகவும் அறியக்கூடிக்கூடின்றது. சேர மன்னர் கிளையினரான கொங்கு மன்னரும் கி.பி. 1080 வரை வட்டெழுத்தையே பயன்படுத்தினர். காந்தாடக மாநிலத்தில் கிடைத்த நடுகர்கள் பலவற்றில் வட்டெழுத்துக்களே பொறிக்கப்பெற்றுள்ளன. பாண்டி நாட்டில் பெருவழக்கில் இருந்த வட்டெழுத்து பாண்டிநாடு சோழர் வயப்பட்டதும் படிப்படியாக வழக்கியிருந்து கி.பி. 1200 இல் அடியோடு மறைந்து விட்டது. மலபார் பகுதிகளில் கி.பி. 1800 வரை வழங்கி வந்துள்ளது. சேரநாடு தனிமைப்படுத்தப் பெற்று நம்புதிரிப் பிராமணர் மேலாண்மை செலுத்தியதால் வடமொழித் தொடர்பு வலுப்பெற்று கிரந்தம் கங்கு புதிய வளிவடிவம் வழக்குப் பெற்றதும் படிப்படியாக வட்டெழுத்து மறைந்தது. ஆய்தமும் ஒளகாரரமும் ஒளவுடன் புணர்ந்த உயிர்மெய் வடிவங்களும் வட்டெழுத்தில் இன்னையென்றும் ஒளசாரத்திற்குப் பதிலாக அவ் என்றே எழுதி வந்துள்ளன ரென்றும் அறிகிறோம். தமிழெழுத்தில் வடவெழுத்து ஒலி கல இன்மையால் புதிய எழுத்துக்களாய் கிரந்தம் உண்டாக்கப் பெற்றது. தமிழ் எழுத்தையும் கிரந்த எழுத்தையும் அடிப் படையரக்க் கொண்டே தெலுங்கு எழுத்தும் இதிலிருந்து கண்ணட எழுத்தும் தோன்றின. முத்தமிழிலிருந்தே தெலுங்கு

கண்ட, மனவயாள எழுத்துக்கள் தோன்றின என்பர் வேறு சிலர். நீண்ட காலமாகவே இலக்கிய வளமிக்க மொழியாகத் தமிழ்மொழி இருந்து வந்த மையால் தமிழ் எழுத்துக்கள் எனிடில் மாற்றமடையவில்லை. காலக்கழிவில் புதிய ஒலிகள் மிகுந்தபோதும் அவற்றைக் குறிப்பதற்கான குறியசூனான வரிவடிவங்கள் பெருகவில்லை. இருப்பினும், தமிழ் எழுத்து முறை மிகு பயன்தருவதாகவும் நன்றாகவும் புதிய தேவை கட்கு சடுகொடுத்தும் நிற்பது வியத்தற்குரியதே என்பர் மொழியறிஞர். தொடக்க காலத்தில் பொருட்களின் படங்களாக இருந்த எழுத்துக்களே காலச்செலவில் மாற்றமுற்று ஒலிகளின் அடையாளங்களான இன்றைய எழுத்துக்களாயின. எழுத்துக்களின்றிப் பேச்சளவில் விவங்கும் பண்ணாற்றுக் கணக்கான மொழிகள் இன்றும் உள்ளன. எழுத்துமுறையை முதன் முதலாக உலகுக்க எழுங்கிய பழந்தமிழரிடமிருந்தே பாரிலுள்ள பழமொழியினர் அனைவரும் இவ்வரிய கலையைக் கற்றுக் கொண்டனர். பழந்தமிழரிடமிருந்து எகிப்தியரும் இவரிடமிருந்து சேமித்தியரும் அவரிடமிருந்து அராபியரும் இவரிடமிருந்து ஐரோப்பியரும் கற்றுக் கொண்டனர். 1,2,3,4 எனும் எண்முறையை அராபியரிடமிருந்தே ஐரோப்பியர் கற்றுக் கொண்டனர். இவ்வெண்முறை தமிழரதே. தமிழர் உலகுக்களித்த அருங்கலைகளுள் இதுவுமொன்றே. என்களைப் பத்துப் பத்தாக எண்ணும் முறையும் பண்டைய தமிழரது கண்டு பிடிப்பே.

தமிழ்மொழியே தலைமொழி

இறைவன் படைப்புகளுள் ஒன்றே மொழி எண்ணும் அறிவியலுக்கு ஒவ்வாத கருத்து உலக மக்கள் எல்லாரிடத்தும் நீண்டகாலமாகவே இருந்து வருகிறது. சிவனின் தமருக ஒலியிலிருந்து வட, தென்மொழிகள் தோன்றின என்றும், அவற்றை முறையே பாணிவிக்கும் அகத்தியனுக்கும் இறைவன் அவித் தான் என்றும் புராண இலக்கியங்கள் கூறும். ஆனால் இறைவனைப் படைத்த மனிதனே மொழியினையும் படைத்து வளர்த்து காத்து அழித்தும் வருகிறான் என்பது கண்கூடுத்

ஆற்றல் மிக்க மனிதன் படைத்த அருஷி வகைஞர் ஒன்றான மொழி எண்ணத்தின் வடிவங்களும் நாகரிகத்தின் குறியாகவும் பண்பாட்டில் அப்பேர்காலாகவும் விளங்கி, மன்றத் வளர்ச்சிக்கும் மக்கள் என்னப்புக்கும் கருப்பாக அதைக் குள்ளா. பல்வேறு கர்ரணங்களால் உலகின் பல பகுதிகளுக்கும் பல்வேறு காலங்களில் படர்ந்து சென்று மனிதன் வாழ்ந்த பாது ஒரே மொழி பற்பல மொழிகளாகப் பின்த்தது. குமரிக் கண்டத்துத் தொன்றிய மொழியானதையிழே உலகின் உதன் மொழியென்றும் இதனின்றும் கிளைத்தவையே ஏனென்றையென்றும் வரலாற்றுக் காலத்துக்குப் பல்லாயிரம் ஆண்டின் முன்பே தொல்லைநாடுகளுடன் பழந்தயிற் மக்கள் தொடர்பு கொண்டமையாறும், ஆறு நாடுகளில் சென்று குடியேறியமையாலும், தமிழ்பொழியின் செல்வாக்கு அங்கெல்லாம் ஏற்பட்ட தென்றும் மொழிநூலறிஞர் கூறுவர்.

திராவிடம், மலபார்மொழிகள், தமுகிக், தெமிழ் என்ற பவவர்நாக அழைக்கப்பெறுவது தனிழே ஈழம் முதல் இமயம் ஈநாக ஒரு கால் தமிழ்மொழியே பரவியிருந்தது. வடமேற்கே பலுசில்தானம் முதல் கிழக்கே அஸாம் வரையும் இத்தமிழ் மொழியே பரவியிருந்தது. இந்தியா எங்கும் ஒரு கால் தமிழ் மொழியே வழங்கி வந்தது என்றும், ஆரியர் வருகையின் பின்பே ஆரியக் கலப்பினால் தமிழ் மாசற்று, தன்னியல்பு திரிந்து சிதைந்து மறைந்து பல மொழிகளாய்க் கிளைத்ததென்றும், ஆரியர் கெற்கு நோக்கிச் சிறி து சிறி தாகப் பட்டந்து வந்து தென்தமிழ் மக்கள் வாழ்வில் கலந்ததும், தமிழிலிருந்து கன்னடம், கெலுங்கு, மலையாளம், ஆறு போன்ற மொழிகள் கிளைத்தன. தமிழ் உள்ளிட்ட இம்மொழிகளையே மொழிநூல் வல்லார் திராவிட மொழிகள் என்பர்.

இந்தியாவில் வழங்கும் ஒன்றிக், இந்தோ ஆரிய, திவெத்தோ - சின திராவிட மொழிக் குடும்பங்களுள் முழுமையான இந்தியநாட்டு மொழிகளும்பமாகக் கஞ்சப்பெறும் நிலையிலுள்ளதாக மொழிநூலறிஞர் கூறுவது திராவிட

மொழிக்குடுப்பே. மொங்கோவிய உராவிய மொழிக்குடும்ப நற் வரலாற்றுக் காலத்துக்கு முன்பே ஏற்பட்டதென மொழிநூல்களுக்கு ஸ்கிரைடர் கூறுகிறார். உலகம் நிறுவதும் பயின்று வந்த நாலாயிரத்துக்குப் கூடுதலான மொழிகளையும் பல்லேறு' குடும்பங்களாகப் பகுத்தர்யும் மொழிதால் அறிஞர் எட்டுக் குடும்பங்களையே சிறந்தனவாகக் கருதுவர். அவற்றுள் திராவிடக் குடும்பம் தனித் தன்மையுடன் விளங்கு கிறது. இக் குடும்பத்தின் தாய்மொழியாக விளங்கும் தமிழ் வட மொழிக் தாக்க மின்றி இலக்கண இலக்கியச் சிறப்பு மிகுந்த காலத்வரபாட்டால் மிகுந்தளவு மீற்றறமுறை இலக்கண பாரம்பரியத்தால் சிறந்து பழந்தமிழ் வடிவங்களினின்றும் அதிக வேறுபாடின்றி சொல்வளம். சொல்லாட்சித் திறம் மிகுந்து விளங்குகிறது. தமிழின் சிறப்பியல்பாக இவற்றையே கொள்கின்றனர் மொழிநூல்களுக்கு.

அறி வியல் வளர்ச்சியின் விளைவாக மேற்பாலறஞர் இச்சிறப்பியல்புகளைக் கண்டறிந்து கூறுதற்கு அரை நூற்றாண்டுக்கு முன்பே தமிழ் மொழியின் முன்மையை, அதன் தனித்தன்மையை, தனித்தியங்கும் வன்மையை, இலக்கிய வளமையை இலக்கணச் செழுமையை சீரிளமைத் தன்மையை உணர்ந்து தமிழுலகுக்கு உணர்த்தினார் பேராசிரியர் சந்தரம் பிள்ளை.

‘சதுமறை ஆரியம் வருமுன் சகமுழுதும் நீண்தாயின் முதுமொழி நீ அநாதிபெண மொழிகுவதும் விபப்பாமோ’, என்று கூவி ஆரியம் வருமுன் உலகம் முழுவதும் பரவி உலகமொழிகட்கல்லாம் மூலமாய் அமைந்து தோற்றம் அறியமுடியாத் தொல்பங்காலத்திலேயே தொன்றியதை எண்ணி விபக்கின்றார். இன்னும், ‘கண்ணடமும் களிகெத ஹுங்கும் கவின் மலையாளமுந் துஞ்வும் உன்னுதரத் துதித் தெழுந்தே ஒன்றுபல வாயிடினும் ஆரியம் போல் உலக் வழக்கழிந்தொழிந்து சிதையாவன் சீரிளமைத்.. திறம் வீயங்கு செயல் மறந்து வாழுத்துதுமே’ என்று கூறி, திராவிட மொழிகளின் தாய் தமிழே என்பதையும் ஆரியம்போல் வழக்கொழிந்து போகாமல் இளமைப்படன் அது விளங்குவ கையும் வியங்கு மெய்ம்மறந்து வாழுத்துக்கிறார்,

ஆரியத்துடன் கலப்புற்ற வடகோடித் தமிழில் ஆரியத் தின் தூங்கம் மிக்கிருந்த தென்றும் காலஞ்செல்லச் செல்ல அவர்கள் தெற்குநோக்கிச் சிறிது சிறிதாகப் படரத்தொடங்கியதும் ஆங்காங்கை இந்து தமிழ்மொழி ஆரியக் கூலப் பினால் தூய்மை கெட்டு வேறுவல மொழிகள் கிளைத்தன என்றும் இரு மொழிக் கலப்பில் பிறங்கத்துதான் மக்தபாளி என்றும் மொழியறிஞர் கூறுவர். பாலி தமிழின் சிதைவெனக் காட்ட முயன்வோர் எனு பாலிமொழியில் இருப்பதையும் சான்றாகக் கூறுவர்.

ஆரியமத்தத எதிர்த்து அதிற் பல சீர்திருத்தங்கள் செய்து புதிய மதம் ஒன்றனுக்கு வித்திட்டபுத்தர் பெருமான் தமிழ்ச்சிறைவாகிய பாலி மொழியிலேவே தன்கோட்பாடுகளை எடுத்துரைத்தார். அந்நாளில் அம்மொழியே அங்குப் பெருவழக்குப் பெற்றிருந்தது. அதனாலேதான் வடத்திராவிடமரபினரான புத்தர் பெருமானும் தன் தாய்மொழியாகிய மக்தபாளியில் தன் அருளுறரகளை ஆற்றினார். புத்தர் பெருமான் தமிழ்மொழியையும் அறிந்திருந்தார் என்றும் அறிபக்கிடக்கிறது. பஞ்சாப் முதல் ஒரிசாவரை இன்று வழங்கும் மொழிகளின் இலக்கண அமைப்பு தமிழினதே என்றும் தென்பகுதியில் சிறிதளவே கலப்பு ஏற்பட்டதென்றும் இவர் கூறுவர். தென்திராவிட மொழிகளாகக் கூறப்பெறும் தனி, படகா, கொடார, கோடா, கோடா, கண்ணடம், மலையாளம், தமிழ் என்பதற்குள் இறுஷி முங்குமீ இலக்கிய வளமுள்ளவை. இவற்றுள்ளும் தமிழ்மொழியே ஏனைய வற்றிலும் மிகப் பழைமயான இலக்கியங்களைக் கொண்டது. ஏனையவை இலக்கிய வளமற்றவை. நடுத்திரவிடம் எனப் பெறுபவற்றுள் தெனுங்கு மட்டுமே இலக்கியமுள்ளது. ஏனையவற்றுள் எழுத்து மொழியாகக் கூறக்கூடியவை சிலவே. எஞ்சியவை பலவும், பேச்சளவில் வழக்கிலுள்ள வையாகக் கூறப்படுவையே. குவி, குயி, பெங்கேர, மண்டா, கோண்டா கோண்டி, கொலாமி, நாய்க்கி, பார்ஜி, கடபா தல்லாரி, கடபா சில ஓர் ஆகியவையே இவை. வடத்திராவிடத்தைச்

சேர்ந்தவையாக பிராகுயி, மாஸ்டா, குங்கு ஆகிய மூன் நெயுமே குறிப்பிட்டு சொல்வார்.

இதுவரை நடத்தப் பெற்ற ஆய்வின் விளைவாக இருபத்தெந்து திராவிட மொழிகளைக் கண்டு பிடித்துள்ளனர். இவற்றுள் பழந் திராவிடமொழிகள் எனக் கருதப்பெறுபவையாவும் தென்பகுதியிலேயே இருக்கின்றன. இலக்கியவளமும் இலக்கணச்சிறப்பும் மிக்க தாய்மொழியான தமிழ் இந்தியாவின் தென்கோடியிலும் எழுத்திலும் இருப்ப, ஆரியக் கலப்பினால் சிறிதும் பெரிதுமாகத் இரிந்து, ஆரியத்தைப் பிரிந்து தனித்து நிற்க முடியாத மலையாளம். தனு, கண்ணடம், தெலுங்கு சிறிது வடக்காகவும் ஏனையவை அவற்றின் வடக்கேயும் விளங்குகின்றன. திராவிட இனக் கிளைமொழிகளாகக் கருதப் பெறும், இலக்கிய வளமோ எழுத்து வழக்கோ இல்லாத மொழிகள் மலைவர்ப்பினங்களிடையும் காடுறை மக்களிடையும் காணப்பெறுகின்றன.

கிறித்தவம் பரப்பத் தென்னகம் வாந்து தமிழ் கற்று மொழியாய்வில் ஈடுபட்ட மேற்புலத் தொண்டர் பலரின் அயராத முயற்சியின் விளைவாக திராவிட மொழிகளுள் எழுத்துவடிவமில்லாதவை எழுத்தும், இலக்கணபில்லாதவை இலக்கணமும் பெற்றன. மலையாளமொழியிலக்கணம் வகுத்த முதல்வர் மேல்தாட்டவரான குண்டர்ட் அவர்களே. இக்கிறித்தவத் தொண்டரின் தமிழ்ப்பணியால் வெளி உலகம் தமிழ் மொழி பற்றி அறிந்தது. சிந்துவெளி ஒளியில் தமிழ்மொழி விளக்கமுறுமுன்னும் பழந்தமிழ் நூல்கள் அச்சேறு முன்னும் மிக்க குறைந்த வசதிகளுடன் மிகச் சிறந்த ஆய்வுசெய்து தமிழின் மேன்மையை உணர்ந்து உலகறியச் செய்தவர் இன்றே. இருபதாம் நூற்றாண்டில் முதற் காற் பகுதிவரை திராவிடத்தில் ஒருவகை இருஞ் படிந்திருந்ததால் அதுவரை ஆரியமே தலையிடம் பெற்றிருந்தது.

ஆ எஃகு

மேனாட்டு அறிவியல் அறிஞரின் மூவற்சியால் தமிழ் கத்தினபழமையும் தமிழின் முதன்மையும், தமிழின் முன்மையும் தமிழ் நாகரிகத்தின் தொன்மையும் இன்று வெளிச்சத்திற்கு வந்துள்ளன. அன்று ஆரியத்தை ஆய்ந்து ஆய்ந்து புகழ்ந்த பலரும்

இன்று திராவிடத்தை மேலும் மேலும் துருவித்துநவி ஆய்ந்து ஆய்ந்து அரும்பிரகும் உண்மைகளை வெளியிட்டு வியந்து நிற்கின்றனர். யக்க வைக்கின்றனர். பன்னாட்டு பல்கலைக்கழக கங்களிலும் இன்று திராவிட இயல் பற்றிய ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டு, வருகிறது. இவ்வரைகாலமும் தமிழிலூத் தாழ்த்திய பாரப்பனரும் அவரை வாழ்த்திய தமிழரும் தமிழின் தனித்தியங்கும் தன்மையை அறியாது ஆரியத்தைப் பிரிந்து அது இயங்காது எனப் பிதற்றினர். இவர்தம் கூற்றின் பொறுத்தமையைப் பட்டிக்காட்டித் தமிழ் தனித்தியங்கக் கூடிய ஒரே மொழியிடுன்றும் அன் சினையாகிய ஆரியம் தமிழில் இருங்கே எழுத்து, சொல், சொற்றெநாடர், ஏன் பொருட்களைக் கூடக், கடன் வாங்கியது என்றும், வழக்கிறந்த பல தமிழ்ச் சொற்களின் மூலம் ஆரியமொழியில் உண்டு என்றும் மேற்புல அறிஞர் தக்க ஈன்றுகளுடன் நிறுவியுள்ளனர்.

உலகமொழிகளை ஆரியம், சேமியம், துரேனியம் என மூவகைப்படுத்திய மாக்ஸ் மூல்லர் மூன்றுக்கும் மூலம் ஒன்றே எனக் கூறினார். அம்மூலமே திராவிடம் என்பதை அறிஞர் கால்ட்வெல்லைத் தொடர்ந்து மொழியிபலாய்வில் ஈடுபட்ட அறிஞர் பலரும் இன்று நிறுவியுள்ளனர். வேர்ச்செரல்லுறவும் இலக்கணவொற்றுமையும் பற்றி முக்குலங்களாகப் பகுத்து ஒவ்வொரு குலத்திலும் பல குடும்பங்களையும் ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் பல மொழிகளையும் வகுத்துக் கூறிய மூல்லர் துரேனியக் குலத்தில் திராவிடக் குடும்பத்தில் தமிழ்மொழியை வைத்துள்ளார். ஆனால், திராவிடக் குடும்பம் முக்குலத்தினின்றும் வேறான தனிக்குடும்பம் என்பது பின்வந்தோரால் நிறுவப் பெற்றுள்ளது. மூல்லர் காலத்தில் திராவிடமொழி பற்றிய அர்வ முதன்மை பெறாததாலும், ஆரிய மாயையினால், ஆரிய மொழி பற்றிய ஆய்விலேயே அவர் கூடுதவாகக் கருத்துச் செலுத்தியதாலும் தமிழின் தாய்மையை அற்றால் உணர முடியலில்லை. உலக முதன்மை யீடு இயன்மொழியாகத் திரிபற்றதாகலே, இருத்தல் கூடுமென்பதால் என்ய, இயன்பாக ஒனிக்கக்கூடிய அசைநிலைச் சொல்யிக்க தமிழ்மொழியே முதன் மொழியென்றும், ஆரியம் இயல்பாக ஒனிக்க முடியாத திரிபுமிக்க மொழியாதலால் முதன்மொழித்தலைமை அதற்கில்லையன்றும் மொழிநூலினார் கூறு பர்.

மொழிநூற்கண்ணும் ஆராய்ச்சியும் வளர்ந்து வரவர தமிழ்மொழியின் முதன்மையும் முன்மையும் தாய்மையும் தனித்தியங்கும் தன்மையும் மேலும்மேலும் உறுதியாகி வருகிறது. இதனை அறியாதும் அறிய விஷயாததும் தமிழினம் இருப்ப, மேற்புல அறிஞரோ ஒருபாந்கோடாது ஒப்பியலாய் வின் மூலம் உண்மை கண்டறிந்து உலகிறக வழங்கிவரும் உயர் பண்பினராய் மேலும் மேலும் ஆய்ந்துவரவது குறிப் பிடக்கூடியதே. தமிழ் குறிப்பொலி நிலையிலிருந்தபோதே தயிழ் மக்கள் குமரிநாட்டினின்றும் நீங்கிச்சென்று அமெரிக்கா, ஆப்பிரிக்கா முதலிய இடங்கள்கும், அதைதினையிலிருந்த காலத் திலேயே கீழ்த்திசை நாடுகெட்டும், ஜீரோப்பா, ஆசியா நாடு கட்கும் சென்றனர் என்றும் முதனிலையிற் பிரிந்து சென்று பால்டிக் கடலோரங்களில் வதிந்த மக்களின் மொழிகளி லிருந்தே ஆரியம் தோண்றியதென்றும், ஆரியச் சொற்கள் சிலவற்றுக்கு மூலமங்கவும் தயிழ்மொழிக்கு நெருக்கமாகவும் ஜூர்மனியச் சொற்களும் சில இருப்பதாகவும், சவீடிஷ், டேனிஷ், பின்னிய மொழிகளில் தமிழ்ச் சொற்கள் இருப்பதாகவும். தமிழ்ச் சொற்கள் சிலவோ பலவோ உலகமொழி கள் எல்லாவற்றிலும் காணப்பெறுகிறதென்றும், பலவற்றிற்கு வேர்ச்சொல் தமிழில் இருப்பதாகவும், இந்தியாவின் நுழையு முன் இலத்தீன், கிரேக்க, ஜூர்மன் மொழிகளுக்கு மிக நெருக்கமாக காணப்பெற்ற ஆரியம், பின்னர் சமஸ்கிருதம் ஆனதும், வேதகால வடிவிலிருக்கும்போதே அப்போது வடதிந்தியாவில் வழக்கிலிருந்த தமிழுடன் கலந்து பஸ வடதிந்திய மொழிகளின் பிறப்புக்கு காலாக இருந்ததென்றும், மொழி நூலறிஞர் உணர்த்தும்போது தாய்மொழியறிவின்மையாலும், தாய்மொழிப் பற்றின்மையாலும் நந்தமிழ் மக்கள் குறிஷை அறிந்து வளர்க்க முன்வராது இருப்பது வருந்தற்குரியிடை. ஏதென்ற மொழிகள், போலன்றிச் செந்தமிழ் வழக்கையே போற்றி நின் ரைமையால் தமிழ்மொழி திரியாதும், சிறையாதும் விரைந்து வளராதும் இளமைகுன்றாதும் இனிமை மாறாதும் இதுதான் வரை வந்தது. ஆனால் இன்று கொடு வழக்குகளைப் போற்றிச் செந்தமிழைத் தூந்தி ஒதுக்கி வருவதால் தமிழ் தளர்ந்து

வருவது காணக்கூடியதாயிருக்கிறது. தமிழ்மொழி வைக்காப்பாற்றாவிடல் வேறு யார் காப்பது? இலக்கணவரையறை இகந்தும் இலக்கிய மரபு இகழ்ந்தும் பிறமொழிச் சொற்களந்தும் எழுதும் இன்றைய எழுத்தாளர் தமிழ்மொழிக்கு ஊரு செய்பவரேயன்றி ஊட்டம் தருபவரல்லர். பாவலர்களாக்க பெந்தமிழ், பார்ப்பனர் சிகித்தத் தெங்தமிழ் பண்டிகா மற்றத்த பகுதமிழ். பாமர படைப்பாளராலும் பத்திரிகை எழுத்தாளராலும் பாமரர் கையில் உருக்கலைந்து கிடப்பதைக் கானும்போது பழந்தமிழ் புலமையிக்க பண்டிட உள்ளங்கள் புணபடும் என்பதில் ஜயமின்று இன்றைய தமிழின் இழிதிலைக்கு இன்றைய தமிழனே காரணன்றி வேறுயாருமல்லர் என்பது தெளிவு.

முத்தமிழ்ச் சங்கமே முதன்மொழிச் சங்கம்

உலகின் முதல் மாந்தன் எனக் கருதப்பெறும் தமிழ்ப்படைத்த மொழியே உலகின் முதன் மொழியான தமிழ் இத்தமிழ் மொழியை வர்க்கப்பண்டையோன் எனப்பெறும் வழங்குடியில் வந்த பாண்டியன் சங்கம் நிறுவினான். இதுவே மொழிக்கென உலகில் நிறுவிய முதற்சங்கம். இது பல்லுளி ஆற்றங்கரையில் தென்மதுரையில் முதலாம் நிலந்தரு திருவிற்பாண்டியனால் கி. மூ. 30,00 அளவில் நிறுவப்பெற்றது. இச் சங்கம் 16,800 வரை நிலைத்திருந்தது. இதனைத் தொடர்ந்து இறையனார் மகேந்திர மனவையில் தமிழ்க்கழகம் நிறுவினார். இது 14,550 வரை நீடித்திருந்தது. இதையடுத்து மணிமலை தமிழ்க் கழகம் என ஒன்று 14,420 வரை இருந்தது. இதனை நிறுவியவன் செங்கோ என்பான். 14,058 ஏற்பட்ட கடல் கோருடன் இது முடிவுற்றது. இதனைத் தொடர்ந்து குமார வேல் என்பான் திருச்செந்தூரில் கழகம் நிறுவினான். இது 14,004 வரை நீடித்தது. இதன் பின் குமரி அற்றுத் தென்மதுரைச் சங்கம் நிறுவப் பெற்றது. 9,564 ஏற்பட்ட 2வது கடல்கோருட்கு இது இரையானது. இதையடுத்து 6,080 தாமிர

பரணிக் கரையில் கபாடபுரத்தில் பாண்டியன் முடத்திருமாறவால் இடைச்சங்கம் நிறுவப்பட்டது. 3105 வரை இது நீடித்திருந்தது. இதனைத் தொடர்ந்து 1915 இல் திருப்பரங்குன்றில் தென்மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் நிறுவப்பட்டது. 1.7.15 இல் இது கடல்கோளுக்கு இரையானது. இதையடுத்து நிறுவிய கடைச்சங்கம் கி.பி. 235 வரை நீடித்தது.

இத்தமிழ் மன்னர் வழியில் வத்தோர் பலரும் பைந்தமிழ் வேட்கைமிக்கார். பன்னாற்றுக்கணக்கான பாண்டியரே வழிவழியாகப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாகச் சங்கம் நிறுவித் தமிழ் வளர்த்ததும் அவ்வப்போது இவர்களிற் பலர் சங்கமிருந்து பாடிவந்தமையும் பழந்தமிழ்ப் பாடங்களால் அறியக் கிடக்கின்றன. பாண்டியன் சங்கம் நிறுவியது கூடலில் என்பதை “வேம்பிள் வழுதி கூடல்” ‘நெடுந்தேர்ச்செழியன் கெடுநகர்க் கூடல்’ ‘வரைய சாந்தமும் திரைய முத்தமும் இயிழ்குரல் முரசம் மூன்றுடன் ஆனாம் தமிழ்கெழுகூடல் தண்கோல் வேந்தே’ எனும் பழந்தமிழ்ச் செய்யுள் அடிகளால் அறியலாம். கூடல் எனும் தூய தமிழ்ச் சொல்லே பிற்காலத்தில் “மதுரா” என்றும் ஆரியச் சொல்லால் மறைக்கப்பெற்றது. பழையைக்குறிக்கும் ‘பண்டு’ என்றும் சொல்லிலிருந்து பிறந்த பாண்டியன் என்னும் பெயரைக்கூட ஆரியச் சொல்லின் அடியாகப் பிறந்ததாக காட்ட முயல்வாரும் உள்ளது. ஆப்பிரிக்கப் பழங்குடிகளான ‘பண்டு, ஆனத்தவர் பாண்டிய வழியினர்’ ஆகவும் இருக்கலாம். இவர்களின் பழக்கவழக்கங்களுக்கும் பழந்தமிழ்மக்களின் பழக்கவழக்கங்களுக்கும் மிகுந்தளவு ஒற்றுமையுண்டு. இது ஆய்வுக்குரியது. எதற்கும் ஆரிய மூலம் கற்பிக்க விழையும் ஆரியப் புரட்டர் அரசியற் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தமையாலும் ஆங்கிலம் கற்ற தமிழ்ப் புலமையோ, ஆரியப் பயிற்சியோ ஆய்வுத் திறனோ இல்லாத தமிழர் சமூகச் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தமையாலும் எல்லாமே எளிதில் ஆரிய மயமாகிவிட்டன. ஆரிய மேஜையையும் முன்னமையும் நிறுவுவான் அந்தமிழ் நூல்களினுள்ளும் தமிழ்களைக்களை இடைச் செருகல் மூலம் நிறுவுவதற்கிட்டனர்

ஆரியம் பார்ப்பனரும் அவரடிவருடிகளும். ஆராய்வு மனப் பான்மையில்லாத அருந்தயிழ்ப்புலவர் அதற்கு இராயாகித் தமிழின் உண்மை நிலையை உணராது கிடந்தனர். அவ்வேளையில்தான் தமிழியல் பற்றி ஆயத்தலைப்பட்டனர் மேலை நாட்டறிஞரும் ஆங்கிலம் சுற்று தமிழறிஞர் சிலரும். அதன் விளைவாக பல அரிய உண்மைகள் வெளிவந்தன. அகழ்வாய் வசனும் பழந்தமிழ் நூல்கள் அச்சில் வெளிவந்தமையும் ஆய்வுத்துறைகள் கண்ட முன்னேற்ற மும் தமிழின் முன்மையையும் தமிழரின் தொன்மையையும் ஐயத்திற்கிடமின்றி நிறுவின. சங்க நூற்பதிப்புக்களும் சிந்துவெளி அகழ்வாய்வும் தென்னகத்தின் பல வேறுடங்களிலும் தொல்லியாளர் கண்டுபிடித்த சின்னங்களும் ஒரு சேர பழந்தமிழக்கதைப் பற்றியும் பாண்டியர் ஆட்சியில் தமிழ்ச் சங்கங்கள் இருந்தமை பற்றியும் அறியும் வாய்ப்பைத் தந்தன. இறையனார் அப்பொருள் வாயிலாக அறியப்பெறும் சங்கம் பற்றிய செய்திகளுட்பவ. இது வரை முடிவுபெற்ற ஆய்வுகளின்யடி, உண்மைக்குப் புறம்பாளவையாக இருப்பதைப் பலரும் கூறுகின்றனர். சங்கம் என ஒன்று இருந்ததில்லை எனக் கூறுவாரும் உளர். இருந்ததாக என்னுவோருள்ளும் சங்க காலம் பற்றியே சங்க நூல்கள் பற்றியோ ஒருமூகமான கருத்துக்கார காலப்படிப்பறவில்லை. இன்றுவரை கிடைத்துள்ள சங்க இலக்கியங்களையும் தொல்காப்பியத்தையும் சங்கமருளிய நூல்களையும் வைத்துக்கொண்டு பார்த்தாலும் முச்சங்கங்கள் பற்றி இறையனார் கூறுவதில் உண்மைகள் இல்லாமல் இல்லை என்ற முடிவுக்கே வரவேண்டியுள்ளது. சிந்துவெளி நாகரிகச் சின்வாங்களுக்கு, அதே காலத்தனவாக கருதப்பெறும் கீழேக்கீரேக்க, எகிப்திய நாகரிகச் சின்னங்களும் பேரளவில் ஒத்துருப்பதைக் கொண்டும், இதேபோன்ற சின்னங்கள் தென்னகத்தின் பல இடங்களில் பேற்கொண்ட அகழ்வாய்வுகளில் கண்டுபிடிக்கப்பெற்றதும் ஆரியர் வருமூன்பே நாகரிக முதிர்ச்சியும் மொழிவரச்சியும், பண்பாட்டு உயர்ச்சியும் பெற்று உரோமருட்டும் கிரேக்கருட்டும் தொடர்பு கொண்டிருந்த ஓர் இனம் தமிழினம் என்பது நிறுவப்பெற்றுள்ளது. அந்த நிலை எய்த இந்தத் தமிழினம் அதற்கு முன் எவ்வளவு காலம் உழைத்திருக்க வேண்டும் என்பதைக் கணக்கிட்டுப் பார்த்தால்

இறையனார் கூறுவதை அப்படியே ஒதுக்கின்ட முடியாது என்பது தெளிவாகும்.

பல்லியாற்றங்கரையில் மதுரை நகரில் பாண்டியன் "காய்ச்செவழுதி" நிறுவியதே தலைச்சங்கம் என்றும் 4440 ஆண்டுகள் இது நிலைபெற்றது என்றும் கடும்கோள் ஈராக வழிவழி வந்த எண்பத்தொன்பதின்மர் பாண்டியர் இதனைப் புரங்கள் என்றும், அகத்தியர், குபேரன், முருஞ்சியூர் முடிநாக ராயர், சிவன், முருகன் உட்பட பன்னாற்றுக்கணக்காணோர் சங்கமிருந்து, முதுநாரை, முதுகுரு, களரியாவிரை, பரிபாடகி போன்றவற்றைப் படைத்தனர் என்றும் இறையனார் கூறுகிறார் காலவரையறைகளை ஒருபுறம் ஒதுக்கின்டிட்டும், சிவன், முருகன், அகத்தியர் ஆகியோர் கடவுளரோ அசாதாரண ஆற்றல் படைத் தவரோ அல்லர், செயற்கரிய செய்தாராதலால் உயர்ந்த நிலையில் வைக்கப்பெற்று வழிபடப்பெற்றவரே எனக்கொண்டும், தொன்மையிக்க நாகரிக இனத்தவரான நாகராயரும் சங்கத் தில் இருந்துமைகொண்டும் பார்த்தால் இறையனார் கூறுகிறதே உண்மையுண்டெனக் கூறலாம். தமிழிலக்கியம் பற்றிய பழைய கருத்துக்கள் அறிவியல் ஒளியில் மாறிவருவதையும் மனம் கொள்ளல் வேண்டும். உலகில் முதல் நாகர்களெனக் கருதப்பெறும் லெழுமிய (பழந்தமிழ் அகம்) நாகரிகம் பற்றி ஆய்ந்தறிந்த மேஜையறிஞர் பலரும் கடல்கோட்டுப்போது அது நாகர்கள் தின் கொடுமுடியாய் விளங்கிறதென்றே கூறுவின்றனர். அங்கே பின்னை வளர்க்கும் கழகங்கள், இறந்தவர் உடலைப் பாதுகாத்து வைக்கும் முறைகள். இறந்தவரைப் புதைக்கும் முறைகள், வளர்ச்சியற்ற தொழில் முறைகள், வளர்ச்சிபெற்ற நுண்களைகள் இருந்துமை நாகரிகத்தின் வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றன. திங்கு செய்யும் உயிரினத்தைக்கூட துன்புறுத்தாமல் விட்டு விடும் உயர்ந்தப்பட்டு, எதக்கும் பரபரப்படையாமல் அமைதியாக இருக்கும் தன்மை, பிறர்மீது பரிவகாட்டும் இயல்பு, இவை போன்ற இன்னும் பல உயாந்த நெறிகளைக் கடைப்பிடித்துமை வெறுமியின் முதிர்ந்த பஸ்பாட்டினைக் காட்டுகின்றது. இந்நாகரிக இழைம் இதன் வழி வந்த சிங்குவெளியினர் போலவே

பெரிய தெருக்கள் உயர்ந்த கட்டடங்கள் காற்றோட்ட வசதி யுள்ள விடுகளில் கொசுவளவிட்ட படுக்கையறைகள் குளியல் றைகள் அமைத்து வாழ்ந்தது. ஆற்றுவழியாகப் படகுகள் மூலம் வணிகம் செய்தும் வளம் பெருக்கிய மக்கள் பொன், வெள்ளி அணிகள்கள் பூண்டு விளங்கினர். அமெரிக்காவின் பேஸ்கரைப் பகுபிக் தீவு மக்களினது வாழ்விழுறைகளைப் பல வழிகளிலும் ஒத்திருக்கும் வாழ்க்கைமுறை, டயிர்த்தொழிற் கருவிகளைக் கையாளும்யுறை, குரிய ஒளியை இரவுக்கும் பயண்படுத்தும் முறை, இவை போன்ற கற்பளைக்கும் எட்டாத மூறைகளில் வாழ்ந்தது இவ்வினம். இவர்வாழ்வு தமிழ் நாட்டு வாழ்க்கை முறைக்கு மிக நெருங்கியதாக உள்ளதாக கார்வே என்பவர் கூறுகிறார். இதனைப் பார்க்கும்போது இறையணாரின் சங்க கால் வரையறையை ஒப்புக்கொள்ளலாம் போல்வே தெரிகிறது:

முதற் கடல்கோளின்போது அழிந்தனபோக எஞ்சிய வற்றைக் கொண்டு வடபாற்சென்று பெருவளனநாட்டில் குடியே நியோரே இடைச்சங்கத்திற்குக் கால் கோளிட்டனர். இறையணார் கூற்றுப்புடி பாண்டியன் வெண்டேரச் செழியன் கபாட புரத்தில் இதனை நிறுவினான். தொல்காப்பியர், இருந்தை யூர்க் கடுங்கோழிமோசி, வெள்ளுரிக் காப்பியன், சிறுபாண்ட ரங்கன், திரையன்மாறன், துவரைக்கோமான், கீரந்தை உள்ளிட்ட 3700 புலவர் சங்கம் இருந்து கலி, குருகு, வெண்டாளி, வியாழுமாலை, அகவல் போன்றவற்றைச் செப்தனர். இச்சங்கம் 3700 ஆண்டுகள் நிலைத்திருந்தது என்றும், இது கடல் கோட்டும் போது இருந்தவன் பாண்டியன் முடத் திருமாறன் என்றும் அவர் கூறுகிறார். இக்கடல்கோளின் போதுதான் இந்தியா ஈழத்தினின்றும் பிரிக்கப்பட்டது. அழிந்தவர்போக மீந்தவர் மேறும் வடக்குநோக்கிச் சென்றனர். அங்ஙனம் சென்றோருட் சிலர் மணலூரில் சிலகாலம் தங்கி யிருந்தனர். சிலகாலம் கழிந்ததும் பாண்டியன் முடத்திருமாறனே வடமதுரையில் சங்கம் நிறுவினான். இக்கடல்ச்சங்கத் திலிருந்தோர், சிறுமேதாவி, சேந்தம் பூதனார், அறிவுடையானார், பெருங்குஞ்சூர் சிழார், இளந்திருமாறன், மதுரையா

சிரியன் நல்லந்துவனார், மதுரைமருதனின் நாகனார், கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் உள்ளிட்ட நானாற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர். இவர் பாடியவை நெடுந் தொகை, குறுந்தொகை நற்றினை, ஐங்குறுநாறு, பரிபாடல், பதிற்றுப்பத்து, புறநானாறு, கவித்தொகை, குத்துவரி, சிற் றிசை, பேரிசை என்றித் தொடக்கத்தன. இச்சங்கம் இருந்த காலம் 1852 ஆண்டுகள் என்பர். இகள் இறுதியில் இருந்த அரசன் உக்கிரப் பெருவழுதியாவான். இதுவே இறையனார் களவுரை கூறும் முச்சங்க வரலாறு. வழிவழியாகப் பல்லாயிர மாண்டு பன்னாற்றுக்கணக்கான பாண்டியரால் வளர்க்கப்பெற்ற தமிழ் இன்று பொதுமக்களால் சங்கங்கள் நிறுவப் பெற்று பாதுகாக்கப்பெற்று வந்தபோதும் தளர்ச்சியுற்றே காணப்பெறுகிறது.

பாவலர் தமிழும் பாயரர் தமிழும்

பாவலர் வளர்த்த பைந்தமிழ் இன்று பல்லாயிரம் ஆண்டு கழிந்தும் இளமை ஞந்தாது பயில்தொறும் இனிமை பயந்து நிற்பது அதன் தனிச்சிறப்பு. தண்டமிழ் வளர்த்த அச்சான் நோர் மக்கள் வாழ்வையும் மன்பதை வளர்ச்சியையும் மனத்திற் கொண்டு மன்னேயாயினும் மக்கனேயாயினும் அகவாழ்வி வாயி னும் புற வாழ்விலாயினும் அறைகநிச்செல்லலே முறையெனக்கூறி அற நெறிச் செலுத்தும் வலவராய் இருந்தமையால் உண்மையும் நேர்மையும் ஒழுக்கமும் சிறந்து மன்பதை எங்கும் மானுடம் தழைத்தது. பரந்த நோக்குடன் பாரினெப் பார்த்த பெங் தயிழ்ப் பாவலர் படைத்த இலக்கியம் சிறந்த கருத்துக் கரு ஒலமாய் செந்தமிழ் நடையில் இயன்றதாய் இருப்பதால் சாகாததாயிற்று, இன்றும் பலராலும் போற்றப்பெறுகிறது. இன்றோ நிலைமை வேறாயுள்ளது. காலக் கழிவில் கருத்துக் கள் மாறல் இயல்பெணினும் அடியோடு எல்லாமே மாறி, வந்த சுவடின்றி மறைந்தொழியாது என்பது உறுதி. இன்று இலக்கியம் படைப்போர், முன்னோர் அளித்த இலக்கிய அறி விண்மையாலும் அவற்றை அறியவேண்டுமென்னும் ஆர்வமின் மையாலும் மொழியறிவு இன்மையாலும் மொழி பற்றிய கருத்து

வேறுபாடுண்மையாலும் மொழிரூபு அறியாது மொழிக்காப் புக் கருதாது மொழியினைச் சிறைத்தும் திரித்தும் வருகின் றனர். அண்மைக்காலம் வரை இலக்கியம் படைத்தோர் அருந் தமிழ் இலக்கிய இலக்கணப் பயிற்சி மிக்காராயிருந்தமையால் தமிழிலக்கிய, இலக்கண மரபு போற்றிக் காத்தனர். ஆனால், இன்றைய இலக்கியதாரர் பலரும் ஓரிராண்டுப் பத்திரிகைப் பயிற்சியுடையராநலால் சொல்வளமின்றிச் சொல்லாட்சித் திறனின்றி குன்றக் கூறியும் மிக்கட்டக் கூறியும் கூறியது கூறி யும் மாறுகொளக் கூறியும் வழுஷ்சொற்புணர்த்தியும் மயங்க வைத்தும் வெற்றெனத் தொடுத்தும் மற்றொன்று விரித்தும் தமிழ்ச்சொல் இருக்கப் பிறசொல் கலந்தும் இன்றைப் பற்பல குற்றம் புரிந்தும் இலக்கியம் படைப்பதால் தமிழ்மொழி பெரிதும் சிறைந்து பிறதோர் மொழியின் பிறப்புக்கு வழிவகுத்து வருகிறது. தமிழே சிறைந்து தேய்ந்து திரிந்து தெலுங்கு, கன்ணடம், துளு, மலையாளம் என மாறியதை மனங்கொண்டால் இதனை எளிதாய் உணரலாம். ஒரு மனிதனின் ஏழுத்தும் பேச்சும் நல்லடியும் அவனின் பண்பாட்டிற்கு அளவுகோலாக விளங்குவதுபோல் ஒரினத்தின் பண்பாட்டின் அளவுகோலாய் அவ்வினத்தின் இலக்கியம் விளங்குகிறது. நாட்டில் அமைதி நிலவி மக்கள் மனதில் மகிழ்ச்சி இருக்கால் மட்டும் நல்லிலக்கியம் முகிழ்க்க முடியாது. அறிவுடை மக்களைப் போற்றி அவர்வழிச் செல்லலும் வேண்டும். பண்டைய தமிழகத்தில் அறிவுடைச் சான்றோரைப் போற்றி அவர்வழி மனவளவும் மக்களும் சென்றதால், அறம் தழுத்தது அமைதி நிலைத்தது. உண்மை சிறந்தது ஒழுக்கம் மிகுந்தது. இன்பம் குடிகொண்டது. இதனால் இலக்கியம் சிறந்தது, இன்றமிழ் வளர்ந்தது, அன்றைய தமிழன் இன்ப வசற்றவை அன்றைய இலக்கியம் எடுத்துக்காட்ட இன்றைய தமிழன் அவல் வாழ்வையே இன்றைய இலக்கியம் காட்டி நிற்கிறது.

வாய்மொழியும்

வரைமொழியும்.

மக்களால் படைக்கப்பெற்று மக்கள் அறிவு வளர்ச்சிக்கு ஏற்பத் தானும் வளர்ந்து அறிவு வளரக் கருவியாகி கால

மாற்றத்துக்கேற்பத் தானும் மாறி என்றும் நிலைத்திருப்பது மொழி. அறிவு வளர்ச்சியால் மொழியும், மொழிவளர்ச்சியால் மனிதனும் மனித வளர்ச்சியால் மன்பதையும் மன்பதை வளர்ச்சியால் மாநிலமும் மாநில வளர்ச்சியால் நானிலமும் ஒன்றாடன் ஒன்று தொடர்புபட்டு வளர்கின்றன. அதனாலேதான் மனித நாகரிகத்தை அளவிடமுயலும் அறிவியலார் மொழியினை அளவு கோலாகக் கொண்டு மொழியியலாய்வில் ஈடுபடுகின்றனர். என்னத்தைப் புலப்படுத்தும் கருவியாக மட்டுமன்றி என்னத்தை வளப்படுத்தும் கருவியாகவும் பேணிக்காக்கவும் மேலும் வளர்க்கவும் மொழி பயன்படுகிறது. தொடக்க காலத்தில் உணர்ச்சி நிலையிலிருந்த மொழி அறிவுத்துறையில் மனிதகுலம் வளர வளர அறிவுக்காருகள் மிக்க நிலைக்கு உயர்ந்து வளர்கிறது. குறிப்பிட்ட இடத்தில் வாழும் மக்களைக் குறிப்பிட்ட காலத்திற்குப் பின்னத்துவைக்கும் பேச்சு மொழிபோலன்றி மக்களினை முழுவதையும் வழிவழியாக பல நூற்றாண்டு காலத்திற்குப் பின்னத்துவைக்கும் ஆற்றலுடையது எழுத்து மொழி. காலம் கடந்தும் இடம் கடந்தும் நிலைத்து நின்று நீள்பயன் தரும் இயல்பு அதற்கண்டு. குறிச்சிக்குக் குறிச்சி வேறுபட்டு குறுகிய காலத்துள் மாறுபட்டு மன்பதையைக் கூறுபடுத்தும் வாய்மொழி போலன்றி குவலய முழுவதையுமே இணைத்துப் பின்னத்து ஒன்றுபதெத்தும் வல்லமையடையது வரை மொழி. வாழும் இடங்களுக்கும் தட்பவெப்ப நிலைகளுக்கும் ஏற்ப மொழிகள் மிகுந்தும் குறைந்தும் திரிந்தும் சிறைந்தும் காணப் பெற்ற பேச்சும் உலகமொழிகள் அணைத்துக்கும் மூலம் ஒன்றே என்றும் அம்மூலமொழி திராவிட மொழிகளின் தாய் எனப் பெறும் தமிழ்மொழியே என்றும் மொழியியலறிஞர் பலரும் கூறுகின்றனர்.

ஏற்றதாழ நாலாயிரம் மொழிகள் உலகமெங்கும் பேசப் பெற்றபோதும் இருநூறு வகை எழுத்துக்களையுள்ளன. இவற்றுள் முப்பதுவகை எழுத்துக்கள் இந்தியாவிலுள்ளன. இவற்றுள் ஒன்றான தமிழழையே ‘த்ராவிட’ அல்லது ‘டாமினி’ என்பர். எழுத்துக்களின்றி பேச்சளவில் மயினும் மொழிகள் பலவுள். வரிவடிவம் பெற்ற வரிவடிவம் பெறாத எல்லா மொழி

கனும் தொடக்கத்தில் ஓரிடத்தில் தோன்றி உலக மெங்கும் பரவிய ஒரு மொழியின் கிளைகளே என்பதும், அம்மொழி தோன்றிய இடம் குமரிக்கண்டம் என்றும், அம்மொழி தமிழே யென்றும் பல்லாற்றானும் இன்று நிறுவப்பெற்றுள்ளது. இம் முதல் மொழியின் எழுத்துக்களை மட்டுமன்றிச் சொற்களையும் சொற்றெராடர் அமைப்புக்களையும் நடுநின்றாய்ந்து உலகின் தொன்மொழிகளை எகிப்திய, குமேரிய, சில மொழிகளிலும் காண்கின்றனர் மேற்புல மொழியியலாளர். இத்தாலியில் தஸ் கனியில் பேசும்மொழி தமிழ்க்கிளை மொழியே என்றும் தமிழ் மொழிக்கும் ஸ்கோட்டிஷ் மொழிக்கும் ஒற்றுமையுண்டு என்றும் ஈப்ரு, கிரேக்க மொழிகளிலும் சமஸ்கிருத, குஜராத்தி, மகாராஷ்ட்ரி மொழிகளிலும் தமிழ்ச் சொற்களுண்டு என்றும் உலகின் பல்விடங்களிலும் வழங்கிய மொழி தூரானியம் என்றும் அதைச் சேர்த்தே தமிழ்மொழி என்றும் திராவிட மொழிகளின் திரிபுகளே ஏனைய தூரானிய மொழிகள் என்றும் கூறுகிறார் கால்ட்வெல். ஒருகால் உலகம் முழுவதும் வழங்கிய மொழி இன்று இந்தியாவில் தென்கோடியில் ஒரு சிறு நிலப்பரப்பிலும் ஈழத்தின் ஒரு சிறு பகுதியிலும் வழுக்குமளவிற்குச் சுருங்கிண்ட்டது. தென்னிந்திய மொழிகட்டகல்லாம் அடிப்படையான பொது இலக்கண அமைப்பொன்றிருப்பதாலும் அவற்றிற்கு பொதுவான வேர்க்சொற்கள் பல இருப்பதாலும் அவற்றை ஓரினமாகக் கருதிய மேற்புல அறிஞர் பலரும் தெரடக்கத் தில் தமிழ் என்றே அவற்றை அழைத்தனர். நாற்பெரும் தென்னிந்திய மொழிகளை தமிழ், மலையாளம், தென்னாங்கு, கன்னடம் ஆகியவற்றை இந் பிரிவுகளாகப்பகுத்து தமிழினுள் மலையாளத்தையும் தெலுங்கினுள் கன்னடத்தையும் அடக்கி தெலுங்கு - தமிழ்மொழி எனும் பொருள்பட 'ஆந்திர-தீராவிட பாஷா' என வடவர் குறித்தனர். இன்னுஞ்சிலர் தென்னிந்திய மக்களையும் மொழிகளையும் 'தீராவிடம்' எனுஞ்சொல்லால் அழைத்தனர். இந்சிய மூலபாகத மொழிகளாகக் கருதப்பெற்றபாகத்தெரகுதியான தீராவிட மொழியினத்தைத் தீராவிட என்று மொழியியலாளர் சிலர் அழைத்தனர். வேறுசிலர் தீராவிட

மக்களை இழிவாக்க கருதி வெறுப்பின் மிகுதியால் அவர் மொழியை “பேய்மொழி” எனும் பொருள்பட “பைசாசபாகதம்” என அழைத்தனர். இங்னனமாகப் பல்வேறு காலங்களில் பல்வேறு காரணங்களுக்காக தமிழும் தமிழகமும் பல்வேறு பேயர்களால் அழைக்கப்பெற்றமையும் இழிக்கப்பெற்றமையும்வர வாறு. இலக்கிய வழக்குப் பெற்று செந்தமிழ் என வழங்கப்பெறும் இன்றைய தமிழ்மொழி பழந்தமிழ் வடியகணைப் பாதுகாத்து வர இலக்கிய வழக்குப் பெறாத பேச்சுத் தமிழாகிய கொடுந் தமிழ் தொல்வடிவிழந்து டல்வேறு மாற்றங்களுக்குள்ளாகி காலச் செலவில் வேறு மொழிகளாகிவிட்டமை வரலாறு.

தமிழ்மொழி பாதுகாக்கப்பெற வேண்டின் காலத்துக்குக்காலம் மாறுபடும், சூறிச்சிக்குக் குறிச்சி வேறுபடும் வாய் மொழியாகிய கொடுந்தமிழூச் செப்பஞ்செய்து எல்லாக் காலத்திலும் எல்லா இடத்தும் எல்லாராலும் எளிதிற் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய வகையில் இலக்கிய மரபு பிறழாது இலக்கண நெறி இவ்வாது வரைமொழியில் வழங்க வேண்டும். பேச்சு வழக்கைப் பேற்றும் வகையில் அப்படியே எழுத்தில் இடம் பெறச் செய்யின் எல்லாக் காலத்தும் எல்லா இடத்தும் எல்லாராலும் புரிந்துகொள்ள முடியாது. இடத்தக்கிடம் காலத்துக்குக் காலம் வேறுபடும் இயல்புகூட்டயதாதவின் பேச்சுமொழி பயிலும் ஒருகாலத்து இலக்கியம் பிறித்தாரு காலத்தும் ஒரிடத்து இலக்கியம் பிறித்தாரு இடத்திலும் பயிலப்படாத பலராலும் புறக்கணிக்கப்பெற்று வழக்கற்றுப் போய்விடும். ஆங்கில மொழி இலக்கியம் அதன்மொழி நடை காக்கப் பெறாமையினால் அதன் சிறந்த படைப்புக்களை இழக்கவேண்டியேற்பட்டது. அன்றைக் காலம் வரை செந்தமிழ் வழக்குப் போற்றப்பெற்றமையால் தமிழ்மொழி இலக்கியங்களை பலரும் பயிலக்கூடியதாக இருந்தது. ஆனால் இன்று கொடுந்தமிழ் வழக்குகளும் பிறமொழிச் சோற்களும் சொற்றொடர் அமைப்புகளும் தமிழிலக்கியங்களுள் புகுந்தமையால் தோன்றிப் சில நாட்களுள் அவை மறைந்துவிடுகின்றன. பல்லாயிரமாண்டுப் பழமையிக்க பைந்தமிழ் நால்கள் செந்தமிழ் நடையில் இயற்றால் இன்றும் பலராலும் பயிலப்பெற்று வருகின்றன. இழுத்து

என்பது இமுத்துக்கொண்டு இமுத்துக்கிட்டு ஈத்துக்கிண் ஆ
சத்துக்கிட்டு சஸ்துக்கிண்னு என்று இன்னும் பல வடிவங்களில்
ஒரே காலத்தில் ஒரேஇடத்து எழுத்தாளரால் எழுதப்பெற்று
வருகின்றதைப் பார்க்கும்போது ‘மெல்லத் தமிழினிச் சாரும்’
என்பது உறுதியாகிறது. இதனையே சிலர் மொழி வளர்ச்சி
என்கின்றனர். இது வளர்ச்சியா? தளர்ச்சியா? பாரதி பாட
லுக்குக்கூட பதவுரை பொழிப்புரை தேடித் தமிழுலகம் இன்று
அலைகிறது. இது தமிழரிவுக்குறைங்கிணவே. வட்டார
வழக்குக்களும் வரைதுறையற்ற பிற மொழிக்கலப்புக்களும் இலக்கண
இலக்கிய மரபு மீறல்களும் தமிழ்மொழியை அழிக்கு
வருவதை அறியார் யாரே. எனவே, தமிழ்மொழி வாழுவேண
ஷன் வளரவேண்டின் இலக்கியஞ்செய்வோர் இன்தமிழ் மரபு
பேணி இலக்கண நெறிப்பட்ட செந்தமிழ் நடைபேணி காலப்
போக்கைக் கருத்தில் கொண்டு இயங்குதல் வேண்டும். செங்
தமிழ்ப் பயிற்சி சிறிதுமிலாச் சிற்றினம் செய்தித்தாள்களிலும்
சிற்றேடுகளிலும் சிறுகதை நாவல் கவிதை புதுக்கவிதை எனுந்
தற்கால வடிவுகளை எழுத வாய்ப்புக் கிட்டியதால் தமிழ்
மொழிக்கு யிதந்த கேள நேர்ந்துள்ளது. பழந்தமிழிலக்கியப் பயிற்
சிக்கு உங்கமளிக்காமல் பல்கலைக் கழகங்களும் பாடசாலை
களும் கைதெழுமீவிட்டமையாலும் பொதுமக்கள் புதுவடிவங்களையே
போற்றி வருகின்றமையாலும் பாமர எழுத்தாளரால்
பாமரர் மொழிமில் பாமர மக்களுக்கு எழுதப்பெறும் பாமர
இலக்கியங்களையே பட்டப் படிப்புக்கும் பட்டப்பின் படிப்புக்
கும் பல்கலைக்கழகங்கள் பாடதெறியுடன் சேர்த்துக் கொண்ட
குமையாலும் புத்திலக்கியம் படைக்கும் புல்லுருவிக் கூட்டங்கள்
பல்கிப் பெருகி மொழிக் காப்புக்கு ஊறுசெய்து வருகின்றன.
இவற்றிலிருந்தே தமிழ் மொழியை இன்று காப்பாற்ற வேண்டியுள்ளது. இந்தேல் மெல்லத் தமிழினிச் சாரும் வேற்றுமொழி
இங்கு வாழும்.

பழந் தமிழ்ப் பண்பே பாரேலாம் பரவியது

சூமரிநாடு கடல்வாய்ப்படு முன்பே சிறந்த நாகரிகராய் விளக் கிய குமரி மக்களாய பழந்தமிழ் மக்கள் தொல்லை நாளிலேயே தொலைவிடங்களுடன்வணிகத் தொடர்புபூண்டிருந்தமையால்பழந் தமிழ்ப்பண்பும் நாகரிகமும் பாரேலாம் பரவின. பண்டைய நாகரிகங்களாகக் கருதப்பெறும் எகிப்திய, கிரேக்க, ஏஜிய, கிரேக்க, குமேரிய, பாபிலோனிய, பொலினீஷிய நாகரிகங்களில் பழந் தமிழ்ப் பண்பின்கூறுகள் பரக்கக் கிடப்பதாகப் பண்பாட்டாய்வு வல்லுநர் கூறுகின்றனர். நிலவழிபாயும் நீர்வழியாயும் நெடுந் தொலை நாடுகளுடன் வணிக உறவு பூண்ட வண்டமிழ் மக்களும், வாழிடம் தேடியும் வதினிடம் நாடியும் படர்ந்த பழந் தமிழ் மக்களும், பைந்தமிழ்க் கலை மொழி பண்பாடு நாகரிகம் பரவுவதற்கு வழிகோலினர். அராயிக் கடல்வழி எகிப்துக்கும் நடுக்கடல் நாடுகட்டுக் பாரசீகக்குடாவுடாக் குமேரியாவுக்கும் சென்று வணிகம் செய்தமையையும் வதிந்தமையையும் அங்குக் கிடைத்த அகழ்வாய்வுப் பொருட்கள் ஐயத்துக்கிடமின் றி உறுதிப்படுத்துகின்றன. உரோமருடனும் கிரேக்கருடனும் தொடர்பு கொண்டிருந்தமையைப் புதைபொருட் சான்றுகளும் வரலாற்றாளர் குறிப்புக்களும், பழந்தமிழ்ஸ் செய்யுள்களும் உறுதி செய்கின்றன. இறைவனுக்குத் தலைமயிர் காணிக்கை, தாய்க்கடவுள் வழிபாடு, திங்கள் வணக்கம், நாச வணக்கம், இனிங்க வணக்கம், எருது வணக்கம், பத்தினி வணக்கம், பஸ்வியம் முறங்குதல், ஏறு தமுவுதல், சுங்கு ஊதுதல், சாம்பி ராணி காட்டுதல், உடுத்தல், மயிர்முடித்தல் ஒற்றுமையாவும் எகிப்து, கிரேத்தா, மெசப்பத்தோயியா, பாபிலோனியா, ஆசயா மைனர், பொலீனியா ஆகிய நாடுகளுடன் அன்றைய தமிழருக்கிருந்த தொடர்புகளை நன்கு உறுதிப்படுத்துகின்றன. தொப்பழங் காலத்திலேயே உழலிலும் நெசவிலும் கட்டடக் கலையிலும், ஓவியம் சிறப்பம் கூத்து இசையிலும், வாளநூல், கவிதநூல் மகுத்துவக்கலையிலும் சிறந்து விளங்கிக் கொண்டு செழிப்புள்ள திகழ்ந்து, உயர்ந்த பண்பினராய் முதிர்ந்த நாகரிகராய்.

4004 C C

சென்றசென்ற இடங்களிலெல்லாம் இவற்றையும் பரப்பினர்ந்த
 தமிழ் மக்கள். அறப்பண்டிலும் செய்ந்நன்றி மறவாப் பண்பிலும்
 சிறந்து நின்ற மறத்தமிழ் மக்கள் ஆட்சி இபலிலும் சிறந்து
 விளங்கினர். ஓரிவாரியம், கோயில் வாரியம், நீர்வரி நிலவரி
 தறிவரி கடைவரி மணவரி சுங்கம் யாவுமே அஸர்களின் கஷடு
 பிடிப்பே, மரக்கலம் கட்டி மறிசுடல் கடந்து மறுகரையடைந்து
 வணிகம் செய்து வாண்பொருள் ஈட்டி வளத்தினைப் பெருக்கி
 நாடு வளமுற மக்கள் நலம்பெற பாதை அமைத்தும் வாய்க்
 கால் வெட்டியும், அணைகள் கட்டியும் குளங்கள் தொட்டும்,
 இனிது வாழுந்த பழந்தமிழ் மக்கள் களத்தயிர் துறந்த காலை
 யசீக்கன்றி அறிவிற் சிறந்த அந்தணாளர்க்கும் சுறபிற் சிறந்த
 காரிகையர்க்கும் நடுகல் நட்டு நாளும் போற்றி, அகவாழ்
 வினிலும் புறவாழ் வினிலும் அறம் வழிநடத்த யாதும் அரே
 யாவரும் கேள்வி தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா என்னும் அரு
 நெறிகண்டு உலகுக்கீந்து நன்னெறி காட்டியவர் நந்தமிழ் மக்களே.
 மன்னுயிர் துன்புற மனம்பொறுக்காது தன்னுயிர் தனையும்
 ஈந்திடும் தண்டமிழ் மக்கள், செடி தொடி விலங்கு புள்ளினங்
 கட்கும் உற்றுழி உதவி உறுதுயர் கவைந்து பரிவெனும் பண்பு
 சிறந்து விளங்கினர். தாழும் வாழுந்து தமரையும் வாழ்வித்த
 இன்றமிழ் மக்கள் ஈத்துவக்கும் பண்பிலும் இனிதோங்கி நின்ற
 னர். வறுமையால் வாடி வந்தவர் க்கெல்லாம் பொறுமை
 யோடிருந்து பொருள்தனி கொடுத்து அவருளம் மகிழ தாழுளம்
 களித்தவர் தண்டமிழ் மக்களே. பல்வியம் முழுங்க படைக்
 கலன் ஒலிக்க மெல்லியலாரும் போர்க்களம் சென்று போசூ
 யும் ஓராரும் கவையாய்க் கண்டவர் நந்தமிழ் மக்களே. கணவன்
 களத்துயிர் நீத்ததும் தண்ணொரு மகனையும், களம்போக்கி
 உளம் களித்த மறத்தமிழ்ப் பெண்டிர் தாழும் களம்புகத் தயங்
 கினாரில்லை. போர்வல்லானன்யே விரும்பி யணந்த பழந்தமிழ்ப்
 பெண்டிர் போரினில் புறங்காட்டாது பொருதுயிர் துறந்தானுக்கு
 அவன்புகழ் நிலைக்க நடுகல்நட்டு தவறாது வழிபட்டு மறப்
 பண்பு ஒங்கி ஒளிர வழி செய்தனர், போரிலன்றிப் பொதுவாழ்
 விலும் மறம் போற்றப்பெற்றதால் புலியினைக் கண்டும் அஞ்
 சாது பொருதும் திறவுடையராய்த் தமிழ்க்காளையர் திகழுந்
 தனர். புலியடன் பொருது பற்களைப் பிடுங்கி, மறத்தின்

குறியாய் புதல்வர் உடலில் அணிந்து மகிழ்ந்து பெருமிதம் கொண்டனர் பழந்தமிழ் மறவர். புளிப்பற்தாலி பொன்னுடன் கோத்து புங்சிறார்க்கணியும் பழந்தமிழ் வழக்கே பிற்றைநாளின் தமிழர் மனத்தில் தாவிக்ட்டும் சடங்காக வழங்கி வருகிறது. இவ்வழக்கைப் பின்பற்றியே ஏனைய இனத்தவரும் தாவிக்ட்டு தலைத் திருமணச்சடங்காகப் போற்றி வருகின்றனர். மறத்துக் கறிகுறியாய் மழலைகட்டு அணிவித்த தாலி தமிழர் மனபதையில் இன்று திருமணம் அயரும் பெருமகட்கு அணிவிக்கும் பொருளாற்ற வெற்று விழாவாக மாறியதானது ஞாலத்தியலி புக்கேற்ற காலத்தின் கோலமே. இதுபோன்றதே இன்றைய கல்நடும் வழக்கும். மறத்தின் இன்றியமையாலமயைத் துலக்க மறவன் புகழினை விளக்க தமிழர் மனபதை போற்றிய இவ்வழக்கே இன்று புதை குழிமேல் கல்நடும் வழக்காக மாறியது. நடுகல் வழக்கிலிருக்கு தோன்றிய இலிங்க வழிபாடு, கிரேக்க, எகிப்திய நாடுகளிலும் ஒரு காலத்தில் போற்றப்பெற்றது. அயர்லாந்து, இங்கிலாந்து போன்ற இடங்களிலும் இலிங்கவழிபாடு ஒரு காலத்தில் சிறந்து விளங்கியதாக அறியக்கிடக்கிறது. இங்கிலாந்திலுள்ள செயின்ட்போல் கடீட்டில் இலிங்க அடையாளம் இருப்பதாகக் கூறுவர். இந்தியாவிலுள்ள ஓரினத்தவர் இதனை ஓரணியாகக் கொண்டு விளங்குகின்றனர். இவரை இலிங்காயதர் என்பார். நடுகல் வழக்கமும் அதனின்று தோன்றிய இலிங்க வணக்கமும் சுமேரியா, சிரியா, பிரித்தானியா, பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, சான்னியா, ஸ்காந்துநேவியா, காக்கேசியா போன்ற நாடுகளில் பெருவழக்குப் பெற்றிருந்ததாக அறியக்கிடக்கின்றது. நடுகல் இலிங்க வணக்கங்கள் போன்று தமிழரது பிறிதொரு வணக்கமான நாக வணக்கமும் பழந்தமிழர் குடியேறிய இடங்களிலில்லாம் காணப்பெறுகின்றது.

நடுகல் வழக்கமும்

நாக வணக்கமும்

மறத்தினைப் போற்றும் பழந்தமிழ்ப் பண்பினை மறுவற விளக்கும் நடுகல் வழக்கம் பற்றிய செய்தியைப் பைந்தமிழ்ப்

பாட்டிலுத் தொகையிலுமன்றி ஒல்காப் புகழுடைத் தொல்காப் பியத்திலும் காண்கிறோம். புறமுதுகிடாது போருடற்றிக் களத்து மதிந்த மறவனுக்கு சிறப்புச் செய்யும் சிந்தை வொண்டு அவன் பெயர் பெருமை அனைவரும் அறிய கல்வினில் எழுதி நடுதல் வழக்கென்த் தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது. மறவன் பெயரும் பீடும் எழுதி அதர்தொறும் பீலி ரூட்டிய பிறங்கு நிலை நடுகல் என்றே அகநானாறும் கூறுகிறது. நடுகற்கு மயிற் பீலிகுடும் வழக்குண்மையை இதனால் அறியலாம். மறத்தினைப் போற்றிய வண்டமிழ் மன்பதை மறவர்க்கு உயரிடம் அளிக்கக் கருதியே நினைவுக் குறியாய் நடுகல் நட்டு நெஞ்சினில் நீடு நிலைத்திடச் செய்தது. தெய்வ சிந்தனை சிறந்த போது நடு கல்தனையே தெய்வமாய் என்னி நாஞும் தொழுதால் நன் மைகள் உண்டாம் என்று நினைந்து நண்ணோட்டி தீக்கொள் வியும் பலிகொடுத்து தெய்வமே யாக்கி மூடக்கொள்கைக்கு விதிட்டது. நீராடி நிலம் மெழுகி அவியா விளக்கு அந்தி யில் ஏற்றி மலர்மலைந்து நடுகல் வணங்கியதாகப் பட்டினப் பாலை பகர்கின்றது. மரத்தின் நிழலில் நடுகல் நட்டு துடியடித்து மரியறுத்து கள்படைத்து கடவுளாய்க் கருதி வணங்கும் வழக்கம் பிற்காலத்தே சிறந்தது. வீரவணக்கத்திலிருந்து இழிந்ததே இத்தெய்வ வணக்கம். சிரா வீட் மக்கள் வதியும் இடங்களிலெல்லாம் பரவலாகக் காணப்பெற்ற வீரவணக்கம் வேற்றுவர் தொடர்வினாலும் வெளியார் வரவினாலும் பொய்க்கை புகுங்கதாலும் உண்மை மறைந்ததாலும் இழிநிலை எப்பதி சிறுதெய்வ வழிபாடாக மாறியதில் விந்தையில்லை. மதுரைவீரன் பாவாடைராயன் கறுப்பன் முனியன் வீரபத்திரன் ஜயனார் போன்ற சிறுசிறு தெய்வ வழக்கம் யாவும் வழிவழி பாகப் பல்கிப் பெருகிய நடுகல் வழக்கிலிருந்து முகிழ்த்தலையே. அறவழி நின்று கொருதுயிர் போக்கிய அஞ்சா நெஞ்சுடை மறவர்க்கள்றி பிறவழிச் சௌகரு பீழை செய்து மக்களை என்றும் அஞ்சிடவைத்த கொடியருக்கும் நடுகல் நட்டு வணங்கும் வழக்கம் பிற்காலத்து எழுத்தது. உயிருடன் இருங்தபோது கொடுமைகள் புரிந்த இவர் இறங்க விஷ்டும் துண்டிருத்தக்கூடும் எனும். அச்சத்திலிருந்து எழுத்ததே இம் ஸுடநம்பிக்கை: நெய்

தல் மக்கள் கறவின் கொம்புநட்டு மீனும் இறைச்சியும் மிகுதி யாப்ப படைத்து கடற் தெய்வமாய்க் கருதிப் பராவினர். மறக் தினைப் போற்றிய பழந்தமிழ் மக்கள் வழியிலில் வந்தோர் காலக் கழிவில் மாற்றாலுக்கடிமையாகி மனவவி குன்றியபோது மறுவுலக வாழ்வினில் தினைத்தபோது அஞ்சாமையின் குறியாக விளங்கிய நடுகல் அச்சத்தின் குறியான தெய்வமாக இலிங்க மாக மாறியதில் வியப்பில்லை. நடுகல் வழக்கம்போலவே நாக வணக்கமும் பழந்தமிழரிடைப் பரவலாகக் காணப்பெற்றது. அஞ்சாமை குறைந்து அச்சம் மிகுந்து நடுகல் வழக்கம் வணக்கமாக மாறி இலிங்க வழிபாடாகத் திரிந்தபேதே அச்சத்திலி ருந்து ஒருதெய்வ வழிபாடு தோன்றியது. கோல் நாக வழி பாடும் பிறந்தது. நச்சுதாகம் மலிந்திருந்த பழந்தமிழகத்தில் அச்சத்தின் காரணமாய நாக வழிபாடும் தோன்றியது. நாக வழிபாடு கோயில் கட்டி வழிபடுமளவுக்கு உயர்ந்திருந்தது. நாகபூசணி அம்மன், நாகதம்பிரான் கோவில்கள் வட இலங்கையில் இன்றும் விளங்குகின்றன. பழந்தமிழருள் ஒரு பிரிவினர் நாக வழிபாட்டில் உறைத்திருந்தமையால் நாக அடையாளத்தைத் தம் கொடியிலும் முடியிலும் ரொறிக்கிறந்தனர். இவரே பிற்காலத்தில் நாகர் எனப்பெற்றனர். நாடு தலைவர் இரந்ததும் அவரைத் தெய்வமாக நினைந்து அவருக்கும் சிலை நிறுவிய போது அச்சிலைகளை விரித்த படமுள்ள நாகம் கவிந்து காத்து நிற்கும். படமுள்ள நாகம் பகல்வழிபாட்டுடன் தொடர் புடையதுஎனபர். நாவலந்தண்பொழில் எனப்பெற்ற பழந்தமிழக மெங்கும் பரவலாக இருந்த இவர் இந்தியாவுள் ஆரியர் வரும்போது இந்தியா பர்மா ஈழம் எங்கனும் வளிய ஆட்சி செய்து முதிய நாகரிகராய் விளங்கினர். இந்தியா ஈழம் சீயம் போன்ற இடங்களிலும் தென்கீழ் ஆசிய தீவுகளிலும் மேற்காசியா ஜோப்பா அமெரிக்கா ஆப்பிரிக்கா கண்டங்களிலும் தொல் பழங் காலத்திலேயே நாகவழிபாடு சிறங்கிறுந்தது. பலவிடங்களில் நாகத்துக்குக் கோவில் கட்டி வழிபாடாற்றினர், ஆற்றி வருகின்றனர்: சினர் யப்பாவியர் கொரியர் மஞ்சுரியர் பினீசியர், கிரேக்கர் சிரியர் நாகத்தைப் புனிதமாகக் கருதி வருகின்றனர். ‘பெரு’நாட்டின் பாம்புக் கோவில் இருப்பதாகவும் மேல்

சிக்கோவில் நரபலியுடன் நாகம் வணக்கப் பெறுகிறது என்றும் அய்வாளர் கூறுகின்றனர்.

நாகரும் இயக்கரும் நந்தமிழ் மக்களே

அச்சத்தினின்றும் பிறந்ததாகக் கருதப்பெறும் வணக்கங்களுள் தலையாய் நாக வணக்கத்தின் முதாதையர் நாகர் எனப்பெற்ற பழந்தமிழ்க் குடியினரே. ஆரியர் வருகைக்குப் பல்லாயிரமாண்டின் முன்பே நாவலந்தன்பொழில் எனும் பழந்தமிழகத்தில் முதிர்ந்த நாகரிகராய் சிறந்த ஆட்சியினராய்க் கல்வி தொழில்களில் வல்லவராய் கலைபண்பாடுகளில் சிறந்தவராய் விளங்கிய இந்நாகர் நாகவணக்கத்தில் உறைத்திருந்ததால் நாகர் எனப் பிற்காலத்தவரால் பெயர் சூட்டப் பெற்றனர். பழந்தமிழ்க் குடிகளுள் ஒன்றான இவர் நாகத்தைப் புனிதப் பொருளாய்க்கருடி கோவில்கட்டி வணங்குவதுடன் கொடியிலும் முடியிலும் பொறுத்துப் போற்றினர். நாக ஆரசர் முடியில் ஜந்தலை ஏழுதலை நாக அடையாளமும், இளவாசிமா குடியில் முத்தலை நாக அடையாளமும் பொதுநிலை நாகருக்கு ஒருதலை நாக அடையாளமும் இருந்தமை அரோவதிச் சிற்பங்களின்வாயிலாக அறியக்கூட்கின்றது. அமராவதிச் சிற்ப கற்பனைகள் புராணத்திகாச அடிப்படை கொண்டவையாதவில் தலைக்குமேல் பின்புறமாக வீரித்த படங்களுடன் நாகங்கள் தீட்டப்பெற்ற மனித உருவங்களை அமைத்தனர். நாக இயல் புடைய ஓம் மக்கள் உடல் பாதி மனிதவருவாகவும் பாதி பாம் புநுவாகவும் பாதலத்தில் பாம்புகளாக வாழ்ந்ததாகவும் கற்பத்தனர் புராணத்திகாசர், பழந்தமிழர் பற்றியும் அவருள் ஒரு பிரிவினரான நக இயக்கர் பற்றியும் இழித்தும் பழித்தும் கூறும் புராணத்திகாசர், நாகராடசி இருந்ததையும் அருச்சனை உலிபி என்ற நாக இளவரசியை முதலும், நாக அரசன் சித்திரவாகனவின் புதல்வி சித்திராங்கனையைப் பின்பும் மணங்ததையும் அருச்சனைபெயரன் பரிசீத்து, நாக அரசன் தட்சணால் கொல்லப் பெற்றவையையும், குறிப்பிடத்தவறவில்லை. இவர் நாகர் பெஞ்சமையக் குறைத்தும் தம்மவரைப் புகழ்ந்தும் கூறிய

போதும் நாகராட்சி இருந்ததை மறைக்க முடியவில்லை நாகராட்சி வடநடு இந்தியாவிலும் வடமேல் ஈழத்திலும் இருந்த போதே ஆரியர் இந்தியாவுள் வந்தனர். தேவநாகரி எனும் ஈழத்துக் கலையை நாகரிடமிருந்தே கற்ற ஆரியர் நாகரையும் இயக்கரையும் இழித்துக் கூறியபோதும் இயக்கர் அத்துணைத் தாழ்ந்தவரல்லர். கி.மு. 500 அளவில் விஜயன் தலைமையில் ஆரியக் குடியேற்றம் முதன்முதலாக ஈழத்தில் ஏற்பட்ட போது இங்கு இருந்தவர் நாக இயக்கரே என்றும் இயக்க இளவரசியான குவேனியையே விஜயன் முதலில் மணந்தஙன் என்றும், குவேனியின் உதவியுடன் வங்காபுரத்தரசனை விஜயன் கொண்ட நான் என்றும், வங்காபுரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு இயக்கரின் நல்லாட்சி நிலவியது என்றும், நாகஇயக்கர் இங்கு வதிந்தவர் என்றும் கல்யாணிக்கும் நாகதீபத்துக்கும் இடைப்பட்ட கடற்களையில் ஒதுங்கும் வணிகரை வசப்படுத்தி இயக்கப்பெண்கள் மணந்து கொண்டனர் என்றும் சிங்கள நால்கள் செப்புகின்றன. குபேரனால் தண்டிக்கப்பெற்று ராம கிரியில் தங்கியிருந்த இயக்கன்பற்றி மேகதூதம் குறிப்பிடுகின்றது. இதிலிருந்து குபேரன் இயக்கர் தொடர்பு புலனாகிறது, விஜயன் ஈழம் வருமுன் இங்கு வருகை தந்த வடத்திராவிட இனத்தவரான புத்தர் பெருமானையும் அவரது புதுநெறியையும் முதன் முதலாக ஏற்றுப்போற்றியவர் இந்நாட்டுத் தொல்குடியினரான நாக இயக்கரே என்பதும் வரலாறு. இயக்கரின் கோட்டையாக விளங்கிய மஹியங்களையிலுள்ள மகாநாக தோட்டத்தில்தான் புத்தரின் முதல் அருளுரை நிகழ்ந்தது. இதைத் தொடர்ந்து பலர் புத்தம் தழுவினர். இந்நாட்டில் முதலில் புத்தம் தழுவியவர் நாக இபக்கரே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆரியர் இந்தியாவுள் நுழையும்போது வடத்தியாவில் வலிய ஆட்சி நிறுவியிருந்தவர் நாகரே. ஆரியக் கோட்பாடுகளை எதிர்த்து முதன்முதல் போர்க்கொடி உயர்த்திய கௌதமன் ஈழம் போந்த போது இங்கும் வலிய ஆட்சி நிறுவியிருந்தவர் நாகரே. ஈழம் முதல் இமயம்வரை ஆட்சி நிறுவி, அச்சமற்றவராய்த் துணிச்சல் மிக்கவராய் அடங்காப்பண்பினராய் தேர்ந்த கஞ்சியினராய் சிறந்த நாகரிகராய் விளங்கிய இத்தமிழ் மரபினரையெதிர்த்துப்

போரிட்டு தோல்விகள்ட வந்தேறு குடிசான முரட்டின மான ஆரிய இனம் பகுத்தறிவுக்கொவ்வாத பழந்தமிழர் பண பாட்டிற்கு முரணான கற்பனைக் கதைகளால் உள்ளம் கவர்ந்து அடிமைப்படுத்தியது. அந்த அடிமைத்தளையிலிருந்து இபெட இன்றுத்தான் முடியாமல் தமிழினம் தவிக்கிறது. தமிழினம் தளையறுத்து தலையெடுக்க வேண்டுமெனில் தன்னின வரலாற் றை தன்மொழி வரலாற்றை தன்பண்பாட்டை நாகரிகத்தை நன்கறிந்து விபெட்ட இடத்திலிருந்து மீண்டும் தொடங்க வேண்டும். தமிழினத்தை அதன் மொழியை கணலைய பண்பாட்டை மறைத்திருக்கும் ஆரியக் களைகளை அகற்றினாலோலாழிய உள்ளமையான உறுதியானவழி தமிழினம் உய்தியடைய முடியாது. ஆரியப்புரட்டர் திராவிட இனத்தை இழித்தும் பழந்தமிழர் எழுதிவைத்த புராணத்தொச களைகளை அகற்றி பழந்தமிழர் நாகரிகத்தை உள்ளது உள்ளபடியே கூறும் பழந்தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களை யாவருமறிய வகையெட்டியவேண்டும். அங்கே பழந்தமிழர் பாம்புகளாய் (நாகர்), பிசாககளாய் (பைசாசம்) யக்கோக்களாய் (இயக்கர்) முக்கற்றவராய் (அநாசர்), துரத் தப்பட்டவராய் (திராவிடர்), இல்லை என்பதையும், அஞ்சானை அறம் ஒழுக்கம் பரிவு என்னும் பண்புகளில் சிறந்தவராய் கலை பண்பாடு நாகரிகம் மிக்கவராய், கல்வியிற் சிறந்தவராய் கைத்தொழில் வஸ்லவராய், ஓளியம் சிற்பம் இசை கூத்து கட்டடக்கலை கப்பல் கட்டும் கலை வணிகம் நெசவு கமத் தொழில் தேர்ந்தவராய் இருப்பதைக் காணலாம். பெருந்தன்னமை யுள்ள துணிச்சல் மிக்க இவர் போரிற் புலியெறு எனச் சிறு பாணாற்றுப்படை சித்தரிக்கிறது. சோழராட்சியைக் கைப்பற்றி உறையூரில் ஆட்சி அமைத்த சோரநாகர் நாகர் வழியினரே. பழங்குடி மக்களாய மறவர் எயினர் ஓளியர் அரு வாளர் பரதவர் என்போரும் கங்க நாகர் முகுளிநாகர் என் போரும் நாகர் கிளையினரே. சிந்துவெளியில் நாகராட்சி சிறந்திருந்தபோதுதான் பண்பாடற் அநாகரிக முரட்டினத்த வரான ஆரியர் அங்கு வந்தனர். ஆரியர் வருமுன் பல்லாயிர மாண்டின் முன்பே முதிர்ந்த நாகரிகராய் விளங்கிய தமிழினமே ந்துவெளி நாகரிகம் தந்தது. இதனடியில் தோன்றியதே

ஆரிய கமேஷிய கிரேக்க-எகிப்திய அராசிய ஏபிரேய கிரேக்க
பொலினீசிய பின்சிய நாகரிகம். காடுமெலை கடந்து நாடு
நாடாய் அலைந்து நாகரிக வாழ்விழந்து அல்லவுற்ற ஆரியர்,
ஓரிடத்திலேயே வதிந்து நாகரிக முதிர்ச்சியுற்று தொல்லையே
துமின்றி சுபிட்சமாய் வாழ்ந்த வடதமிழனத்தை அடக்கி ஆள
முயன்று தோல்வியுற்றது. தந்திரமாகத் தமிழினத்தை அடியைப்படுத்திய ஆரியர் தமிழரை தஸ்யுக்கள் அரக்கர் இராக்கதர்
நாகர் இயக்கர் எனப் பழித்துக் கற்பனைக் கதைகள் கட்டிய
துடன் அவர்களைச் சிறிது சிறிதாக தெற்குநோக்கி இடம்
பெயர் வைத்தனர். அறிவு முதிர்ச்சியும் பண்பாட்டு வளர்ச்
சியும் மிகக் இனம் அறிவிலிகளாலும் அநாகரிகர்களாலும்
வஞ்சகமாகவும் வலோற்காரமாகவும் இடம் பெயர் வைப்பது
எனிதே. படிப்படியாக அச்சுறுத்தித் தமிழரைப்பெயர்த்த
ஆரியர் தாம் வாழ்ந்த பகுதியை ஆரியா வர்த்தம் எனவும்
விந்தியத்துக்குத் தெற்கே தமிழர் தங்கி வாழ்ந்த பகுதியைத்
தட்சிணம் என்றும் வழங்கினர். விந்தியத்துக்கு வடக்கே வதிந்த
எஞ்சிய தமிழருடன் மணவுறவு டுண்டு தமிழரிடமிருந்து
எழுத்து கலை பண்பாடு நாகரிகத்தைச் சிறிது சிறிதாகக்
கற்று ஒரு புதிய நாகரிகத்தைத் தோற்றுவித்தனர். அதுவே
இன்றைய இந்தியப் பண்பாடாகும். இதன் அடிப்படையில்
இருப்பது தூய தமிழ்ப் பண்பாடென்பதை ஆப்வுலகம் இன்று
கண்டு கொண்டது. அன்றைய தமிழர் சமய வழக்குக்களிலிருந்து
தோன்றிப்பதே இன்றைய இந்துசமயம் என்றும் இசிலி
குஞ்சு கிளைத்தனவே பெளத்த சமணம் போன்ற பெரிய சிறிய
இந்திய சமயங்கள் யாவும் என்பதும் இன்று தெளிவாகிறது.
இத்தகைய வளர்ச்சியுற்ற தொன்மை வாய்ந்த பழந்தமிழினத்தைத்தான் ஆரியப்புரட்டர் இழித்தும் பழித்தும் கூறி தமது
மேன்மையை நிறுவ முயன்றனர். வடஇந்திபாலினிருந்து படிப்
படியாகத் தெற்கு நோக்கிப் படர்ந்த இவ்வஞ்சகர் ஈழத்தில்
நுழைந்தபோது இங்கிருந்தவர் பல்துறைகளிலும் வளர்ச்சியுற்ற
பண்பாடுமிக்க பழந்தமிழினமான நாக இயக்கரே. இவரையே
இந்தாட்டின் வந்தெறு குடிகளான ஆரிய திராவிடக் கலப்பின
மான சிங்களாரும் ஆரியரும் பேய் மிகாக டுதம் எனப் பழித்
துக் குறினர். இந்தாட்டின் தொல் குடியினரான இம்மக்கள்

பற்றி புராணத்திகாசங்களும் பழந்தமிழ் நூல்களும் பிறதாட்டு வரலாற்றுாளரும் பயணிகளும் அவ்வப்போது குறிப்பிடத்தவற வில்லை. இலக்கையின் தொன்குடிகள் இப்பழந்தமிழ் மக்களே என்பதை உள்ளோக்கம் கொண்ட நடநிலைபிறழ்ந்தார் ஒப்புக் கொள்ள மறுப்பினும் தெள்ளிய அறிவுடைய திரியாத சிந்தை யுடையார் ஏற்றுக்கொள்ளவே செய்வர். இலங்கையடங்கலும் நாக இவிங்க வணக்கங்கள் இருந்ததுடன் விஜயன் வருமுன்பே பல்லாள்ளுப் பழமை வாய்ந்த சிவத்தலங்கள் இருந்தமையும் நாக வணக்கத்தராய நாகரும் இவிங்க வணக்கத்தராய இயக்கரும் பரவலாக இருந்தமையையே எடுத்துக் காட்டுகின்றன. சர் போல் பீரில் போன்ற சிறந்த தொங்கியல் வரலாற்றுாளர் விஜயன் வருஷக்குப் பல நூறாண்டு முன்பேயே வடாலெங்கையில் வலுவான ஆட்சியொன்று நிறுவியிருந்த நாகரிக இனம் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார். கற்பணவக்கதை மலிந்த இலங்கைப் பழவரலாறு கூறும் மகாவமிசம் பெளத்த சமயிகளின் புனித டெமான நாகதீபம் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. வடமேற்கே கற்பிட்டி தொடங்கி கந்தரோடை வரை இருக்கும் அழிபாடுகள் நாகரிகச் செழிப்பு மிக்க இனமொன்று அங்கு இருந்ததைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன. வடக்கே நாகராட்சி சிறந்து விளங்கியபோது கந்தரோடை அதன் தலைநகராய் விளங்கியது. இதன் பழைய பெயரே குதிரைமலை என்பர் சிலர். அங்கு கண்டெடுக்கப்பெற்ற அளவிறந்த உரோம நாணயங்கள், ஆதிச்ச நல்லூரில்கிடைத்தலைப் போன்ற ஈமத்தாழிகள் யாவும் சி.மு.1200 அளவினதாகக் கருதப்பெறுகின்றன. இவை போன்ற தாழிகள் புத்தளம் மோட்டில் மறுச்சக்கட்டி எனுமிடத்திலும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. இவை விஜயன் வருவதற்குப் பல நூற்றாண்டுக்கு முன்பே சிறந்த நாகரிக இனமொன்று இங்கு வாழ்ந்ததைக் குறிக்கின்றன. இத்தாழிகளுடன் இருந்த வேல் போன்ற குறிகள் முருக வழிபாட்டினரே இவர் என்பதைக் கூறுகின்றன. காற்றினால் தள்ளுண்டு தடுமாறிக் குதிரைமலையையடைந்த மாலுமிகளை மக்கள் அரசனிடம் சேர்ப்பித்தபோது அவன் அவர்களை அன்பாக வரவேற்றுப் பண்ணாக நடத்திவான் எனப் பிள்ளவி குறிப்பிட்ட செய்தி குளோடியஸ் புளோக்கமல் உரோமை ஆண்டபோது நடை

பெற்றது என்பர். உரோமப் பேரரசுடன் தொடர்பு கொள்ள விரும்பிய அவ்வரசன் குலோடியஸிடம் தூது விடுத்தான். குலோடியஸ் ஆட்சிக்கால உரோம நாணயங்கள் கட்டடங்கள் மாந்தை அகழ்வாய்வில் கிடைத்தனவென வல்லஸ்டெண் குறிப் பிடுகின்றார். இரும்பு வெள்ளி பவுண் சங்கிலிஞரும் மட்பாண்டங்களும் கிடைத்தனவென ஜோன்ஸ்டன் கூறுகிறார். உரோம அராபிய சீன மட்கலன்களுடன் தந்தத்தினாலான தேரும் கிடைத்தாகவும் நாற்பதி அகலத் தெருவும் இரட்டை அகழிகளும் அங்குக் காணப்பெற்றாகவும் தொல்பொருள் அறிக்கை கூறுகிறது. ஏறத்தாழ ஆயிரமாண்டுகள் சிறந்து விளங்கிய மாந்தை பின்னரிப் படிப்படியாக மறைந்தது. மாந்தையின் சிறப்புப்பற்றி சங்கப்புலவன் மூலதும் அகநானுாற்றில் (அக 5-127) குறிப்பிடுகின்றான். கிரேக்கருடன் நடத்திய வணிகமும் கௌடிவியன் குறிப்பிடும் மன்னார்க்குடா முத்துக்குளிப்பும் வடமேற்கிலங்கை வளர்ச்சிருந்து திகழ்ந்ததை மேலும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. இன்றைய யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு பழைய நாகதீபத் தின் ஒரு பகுதியே. மகாவம்சம் கூறும் நாகதீபம் இன்றைய யாழ்ப்பாணமே என்பது பீரிஸ் கூற்று. கி.மு.முந்நாறளவில் நிகழ்ந்த கடற்கொந்தனிப்பில் சில பகுதிகள் கடவில் மூழ்கி விட்டன. மகாவமிசம் கூறும் நாகதீபத்தை கி.மு. அறுநாறில் மகோதரன் எலும் நாக அரசனே ஆண்டான். அவன் மருமகன் குலோதரன் இராமேஸ்வரத்துக்கு அண்மையிலுள்ள ஈந்தமடத்தை ஆண்டதாகவும் மாமன் மணியாக்கின் கல்யாணி எனப்பெற்ற இன்றைய களனியை ஆண்டதாகவும் மகாவமிசம் கூறுகின்றது. மகோதரனும் குலோதரனும் புத்த பீடிகைக்காகச் சண்டையிட்ட போதே புத்தர் இரண்டாவது தட்சவயாக அதனைத் தீர்த்து வைக்க இங்கு வந்தார் என்பது மகாவமிசம். பெளத்தர்கள் போற்றும் புனிதமணிப்பீடிகை நாகருடையதே. அவரின் நாகரிகச் சின்ன மாக அது விளங்குகிறது. இதனைத் தொடர்ந்து நாகர் பலர் புத்தசமயத்தைத் தழுவினர். தெள்ளகம் உட்பட்ட தடிமுப் பகுதிகளில் செழிப்புடன் விளங்கிய பெளத்தம் பின் காலக்கழி யில் இருந்த இடத்தினின்றும் கவடின்றி மறைந்தது காலத் தின் கோலம் போலும் பெளத்த தமிழ்க் காப்பியமான மணி

மேகலை கூறும் மனிபஸ்லவமும் டும்புகாருடன் தொடர்புபடுத்தி சிலம்புகூறும் நாகநாடும் மகாவமிசம் கூறும் நாகதீபமும் இன்றைய யாழ்ப்பாணமே என்பதில் ஐபயில்களை. மனிபல்லவத்தை ஆண்ட நாக அரசன் விளைவனை மகள் பீவிவளைகூயக் காதலித்து மணந்தான் சோழன் கிள்ளி வளவன். குதிரைமனை யிலும் மாதோட்டத்திலும் வதிந்த நாகர் பற்றியும், திருகோணமலை, கொட்டியார்ப்பற்று, அம்பாந்தோட்டை, கள்ளி பகுதி களில் வதிந்த நாகர் பற்றியும் அறியக் கிடக்கின்றது. நாக வனக்கத்தராய இவரே மாதோட்டையிலுள்ள திருக்கேதேஸ் வரத்தைக் கட்டின்ரென்பர். நாகர் கோவிலும் இராது ஆக்கமே. நாகர் மிகுதியாக நிலைத்து வாழ்ந்த இடத்தையே நாகதீபம் என வழங்கினார். கமத்தொழில் கைத்தொழில் கடற்றொழில் வல்ல நாகர் கஸ்வியிலும் சிறந்து விளங்கியமையால் முதற் சங்கத்திலிருந்து இறுதிச்சங்கம் வரை நாகப்புலவர் பலர் பாண்டியன் அவையில் வீற்றிருந்தனர். விஜயன் வருமுன் இந்நாட்டில் பரவலாக வாழ்ந்த நாகரே பல குளங்கள் தொட்டவர். பூதன், தேவன், நாகன் எனும் அடைமொழிகளுடன் சங்கத்திருந்த புலவோர் பலர். இவர்களைவரும் நாக இனத்தவரே. இவரின் மொழியாகிய ‘எலு’ தமிழின் சிறைவே. எலு மொழி யினராய இவர் வாழ்ந்த இந்நாட்டை ஈழம் என அழைத்தனர் பண்டையோர். விஜயன் வருகையுடன் ஈழத்தில் நாகராட்சி வலிகுன்றியது. நாக அரசருடன் உறவு கொண்ட சிங்களர் மணவறவு பூண்டு மேனிலையுற்றதும் நாக அரசர் கால்வழி படிப்படியாக மறையத் தொடங்கியது. நாக, திஸ்ஸ என்ற பெயர்களையுடைய அரசர் பலரை இந்நாட்டு அரசர் பட்டிய வில் காணலாம். சோரநாக, மாநாக, ஈழநாக, மகல்லநாக, குஜினாக, குட்டநாக, சிறீநாக, அபயநாக. நாக என்பதன் விரிவே நாயக்க என்பது. இவ்விருதியுடன் கூடிய சிங்களப் பெயர் இடுப்பதைக் கவனிக்க. தேவநம்பியதிஸ்ஸ (247 - 207) வின் தாய் நாக இளவரசிபே. நாக இளவரசி விகாரமகாதேவியை காகவன்னா திஸ்ஸ மணந்தான். இவர் மைந்தனே தூட்டகைழலு. நாகர் வழிவந்த லம்பகர்ண இதைத்தவரான வசபனின் பெயரான் முதலாம் கஜபாகு (யாழ்ப்ராண) நாக

இளவரசியை மணந்தான். இவள் மகல்ல நாகவிள் தங்கை என்பார். இம்முதலாம் கஜபாகுவே கண்ணகி வழிபாட்டை இந்நாட்டுக்கு அறிமுகப் படுத்தியவன். ‘பத்தினித் தெய்யோ’ எனச் சிங்கள மக்கள் இன்றும் பக்தியுடன் வழிபாட்டுப்பெறுபவன் கண்ணகித் தெய்வமே. கி.பி. 196இல் கஜபாகு இறந்ததும் மகல்லநாகன் (196 - 202) அனுரதபுரத்திலிருந்து ஆட்சி செய்தான். இவனைத் தொடர்ந்து இவள் மகன் படிகதீசனும் (கி.பி. 203 - 27) இவன் தம்பி கணித்தகீசனும் (227 - 45) இவன் மகன் குஜை நாகனும் பிண்ணர் தம்பி குஞ்சநாகனும் மைத்துணை ஸ்ரீ நாகனும் வொகாரிகதீசனும் (269 - 91) தொடர்பறாமல் ஆண்டு வந்தனர். இவன் அமைச்சனாக அப் போதிருந்தவன் முகநாகன் என்பான். வொகாரிகதீஸன் தம்பி அபயநாகன் (கி.பி 291 - 99) ஆட்சியைத் தொடர்ந்து இவன் அண்ணன் மகன் ஸ்ரீநாகன் சராண்டுகள் ஆட்சிபுரிந்தான். இங்குமாரக கி.பி.196 முதல் கி.பி.303 வரை நாகதீபத்து நாகர்கள் அனுரதபுரத் திலிருந்து ஆட்சி புரிந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஈழ வரலாற்றின் முற்பகுதியில் எல்லாளன் போன்ற தமிழரசர் பலரும் பிண்ணர் நாக அரசர் பலரும் அனுரதபுரத்திலிருந்து இந்நாடு முழுமையும் ஆட்சி செலுத்தினர். இது வரலாறு, கற்பனையன்று. தெள்ளகத்தில் பாண்டிய பல்லவ சோழர் ஆட்சி நிலைத் திருந்தபோது அதன் தாக்கத்தை இங்கும் உணரக்கூடியதாக இருந்தது. ஒரு நாற்றாண்டுக் காலம் இந்நாடு சோழராட்சியிலிருந்ததும் குறிப்பிடத்தக்கது. 11ஆம் நாற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் சோழராட்சியிலும் 14ஆம் நாற்றாண்டில் பாண்டியர் கையிலும் இந்நாடு இருந்தது. 12ஆம் நாற்றாண்டில் ஜிலங்கை வந்த பாண்டிய இளவரசன் பரம்பரையில் வந்தவனே மகாபராக்கிரமபாகு. ஆறாம் புவனேகபாதுவும் ஒரு தமிழனே, அவன் வழிவந்தோரே போர்த்துக்கேயர் வரும் வரை இந்நாட்டை ஆண்டவர். கண்டியின் கடைசி நான்கு அரசரும் விஜயநகரப் பேரரசன் பிரதிநிதிகளே. நாகரும் தமிழரும் பல நாற்றாண்டுகளாக ஆண்டு வந்ததை நடுநிலை கேட்டாத நான்கெண்டுச்சினரும் ஈர்த்த மதியினரும் ஒப்பவே

செய்வர். இதனை மறுக்கவோ மறைக்கவோ முயல்பவர் சிங்களர் பழக்கவழக்கங்களிலும் கலை கலாசாரங்களிலும் தமிழ் வாடையடிப்பதை மறுக்கவோ மறைக்கவோ முடியாதே. நல்லறிவு படைத்த நல்லெண்ணை கொண்ட சிங்களப் பெருமக்கள் நல்லெண்ணை வாடையைப் பொருட்படுத்தார் என்பது உறுதி. அழுக்காறு கொண்டு அங்கலாய்க்கும் பரந்த அறிவில்லாத விரிந்த நோக்கில்லாத சிறுமதியர் பெருமதி படைத்த பேருள்ளம் கொண்ட இந்நாட்டின் பழங்குடிகளை இழித்தும் பழித்தும் இமசித்தும் தம்மைத்தாமே தாழ்த்திக் கொள்ளவே செய்வர். அரசவைகளில் தமிழ் இடம்பெற்ற தையோ, சிவ முருங் தலங்கள் நாடெங்கும் பரவலாகக் காணப்பெறுவதையோ, இந்நாட்டின் பழங்குடிகளான வேடுவர் தமிழ்க் கடவுளாம் முருகனையே 'கந்தயக்க' எனும் பெயரில் வணங்கி வருவதையோ, வன்னியெனும் பெயர்முன்டு வேடுவப் பெண்கள் விளங்குவதையோ, தமிழர் முன்னோன் இராவணன் இந்நாட்டையாண்டதற்கான அறிகுறிகள் இருப்பதையோ ஆறு மலை குளம் இடப்பெயர்களில் தமிழ் வாடையடிப்பதையோ மறைக்க முடியாதே. கற்பனைக்கெட்டாத காலம் முதல் காலனியாதிக்க காலம் வரை, ஏன் அதன் பின்னரும், இந்நாட்டின் வாழ்விலும் தாழ்விலும் வளர்ச்சியிலும் தளர்ச்சியிலும் தமிழரின் பங்களிப்பைத் தட்டிக் கழித்துவிட முடியாதே. இந்நாட்டின் நடுப்பகுதியில் செல்வாக்குடன் இருந்த இயக்கரும் நாட்டு வளர்ச்சியில் அக்கறையுடன் உழைத்தவரே. 'ஜயன்ற ராங்' எனப்பெறும் பாரிய குளந்தொட்டவர் இவரே. வேளாண்மை வல்ல இவர் இலிங்க வழிபாட்டினராகவே இருந்தவர். மந்திர தந்திர வல்லவராகக் கருதப்பெறும் இயர் 'சிறீசுவத்து' எனும் இயக்கபட்டினம் ஒன்றை அமைத்திருந்தனர். மஹியங்களை எனும் இடமும் புலஸ்திபுர எனும் நகரமும் இவரதே. புத்தர் முதன்முதலாக இலங்கை வர்து அருள்கூரை செய்தது இயக்கரின் கோட்டையாக விளங்கிய மஹியங்களன்றிலேயே. விஜயன் வருமுன் பல ஆண்டுகளின் முன்னரே இது நிகழ்ந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. இலிங்க சிவ வணக்கத் தராய் இவர் சமணகூடம் எனும் சிவனெனாளிபாதத்தை தமது

கடவுளின் உறைவிடமாகக் கருதினர். இயக்கரின் பழம்பெருநகரான புலஸ்திபுரத்திலிருந்தே புலத்தியன் முதல் அவன் பூட்டன் இராவணன் வரை பலரும் ஆண்டனர். புலஸ்திபுரமே இன்றைய போலன்றுவை என்பர். இப்பகுதியில் இடந்த நிலையிற் காணப்பெறும் சிவத்தலங்கள் சிவவழிபாட்டுனர் இருந்தமையைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன. பாண்டுபொயன் இயக்கருக்குக் கோவில் எழுப்பியதையும், அனுரதபுர அரசர் இயக்க இளவரசியருக்கு மதிப்பளித்து இடங்கொடுத்ததையும், இயக்க இளவரசியான குவேளியை வீஜயன் திருமணஞ்செப்பதையும், இயக்கர் பேரளவில் இலங்கையின் தென்கிழக்குப் பகுதியில் வாழ்ந்ததாக கி.மீ. 700 இல் வாழ்ந்த சினப் புவியியலாளர் ஒருவன் கூறுவதையும், இயக்கர் மனிதரல்லர் பிசாககள் என்பார் கருத்திற் கொள்ளல் வேண்டும். உழவு நெசவு கைத் தொழில் கடற்றொழில் வணிகத்தில் சிறந்து உரோம கிரேக்க நாடுகளுடன் உறவுகொண்டு வீஜயன் வருமுன்பே மாந்தையி நாடாக பவழம் தந்தம் மயில் போன்ற பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்து கி.மு. 1000 அளவில் எருசலம் நாட்டில் கோவிலெழுப்பிய சொலமனுக்கு வேண்டும் கட்டடப்பொருட்களை பினிவிய கடலோடிகள் செலுத்திய கப்பக்களில் ஏற்றியனுப்பி ஏட்டிலும் பாட்டிலும் இடம்பெற்ற நாக இயக்கரை பாம்புகள் பேய்கள் என்பார் அவர்கள் பேய்களுமல்ல பாம்புகளுமல்ல யனிதரே, மனிதருள் மாணிக்கங்களே என்பதை உணரல் வேண்டும். இம் மாணிக்கங்களாய் நாகரும் இயக்கரும் நந்தமிழ் மக்களேயன்றி வேறுயாருமல்லர் என்பதையும் அறிதல் வேண்டும். நாக இன்தவரே இன்றைய தமிழர் என்றும் இயக்கர் வழியினரே சிங்களர் என்றும் பரணவிதான் எனும் தொல்லியலறிஞர் கூறுவர். ஈழம் முதல் இமயம்வரை நல்லாட்சி செலுத்திய நாகரிக இன மான நந்தமிழ் இனம் ஆரியின் வருகைக்குப்பின் வடிநிதி யாவில் வலிகுன்றியதால் அதன் ஆட்சிப்பரப்பும் படிப்படியாகச் சுருங்கியது. கி.மு. 600 அளவில் களனியைத் தலைநகராகக் கொண்டு மாணியக்கிய என்ற நாகஅரசன் ஆண்ட போதுதான் இந்தியாவில் சிக்நாக வமிசத்தினர் மகதத்தை ஆண்டனர். போரச கண்டவரும் விங்காயதருமான பாரசிலரும் அவர் வழி

400400

வந்த மகாராஜன் பவநாகனும் நாச இங்கதவரே. இந்நாக அரசர் ஆட்சி கி.பி. 400 வரை வட்டுவத்தில் ஒங்கியிருந்தது. சமூத்திரகுப்தன் கணபதி நாகன், நாககேளன் என்பாறை வென்றான் என்றும் சந்திரகுப்த விக்கிரமாதித்தியன் நாகர்குல இளவரசி குபேர நாகவை மணங்கான் என்றும் அறியக்கூடக் கின்றது. நாக அரசனான அஜாதசத்துரு காலத்திலேயே புத்தர் தோன்றினார். புத்தரின் புதுதெறி வகுக்துரைக்கப்பெற்றபோது அதனை அஜாதசத்துருவும் ஏனைய நாக இங்கதவரும் ஏற்றுப் போற்றினர். கி.பி. 600 வரை நாகராட்சி தக்கிணத்தில் வலுவுடனும் பொலிவுடனும் காணப்பெற்றது. பழமையும் வளமையும் பொருத்திய காவிரிப்பட்டினம் நாகர் வாழ்விடமாய் அமைந்த போது புகழுடன் திகழ்ந்ததாய்ச் சிலம்பு கூறுகிறது.

கி.பி. 1200 வரை நாகராட்சிகள் பலவிருந்தன. சேந்திரகர், சேனாவாரர், சிந்தர் ஆகிய நாகப்பிரிவினர் செல் வார்க்குடன் திகழ்ந்தனர். சேந்திரகர் கிளையில் வந்தவரே பானு சக்தி, ஆதித்தியசக்தி, பிருத்திவலிலப், நிகும்பலசக்தி, விஜயசக்தி, குண்டசக்தி, தூர்க்காசக்தி என்போர். கி.பி. 700 அளவில் இவரின் ஆட்சி வலிகுன்றிச் சுருங்கவே சேனாவாரர் புதுப்பொலிவுடனும் வலுவுடனும் தோன்றி மைசூரின் சில பகுதிகளில் தம் ஆட்சி நிறுவினர். இவராட்சி சிறிது சிறிதாகப் பொலிவுகுன்றி வந்த போதும் கி.பி. 1100 அளவில் இவர் வழிவகுத் காகர வமிசத்தவர் அதற்குப் புத்துப்பிரளித்துப் புகழுஷ் செய்த னர். சிங்க இலச்சக்காபும் பணி சுவஜமுக் (பணி - பாம்பு, துவஜி - கொடி) இபரின் அடையாளங்காலின். சிலருக்குதுப் புலி இலச்சகனை அடையாளமாகியது. இவ்வடையாளமுடையவனே மார அல்லது மாரசிங்க என்ற நாச அரசன். மாரசிங்க என்ற பெபர் சிங்களரிடை மஹிந்திருப்பது கறிப் பிடத்தக்கது. சேனாவார வமிசத்தில் வந்த குரய ஆதித்திய என்பான் மேலைச் சாளுக்கிய விக்கிரமாதித்தியன் அவையில் அமைச்சனாய் இருந்தான். தக்காணத்தின் சில பகுதிகளை 10, 11, 12 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் சிந்தா வமிசத்தினர் ஆண்டு வந்தனர். சிங்கதுநக்கிப் பகுதியிலிருந்து வந்த இவர்கள் வியாக்கிர (புலி) இலச்சகனையைத் தம் அடையாளமாகக் கொண்டு

டனர். நாகப்பா அவின் வழியில் தாம் வந்ததாகக் கந்தும் இவர், தரனேந்திர எனும் பாம்பரசனுக்குப் பிறத்த சிந்தாகடம்பார் குலத்தில் தாம் பெண் கொண்டதாகவும் கூறுகின்றனர். இவர் வழியில் முப்பத்தொருவர் தொடர்பறாமல் ஆட்சி புரிந்தனர். இவர் வழியில் வந்தவனே நாகாதித்தியன். போகாவதிபூர சோமேஸ்வர எனும் பட்டப்பெயர் இவர் வழியினருக்கே உண்டு. மத்திய பிரதேசத்தில் இவராட்சி நீள்நிலைத்திருங்கு தாக வரலாற்றாசிரியர் கூறுகின்றனர். பாதுத்தின் ஏழு பிரிவுகளுள் ஒன்றான ரசாதலத்தின் அரசனான வாச்சியின் தலைநகரே போகாவதி என்பர் புராணேதிகாசர். இன்றைப் சாவகமே பண்ணடைய நாக நாடென்றும் அதன் தலைநகரான நாகபுரமே போகவதிபூரம் என்றும் கூறுவர். நாகர் நாடு எனும் சாவகம் தேவர் உலகாகக் கூறப்படும். நாகரின் நல் லாட்சியில் இனிப்பம் மலிந்ததால் தேவ உலகாயிற்று. பாதலம் தென்புலம் என்பதை கடல்கொண்ட குமரியையே குரிக்கும். நாகாதித்தியன் காசியப்ப கோத்திரத்தில் வந்தவன் என்றும் புராணகாரர் கூறுவர். இக் கோத்திரத்தில் வந்தவனே இராவணனும் அவன் முன்னோராகிப் தூண், தாரகன், குபேரன், மானியவான் என்பதும் புராணகாரர் கூற்று. இலங்கேஸ்வரனாயிய இராவணன் இலங்கையின் தென்மேற்குக் கணரயிலுள்ள தொன் னகரொன்றிலிருங்கு தண்டகாரணியம் வரை ஆண்டான் என்பர் புராணகாரர். இவன் தாய்வழிப்பாட்டேன் புலஸ்தியன் என்றும் அவன் தங்கியிருந்து ஆட்சிசெய்த புலஸ்தி நகரே காலக்கழிவில் பொந்துவையாயிற்று என்றும் சொல்லாராய்ச்சி வல்லார் சொல்வர். இக்கூற்றுக்கள் யாவும் நாக இயக்கர் ஒருமரத்தின் இரு சிளைகள் போன்று ஓரினத்தின் இருப்பிசினரே என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன. இயக்கராட்சிபற்றிய செய்திகள் யாவும் புராணகாரர் கூற்றாகவே இருக்கின்றன. ஆனால் நாகர் செய்திகளோ வரலாற்று உண்மை நிகழ்ச்சிகளாகவே காணப்பெறு விண்றன. இந்நாகராட்சி இந்தியாவில் தி.பி.1324 டான் முடிவுறுகின்றது. இறுதி நாகஅரசனாகக்கருதப் பெறுபவன் சக்கரக்கோட்டத்தைபாண்ட ஹிரிச்சங்கிரனாவான். இவன்வழியில் வந்தார் பலரும் மதுராந்தக தேவா, நரசிம்மதேவா

ஜெயசிம்மதேவா என ஆண்களும், மஹாதேவி, சிறியாதேவி மாணிக்கியதேவி எனப் பெண்களும் பெயர் சூட்டிக்கொள்கின்றனர். முதற்சங்கத்து முருஞ்சியூர் முடிநாகராயர் முகல்கடைச் சங்கத்து மனுதன், இளநாகனார் வரை (ஸமுநாகனாகவுமிருக்கலாம்) நாகன் எனும் பெயருடன் இருபதுக்கும் மேலான புலவர்கள் இருந்தமை சங்கநூல்களால் அறியக்கிடக்கின்றது. படை மறவராகவும் கொடைவள்ளுக்களாகவும் நாகர் பலர் இருந்த மையையும் சங்கநூல்களால் அறிகிறோம். நீலநாகன் அளித்த ஆடையை ஆய் இறைவனுக்குக் கொடுத்ததாக சிறுபாணாற்றுப் படை கூறுகிறது (96-99). நாகநாடுபற்றியும் நாகனும் பற்றியும் நாகர் மொழிபற்றியும் நாகர் புத்தர் நாகர் சோழர் பற்றியும் மணிமேகலை பல செய்திகள் தருகின்றது. இந்தியாவில் நாகர் பற்றிய பரவலான கடைகளும் நாகர் கோவில் நாகப் பட்டினம் நாகப்பூர் என ஊர்களும், நாகப்பெயருடன் மக்களும் கோவில்களும் உள். நாகன் நாகையார் என இருபாற் பெயர் களும், தொல் பழங்காலத்திலேயே காடுதிருத்திக் கழனி செய்து நாடு வளமுறப்பாடுபட்ட முன்னோடிகள் அவரே என்றும், பஞ்சினில் ஆடை நெய்யும் தொழிலை முதன் முதலாகக் கண்டறும் அவரே என்றும் பழ வரலாற்றாளர் கூறுவர். உரோமர் அராபியர் கிரேக்கர் வணிக உறவு வரலாற்றில் இடம்பெற்றது போலவே பழமரபுக்கதைகளிலும் இவ்வினத்தாகுக்கு இடமுண்டு. புராணத்திகாசக் கதைகளிற் போலவே புத்தர் கால நிகழ்வுகள் பற்றிய கதைகளிலும் நாகர் பற்றிய பல செய்திகள் உண்டு. இவற்றிலிருந்தும் நாகர் பற்றிய பல உண்மைகளை அறியலாம். நாக லிங்க வணக்கத்தவராய இவர்களை நாகங்களாகக் கற்பித்துக் கதை கட்டிய புராணகாரர் வரலாற்றிலிருந்து இவர்களை மறைப்பதற்கே வேண்டுமென்று தீயநோக்குடன் இவ்வாறு செய்தனர். ஆயினும் நாக வணக்கம் நாககோவில்களும் ‘நாக’ அடையுடன் கூடிய இடப் பெயர்களும் மக்கட் பெயர்களும் இவரின் முயற்சியைத் தோல்வியுறச் செய்துவிட்டன. நாகர் பற்றிய பழமரபுக்கதைகள் யாவும் உண்மை நிகழ்வுகளின் திரிபுகளே. நாகரிக இவமான இவரின் நல்லாட்சியில் மக்கள் எல்லா நன்மை-

கஞ்சம் பெற்று இன்பமாக வாழ்க்கத்தால் நாகநாடு நாக புரம் என்பவை தேவ உலகாகவும் போகபுரமாகவும் சித் தரிக்கப் பெற்றன. பாதல உலகம் என்றும் பாம்புகள் நிறைந் தகாகக் கூறப்பெறுவதும் நாகங்கள் இழிவுபடுத்த எடுத்த மறைமுக முயற்சியே. வட்டபுலத்திலிருந்து பார்க்கையில் தென் புலம் கீழாக இருக்கதனால் இதனைக் கீழுலகம், பாதலம் என்றும் இங்கு வசிந்தவர்கள் தம்மவரிலும் இழிந்தவராகக் கருதியதால் நரகர் அசுரர் பேய் பூதம் பிசாசுகள் என்றும் இழிவு கருதிக் கூறினர். இப்பொய்யுரைகளைப் புறக் தொதுக்கி உண்மையைக் காணப்படுகின் உலகின் முதல் நிலப் பகுதி பழந்தமிழகமாகிய குமரி நாடே என்பதும், இங்கு தேஷஜ் நிய மனித இனமே முதன் மனித இனமென்றும், இவ் வினமே பழந்தமிழர் என்பதும், இவர் பேசிய மொழியே உலகின் முதன் மொழியாகிய தமிழ்மொழி என்பதும், தெரல் பழங் காலத்துலேயே கமத்தொழில் கைத்தொழிலில் கடற் றொழில் போன்ற பஸ்வேறு தொழில்களிலும் சிறந்து விளங்கி, கலை மொழி பண்பாடு நாகரிகங்களின் முன்னோடி யாகத் திகழ்ந்து, காலத்துக்குக்காலம் ஏற்பட்ட கடல்கோளி னாலும் வேறு பல காரணங்களினாலும் இடம்பெயர்ந்து உலகின் பல பகுதிகளிற்கும் சென்று, பழம்பெரும் நாகரிகங்கள் பலவும் தோன்றுதற்கு வித்திட்டு, பல இனங்கள் பல மொழிகள் பல பண்பாடுகள் முகிழப்பதற்கு மூலமாய்வைந்தது இவ்வினமே என்பதும், தொன்னிலமாகிப் பின்னிலத்தீவும் தென்னகத்திலும் தன்மொழி கலை பண்பாடுகளைத் தூய்மையாக வைத்துப் பேணிக்காத்து வருகிறதும் இவ்வினமே என்பதும், அன்பும் பண்பும் அறங்கும் போற்றி மன்பதை வளர்ணயும் மனுக்குல நல்லையும் மனங்கொண்டு, யாதும் ஊரே யாவரும் தோழர் என்ற பரந்த பார்வையுடன் வாழ்ந்து வருவதும் இவ்வினமே என்பதும், வந்தவந்த இனங்களையும் மொழிகளையும் மதங்களையும் ஏற்றுப் போற்றியதும் இவ்வினமே என்பதும், புராணத்திகாசங்களை உண்மையென நம்பி பூசன்கள் பல வளர்த்ததால் தன் வரலாற்றை மறந்ததால் தன்னினப் பற்றுக்குண்றி தாய்மொழி இகழ்ந்தும் தாயகம் இழந்தும் தன்னகம் துறந்தும் பிறபுலம்

படர்ந்தும் நாடின்றித் தொழிலின்றி நல்லாட்சியின்றி நல்வாழ் வின்றி அச்சமும் அவலமும் வாழ்வில் மலிந்திட நித்தமும் கவலைகள் நெஞ்சினை அரித்திட செய்வதறியாது சித்தம் கலங்கிட இத்தரை வாழ்வில் நம்பிக்கை குன்றிட நடைப்பின மாக நாளும் வாழ்ந்திட காரணம் யாதெனக் கண்டறிந்து தம் வரலாற்றை வரலாற்றின் பெருமையை உணர்ந்து ஒற்றுமைப் பட்டு உடனே செயற்படின் தாழ்ந்த தமிழினம் தலையினை நிமிர்த்தி வாழ்ந்திடும் வாய்ப்பு வந்திடல் உறுதி.

வணிகமும் தழைத்தது வையமும் பிழைத்தது

கமத்தொழில் கடற்றொழில் கைத்தொழில் பலவற்றி வூம் வரலாற்றுக் காலத்துக்குப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளின் முன்பே உயர்ந்து விளங்கிய பழந்தமிழர் கடலின் இயல்பறிந்து சாற்றின் நிலையுணர்ந்து நிலவழியாகவும் நீர்வழியாகவும் உள்ளுர்ப் பொருட்களை வெளியூர்களுக்குக் கொண்டு சென்று வணிகத் துறையை வளப்படுத்தி ஈட்டிய பொருளால் நாட்டு வளத் தினை நன்கு பெருக்கி நலிவினை ஒட்டி நானிலம் பயனுற நல்லிசை நாட்டினர். பழந்தமிழ் மக்கள் பாட்டும் தொகையும் வரலாற்றாளர் வரைந்துள குறிப்பும் தொல்பொருள் வல்லார் துலக்கிய உண்மையும் கல்வெட்டறிஞர் கண்டுள முடிபும் இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றன. கி. பி. 1400 வரை இவ்வணிகம் இடையீடுங்கியும் இடையூறின் றியும் தொடர்ந்திருந்ததைப் பிற காலத்து லைக்கிய நாள்களும் அவ்வப்போது ஆங்காங்கே கண்டெடுக்கப்பெற்ற அகழ்வாய்வுப் பொருட்களும் செப்பெடுகளும் தெளிவுபடுத்துகின்றன. பாரசீகம், சுமேரியா, பாலஸ்தீனம், உரோம், எகிப்து, கிரேக்கம் போன்ற மேலைநாடுகளுடனும் சீனம், சீயம், சாவகம், சுமாத்திரா போன்ற கிழமை நாடுகளுடனும் இவ்வணிகம் நெடுங்காலம் நிலைத்திருந்தது. கடல்படு பொருளும் காடுதருவளமும் மலைப்படுசௌலவமும் வயல்தருகை மும் வகைவகையான கைத்தொழிற் பொருட்களும் மலையெனக் குவித்து வண்டிகளுசெய்த பழந்தமிழ் வணிகர் அறநெறி பிழையா

தாற்றினோமுகி நெடுநுகத்துப் பகுபோல நடவுநின்ற நெஞ்
 சினராகி வடுவஞ்சி வாய்மொழிந்து தமவும் பிறவும் ஓப்ரநாடி
 கொள்வதும் மிகைகொளாது கொடுப்பதும் குறைகெட்டாது
 பல்பண்டம் பகர்த்ததைப் பழந்தமிழ் கூறுகிறது. வணிக மூலம்
 வான்பொருள் ஈட்டிய வணிக மக்கள் நீரினின்று நிலத்தேந்ற
 வும் நிலத்தினின்று நீர்ப்பரப்பவும் கொணர்ந்த பொருட்களைக்
 குவித்து வைக்கக் களஞ்சியம் அமைத்தும் காவல் செய்யக் காவலர்
 அமர்த்தியும் அல்லும் பகலும் இடர்பாடின்றி வணிகம் தொடர்ந்
 திட அயராதுழைத்தனர். அரசற்காகும் வரியினைக் கொடுத்
 துப் புறத்தே போகும் பொருள்கட்கெல்லாம் அரச பொறியினை
 அழகுற இட்டனர். பாரிய கப்பலும் பாய்க்குட்டாமல் நேரே
 கரைவரை நெஞ்சி வருவதற்கு ஏற்றவகையில் தூறை முக
 மணமத்து அல்லிடைப்பொழுதிலும் கப்பல்கரைவர் கலங்கரை
 விளக்குகள் அங்கே நிறுவினர். வணிகம் கருதி வந்த யவனர் தங்கிலி
 யிருக்க குடியிருப்பு அமைத்தும் தத்தம் சமயச் சடங்கினை அவர்கள்
 தவறாதாற்ற வசதிகள் செய்தும் உள்ளம் மகிழ்ந்து
 உவகையில் திளைக்க யாதும் ஊரே யாவரும் தோழர், தீநும்
 நன்றும் பிறர்தர வாரா என்னும் பழந்தமிழ்ப் பண்பினைப்
 போற்றி வணிக மக்களை நெஞ்சுற வாழ்த்தி மன்னாலும் வேண்டும் உதவிகள் புரிந்தான். மன்னன் துணையும் மக்கள் துணை
 யும் பெண்ண பெரிய அளவினில் கிடைக்கவே தம்மவர் மறந்து
 தும் தம்மகம் துறந்தும் தமிழகத்துறைக்கு உள்ளூர் வெளியூர்
 வணிகத்தன்றி மன்னன் அவையிலும் தொழில்பல புரிந்து உரோ
 மரும் கிரெக்கரும் உள்ளம் களித்தனர். உண்மையும் நேரமையும்
 ஒழுக்கமும் ஒங்க அங்கும் பண்பும் அறனும் விளக்க நிலவுமி
 யாகவும் நீர்வழிபாகவும் நெடுந்தொலை சென்றும் உலக நன்மையை
 உள்ளத்திறக்கி வணிகஞ் செய்து வளத்தினைப் பெறுக
 கிய பழந்தமிழ் வணிகர் பைந்தமிழ் மொழியையும் கலைபையும்
 யண்பையும் நாகரிகத்தையும் சென்று தங்கிய இடங்களிலெல்லாம்
 செழித்துப் பரவ வழிவகை செய்து அவ்வந்நாட்டு நாகரிகத்தின்
 தோற்றத்துக்கும் துணையாய் நின்றனர். மன்பதை வளம் பெற
 மாநிலம் நலமுற வணிகம் செய்து வாஸ்பொருள் ஈட்டி வணிகத்
 துறைக்கும் மனிதனெந்திடதும் வறையறை வதுத்து வண்டமிழ்

வணிகரால் வணிகம் தழைத்ததை வையம் பிழைத்ததை பொருள்வாக் கொண்டு பொய்ம்மையிற் புரண்டு பொருள்வளம் பெருக்க புன்செயல் புரியுக் கின்றைய வணிகர் என்னிடச் செயற்படின் என்றும் வாழ்வில் இனபமேயன்றித் துன்பமும் உண்டோ சொல்லவும் வேண்டுமோ. அறநெறி நின்று ஆற்று மெட் பணியும் நிறை பயன் நல்குமென்று உலகுக்குளர்த்திய அன்றைய தமிழன் அழியிய வாழ்வினை இன்றைய தமிழன் பட்டுமன்றி ஏனைய மக்களும் ஏற்றுப் போற்றின் மாநிலம் பிழைத்து மனுக்குலம் தழைத்து வையக வாழ்வு வழிவழி சிறந்து உய்ந்திடல் உறுதி இன்றெனில் அழிவே. தொல்லை நாளில் தொழில்வளம் பெருக்கி உள்ளூர் வணிகம் ஒங்கி எளர்ந்திட வெளியூர் வணிக விருப்பங் கொண்டு கப்பல் கட்டிக் கடவினங்க கடந்து அப்பாற் சென்று அயல்நாடெங்கும் வணிகஞ்செய்து வருபொருள் கொண்டு அக்புற வணிகம் சிறக்க வாழ்ந்து துறைமுகப் பட்டினம் பற்பல தோற்றி பிறவுர் வணிகரும் பெருக வந்து குழுமியிருக்க குடியிருப்பமைத்து யவனர் தந்த வினைமாண் நண்கலம் பொன்னொடு வந்து சுற்றியொடு பெயரவும் விழுமிய நாவாய் பெருந்தோச்சநர் நன்த தலை தேஷ்த நன்களுயம்மார் புணர்ந்துடன் கொணர்ந்த புரவியோடனைத்தும் வந்து குவியவும் வணிகம் சிறப்புறத் தொண்டியும் புகாரும் கொற்கையும் முசிறியும் துறைமுகப் பட்டினமாக வளர்த்தன. சோழநாட்டின் துறைமுகமான காவிரி கடவோடு கலக்கும் கரையினில் கல்லினுற விளங்கிய புகார் எனும் காவிரிட் பட்டினம் சங்ககாலத்திறுதியில் தலைநகராயும் துறைமுக நகராயும் திகழ்ந்தது. கூம்போடு மீப்பாய் களையாது ரிசைபரந் தோண்டாது புகாஅர்ப் புகுந்த பெருங்கலம் பற்றி புமநாலூறு கூறுகிறது. பாரிய கப்பல்கள் பறித்த போருட்களை எடுத்துச் சென்று தேக்கி வைத்திட பண்ட சாலைகள் துறையின் அண்மையில் பற்பல அமைத்து அருங் கடிக்காத்து சுங்கம் பெற்றும் புலியினைப் பொறித்தும் புறக்கேபோக்கியும் அகத்தே அடுக்கியும் வணிகம் சிறந்திட வழிவகை செப்தனர். அகநகர் புறநகர் ஆயிர பிரி வாய் விளங்கிய புகாரில் வெளியூர் வணிகரும் தட்டுக்

யிருத்து வணிகம் செய்ததை மொழிபல பெருகிய பழிதீர் தேர்த்து புலம்பெயர் மாக்கள் கலங்கினிதுறையும் முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம் என்று பட்டினப்பாலை கூறும். உப்பங்கழிவழி உள்ளுர் வணிகமும் துறைமுக வழியால் வெளியூர் வணிகமும் வளர்த்து வளத்தால் வளர்ந்தது புகார்நகர். இதனையொத்த புகமுடன் விளங்கியது பாண்டியர் துறைமுக நகராய் கொற்கை, மறப்போர்ப் பாண்டியர் அந்திற் காக்கும் கொற்கையம் பெருந்துறை முத்தினாற் சிறந்தது. வினைநவில் யானை வீறப்போர்ப் பாண்டியன் புகழ்மலி சிறப்பிற் கொற்கை முன்றுறை அவிர்க்கர் முத்தமொடு வலம்புரி சொரித்து அயலூர் வணிகரை ஈர்த்து நின்றது. கொற்கையின் முத்தில் உள்ளம் போக்கிய உரோமாரும் கிரேக்கரும் முத்து வணிகத்தில் முழுக்க முழுக்க ஈடுபட்டு கொற்கையின் புகழூ மேற்கே பரப்பினர். சீனரும் கொற்கையை அறிந்து இருந்தனர். சேரநாட்டின் துறைமுகமாக சிறப்புடன் விளங்கியது முசிறியாகும். முசிறியிலிருந்து மிளகுப் பொதிகள் ஏற்றுமதியானதை பேரியாற்று வெண்ணுரை கலங்க யவனைர் தந்த வினைமானநண்கலம் பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும் வளங்கெழு முசிறி என்று அகநானுாறு குறிக்கின்றது. பண்டம் கொணர்ந்த பற்பல நாவாயும் பொன்னும் மணியும் புடைவை வகைகளும் செம்பும் பவழமும் ஈயமும் கோதுமையும் பறித்த பின்னர்ப்பட்டும் முத்தும் மிளகுப் பொதியும் யானைத் தந்தமும் ஏற்றிச் சேன்றதை மேற்புல அறிஞர் குறிப்பிடுகின்றனர். புறநானுாறும் மீனொடு முத்து நெற்குவைஇ மிசையம்பியின் மனைமறுக்குந்து மனைக்குவைஇய கறிமுடையாற் கவிச்சும்மைய கரைகலக்குந்து கலங்கந்த பொற்பரிசம் கழித்தோணியாற் கரைசேர்க்குந்து மலைத்தாரமும் கடற்றாரமும் தலைப்பெய்து வருநர்க்கீழும் புனலம் கள்ளின் பொலந்தாரிக் குட்டுவன் முழங்குகடல் முழவின் முசிறிபற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. சேரின் பிறித்தொரு துறை முகமான தொண்டியும் புகழோடு விளங்கிய பண்டைய துறை முகப்பட்டினமாகும்; தொண்டியோரிட்ட அகிலும் துகிரும் ஆராம் வாசமும் தொடுக்கருப்பராமும் சமந்துடன் வத்த கொண்டல் என்பது மழந்தமிழ்ப்பாடல். சேர் சள்ளியில்

யவணக்கப்பல் பொன்னுடன் வந்து மிளகுடன் சென்றதை அகநாளாறு குறிப்பிடுகின்றது. பருவக்காற்றினைப் பயன்படுத்தி வணிகங்கு செய்து வளம் பெருக்கிய வணிகர் அம்பி, தோணி. பஃறி, படகு என்னுஞ் சிறிய கலங்களையும் லங்கம், நாவாய்* கலங்கள் என்னும் பெரிய கப்பல்களையும் அகப்புற வணிகத்துல் முறையே பயன்படுத்தினார். ஆப்பிரிக்கா, அலெக்சாண்டிரியர் பாடிலோனியா, பலஸ்தினம், எகிப்பிய, கிழேரக்கம், சிரியா, பாரசீகமும் பிலிப்பீன் சீனமும் மிகுபழங்காலத்தே பெரு வணிகங்கு செய்து பழந்தமிழ் கலைகளை பண்பினை நாகரிகத் தினை பாரெலாம் பரவச் செய்தார். அயல்நாடுகளின் வணிக உறவால் அங்குச் சென்று மீண்டதோடு ஆங்காங்கே குவதியவும் செய்தனர் பழந்தமிழ் வணிகர். கி.மு. நாலாயிரம் அளவில் சுமேரிய நாட்டுடன் தொடர்பு பூண்டிருஷ் தமிழ்வணிகரே அந்நாட்டின் நாகரிகத்துக்கு வித்திட்டவர் என்றும் அந்நாட்டுக்கலை, மொழி பண்பாட்டில் பழந்தமிழர் நாகரிகத்தின் சாயல் படிந்திருப்பதையும் அகழ்வாய்வாளருக்கு மொழியியல் வல்லாரும் குறிப்பிடுகின்றனர். 'உர்' நகரில் கண்ணடைக்கப்பெற்ற தேக்குமரத்துண்டுகளும் பாடிலோனியாவில் முழக்கத்திலிருந்த 'சிந்து' என்றும் புடைவை வகையும் பழந்தமிழர் தொடர்பு பண்டைக் காலத்திலிருந்தமையைப் பறைசாற்றுகின்றன. கி.மு. மூவாயிர மூலவில் வட ஆப்பிரிக்க நாடுகளுடன் வணிகத்தொடர்பு இருந்ததென்றும் ஆப்பிரிக்காவிற்கும் பாரசீகக் கூடாவிற்கும் திமில் எருதுகள் சென்றதாகவும் பொனீசியருடைய கப்பல் களில் சேர்நாட்டு மிளகு சென்றதாகவும் ஏடன் துறைமுகத் தில் இயற்றை அராபியர் பெற்று ஆப்பிரிக்கருக்கு விற்றதா கவும் அறிக்கோம். எகிப்துடன் நடந்த வணிகத்துக்கும் தரகரா ஸிந்ததவர் அராயியரே. கி.மு 3600 அளவில் குரங்கும் நாடும் சுறுத்தையும் தந்தமும் அரிசியும் ஆடையும் நறுமணைப் பொருள் களும் உருவச் சிலைகளும் நாற்காலி மேசைகளும் செம்பும் வெள்ளியும் பொன்னும் மணியும் எகிப்திய வணிகர் விரும்பி வாங்கினார். வடக்கிழக்குப் பருவக்காற்றுக் காலத்தே அலக்சாண்டிரியா, சோமாவிலாந்து, பாக்டாட், பாஸ்ரா, டாஸ்கஸ் போன்ற நாடுகள் ஏலம், மிளது இஞ்சி, இஸங்கம், தேக்கு

தத்தம், கருங்காலி, சந்தநம், அகிலும் முத்தும் புனைக் கண்ணும், கொண்டு விற்று தென்மேற்குப் பருவக்காற்றுக் காலத்தே பொன்னிழை புனைந்த உயரிய ஆடையும் கண்ணாடிப் பொருள்களும் மரப்பிசின் பெருங்காயமும் வாங்கி வந்தனர் தமிழக வணிகர். கி.மு., இரண்டாயிரம் அளவில் பாலஸ்தீனர் நறுமணப் பொருள்களை வாங்கிச் சென்றனர். கி.மு., ஆயிரம் அளவில் வாழ்ந்த அரசன் சொலமனும் தமிழக வணிகருடன் தொடர்புகொண்டு மயிலின் தோகையும் யானையின் தந்தமும் நறுமணப் பொருள்களும் ஓங்கியதாக வரலாற்றாளர் குறிப் பிடுகின்றனர். அசீரிய நாட்டினர் தொடர்பும் அக்காலத்தே இருந்ததாக அறிகிறோம். பொன்னும் மணியும் முத்தும் கலனும் பன்னிற ஆடையும் பருத்திச் செஷ்களும் அகிலும் தோகையும் நறுமணப் பொருள்களும் மிளகும் இலவங்கமும் மிகுதியாய்க் கொண்டனர். வரலாற்றுக் காலத்துக்கு முன்பே தொடங்கிய உரோம கிரேக்க தொடர்பு வரலாற்றுக் காலத்துக்குப் பின்பும் இருந்துள்ளது. உரோம வணிகத்தால் பன்னாறாயிரம் பவண் எடையுள்ள பொன் நாணயங்கள் இதன்னகம் வந்து குவிந்தன. முத்தும் மிளகும் தந்தமும் ஆடையும் உரோம நாட்டின் பெருக்கதோகைச் செல்வத்தை வாரிக் கொணர்ந்ததை வரலாற்றாளர் குறிப்பிடுவாரனர். ஆமை ஒடும், யானைத்தந்தமும் ஆட்டு மயிரும் வீலங்கின் தோழும் வேட்டை நாயும் கிளியும் மயிலும், குரங்கும் யானையும், வெல்லமும் என்னென்றும் ஏருமை நெய்யும் வெற்றிலை பாக்கும் இஞ்சியும் மிளகும் இலவங்கப்பட்டையும் பஞ்சம் பட்டும் பன்னிற மணிகளும் சந்தநம் அகிலுடன் கருங்காலி தேக்கும் கப்பும் சோளமும் அரிசியும் தெங்கும் இன்னும் பற்பல ஏற்றுமதி செய்து மதுவகை நாணயம் வெள்ளியும் பொன்னும் பக்லாய்ப் பெற்று வளத்தினைப் பெருக்கினர். உரோமர் வணிகநலன்களைக் காக்க முசிறித்துறையில் என்னாறு முதலாக ஆயிரத்து இருநாறு வகரையுள்ள இருபெரும் படைப்பிரிவுகளை அமர்த்தியிருந்தார். வணிகத் தொடர்பால் நலன்பல விளைந்துகை உணர்ந்த பாண்டியன் ஒருவன் அண்டு அரசியல் தொடர்பு வளர்க்கி கந்தி இரண்டு தாழ்க்குழுக்களை அனுப்பி அங்கும் செறுடன்

உறவு கொண்டான். காவிரிக் கரையில் குடியிருப்பமைத்து கோவிலும் அகஸ்டசுக்கு அமைத்துக் கொடுத்த மத்தியக் வளைஇய மறிக்கு வீங்கி செறிவுடை மெய்ப்பைபுக்க வெருவருக் தோற்றத்து வலிபுணர்யாக்கை வண்ணன் யவணரைக் கடிமதிக் வாயில் காவலராக அமர்த்தியும் யவணப் பொறியியல் வல்லார் துணையுடன் பலவகைப் போர்ப்பொறி செய்வித்தும் உரோமர் உறவினை வலுவாக்கி வைத்தான். உரோமர் தொடர்பால் ஒங்குய செல்வம் அராபியர் குதிரை வணிகத்தால் அழிந்தது ஐரோப்பிய இந்திய வணிகம் சிறக்க பெரும் பங்களித்த கிரேக் கரும் தென்னக வணிக உறவினில் தினாத்தனர். இஞ்சியும் மிளகும் எண்ணையும் தேக்கும் பெரிய அளவினில் கொள்முதல் செய்தனர். மேலைநாடுகளுடன் வணிகங்கு செய்ததுபோல் கீழ் நாடுகளுடனும் வணிக உறவு கொண்டு புகழுடன் விளங்கியது தமிழகம். ஏறத்தாழ கி.மு.ஆயிரமாலில் விலிப்பீன்ஸ் தீவுகளுடன் வணிகத் தொடர்பு இருந்ததை அங்குக் கிடைத்த இரும்புக்காலப் பொருட்கள் உறுதிப்படுத்துவதாக வராந்றாசிரியர் பலரும் குறிப்பிடுகின்றனர். சினூடனான வணிகத்தொடர்பும் வரலாற்றுக் காலத்துக்குமுன்பே இருந்தது. இதில் பெரும் பங்களிப்புச் செய்தவர் அராபியத் தரகரே. மிளகும் முத்தும் துசிகும் நீலமும் ஏற்றுமதியாகின. இராசாராகன் காலத்தும் இராசேந்திரன் காலத்தும் அரசியல் தூதுவர் அங்கே சென்றனர். கி.பி.1280 இல் குலசேகர பாண்டியன் ஜமாலுக்தீன் என்பானைச் சினாவுக்குத் தொத்துப்பினான். அதனைத் தொடர்ந்து 1285 இல் சினத் தூதுக்குமுவினர் தமிழகம் வந்தனர். முதற்குலோத்துங்கன் அனுப்பிய தூதுக் குழலீனர் சின அரசனுக்குக் கையுறையாகக் கண்ணாடிப் பொருள் கரும் கராம்பு, கற்பூரம், தந்தம், ஏலம் கொண்டு சென்றனர். சினத்துப் பட்டும் பிறபொருட்களும் மேலைநாடுகளுக்குச் சென்றடைய தமிழக வணிகரே துணையாயிருந்தனர். தமிழக வணிகர் சென்ற சென்ற இடங்களிலெல்லாம் குடியிருப்பமைத்தும் கோவில்கள் கட்டியும் வதிந்த செய்தியையும் வரலாற்றாளர் குறிப்பிட்டுள்ளனர். தென்னிந்திய வணிகர் குடியேற்றம் கி.பி. 700 வரை பாபிலோனியாவில் இருந்து வந்தாகவும் ஆர்

மீனியாவில் குடியேறிய தயிழக வணிகர் அங்கே பலதெவனுக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் கோவில் கட்டியதாகவும் அறியக்கிடக்கின்றது. தெங்கிறக்காஸப நாடுகளிலும் பற்பஸ் கோவில்கள் கட்டியும் குடியிருப்புக்கள் அமைத்தும் வணிக மக்கள் வரலாற்றில் தனியிடம் பெற்றுள்ளனர். புறவணிகத்தினிற் சிறந்து புகழுடன் விளங்கியது போலவே அகவணிகத்திலும் அறப்பழங்காலத்திலேயே சிறந்து விளங்கினர். உள்ளுர்க் தொழில்கள் உண்ணத் திடையில் இருந்தது. வணிகத்தில் பண்டமாற்று முறையே பெரிதும் நிலவியபோதும் நாணயச் செலாவணி வழக்கும் இருந்தது. பண்டமாற்று முறையில் நெல்லிரண் அளவாக வைத்தே ஏனைய பொருட்களை மதிப்பிட்டனர். நெல்லின்நேரே வெண்கல் உப்பு (அகம் 340) நெல்லும் உப்பும் நேரே ஊரீர் கொள்ளோரோ (அகம் 390) உப்பு மாறி வெண்ணெய் தரீஇய (குறு 269) என்னும் அடிகள் இதனைப் புலப்படுத்துகின்றன. தயிருக்காக நெல்லும் (புறக் 33) வரால் மீனுக்கு நெல்லும் (ஜங் 48) பண்டமாற்றாகப் பெற்றதாகவும் அறியக்கிடக்கின்றது. வேறு பொருட்களும் பண்டமாற்றில் இடம் பெற்றதை தேன் நெய்யொடு கிழங்கு மாறியோர் மீன் நெய்யொடு நறவு மறுகவும் திங்கரும்பொடு அவ்வ வகுத்தோர் மான்குறையொடு மதுமறுகவும் (பொரு 214 - 17) நெய்விலைக்கட்டிப் பசும்பொன் கொள்ளாள் எருமை நல்லாள் கருநாகு பெறுவதும் (பெரும் 164 - 65) செடிற்று மீனுக்கு பயறும் (ஜங் 47) என்னும் அடிகள் அறியத் தருகின்றன. உள்ளுர் வணிகத்தில் கழுத்தகள் பயன்படுத்தியதை அணர்ச்செவிக் கழுத்தச்சாத்தோடு வழங்கும் உல்குடைப் பெருவழிக் கவலைகாக்கும் (பெரும் 78 - 80) நோன்பகட்டு மண்ரொழு கையொடு வந்த (சிறு 55) என்னும் அடிகளாலும் எருத்து பயன்படுத்தியதை, சில்பதவுணவின் கொள்ளைசாற்றி பல்லெருத்துமணர் பதிபோகு நெடுநெறி (பெரு) என்பதாலும். நீர்வழி வணிகத்துக்கு அம்பி, படகு, பல்லி, தோணி போன்ற சிறுபடகுகள் பயன்படுத்தியதை, உறுவரும் சிறுவரும் ஊழ்மாறுயக்கும் அறத்துறை அம்பியின்மாணமறப்பின் கலத்தந்த பொற்பரிசம் கழித் தோணியான் கறைசேர்க்குத்து வெள்ளையுப்பின் கொள்ளை சாற்றி நெல்லொடு

வந்த வல்வாய்ப்பாறி என்பதாலும் வணிகர் பேரினகொட்டி யும் வணிகம் செய்தனர் என்பதைப் பேரினகைச் செட்டி எனும் வழக்கால் அறியலாகும். நாணயச் செலாவணி வழக் குண்மையை பொன், வெள்ளி, செம்பு நாணயப்புழக்கம் இருந்தமை உறுதிப்படுத்துகின்றது. நந்தி, சிங்கம், கப்பல் நாணயங்களில் பொறிக்கப்பெற்றிருந்தன. பாண்டியர் மீனும் சோழர் புலியும் சேரர் வில்லும் பொறித்திருந்தனர். தமிழக கெயுரிய பின்னால் அளவுவகள் பெருவழக்கில் இருந்தன: இப்பி, அணி, மும்மி, குளம் என்னும் கீழ்வாய் இலக்கம் தமிழரது வணிகச் சிறப்பை விளக்குகின்றது. நூற்றாயிரம் எண் னுக்கு மேல் தாமரை, வெள்ளம், ஆம்பல் எனும் பேரெணகள் இருந்தன. வணிகச் சிறப்பால் வான்புகழ் பெற்றது மதுரை: மதுரைத் தெருக்களில் வணிகப்பொருட்கள் மலை மலையாகக் குவிந்து கிடந்தன. இன்ன பொருட்கள் இன்ன கண்டகளில் கிடைக்கும் என்பதை கண்டகளில் கட்டிய கொடிகளால் அறிய வைத்தனர். கொள்வோர் கொடுப்போர் கூடி எழுப்பும் பேரொலி எங்கும் பெரிதாய் ஒலிக்கும் (மதுரை 536 - 44) வணிகப் பொருள்கள் வரம்பில் வாதலால் அல்லும் பகலும் கண்டகள் இயங்கின. ஊனுடன் கலந்து ஆக்கிய சோறும் தேனிலும் இனிய கனிவகை பலவும் மெய்யினிற் சூசும் வாச வைப் பொருளும் வகை வகையான வளையறும் மாலையும் நறுமணப் புதைக்கரும் நால்வகைப் பொருட்களும் அரையில் அழுகுற அணியும் பட்டிகை, தோலினால் ஆகிய பல்வகைக் கையறை. மறவர் வேண்டும் மார்புக் கவசம் ஆணையை அடக்கும் அங்குசம் கேடபம் வெண்கலப் பொருளும் செப்புப் பொருளும் கண்ணையும் கருத்தையும் கவரும் வண்ணம் கண்டகளிற் பரப்பி கவினுற வைத்து விற்றுப் பெரும் பொருள் ஈட்டுவர் வணிகர். நீரில் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியும் காவின் வந்த கருங்கறி மூடையும் வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும் குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும் தென்கடல் முத்தும் குணகடல் துகிரும் கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும் ஈழத்துணவும் காழகத்தாக்கமும் அரியவும் பெரியவும் தெறிய சண்டி (பட்டி 185 - 93) முழுக்கடல் தந்த விளக்கு கதிர் முத்தம் அரம் போழ்ந்தறுத்த கண்ணேர் இலங்குவண பரதர் தந்த பல்வேறு

கூலம் இருங்கழிச் செறுவின் தீம்புளி வெள்ளூப்பு பரந்தோங்கு வரைப்பின் வண்ணதை திமிலர் (மதுரை 315) பொன்னுடன் மணியும் முத்தும் பவழமும் இழைத்து அணிகள் அழகுற ஆக்கம் தட்டார் விரும்பும் நால்வகைப் பொன்னையும் மணியையும் கொண்டு குவித்தனர் வணிகர். அணிமணி போலவே ஆடை வகையும் மதுரைக் கடைகளில் மலையெனக் கிடந்தன. பருத் தியும் பட்டும் எவிமயி ராடையுக் அறுவை வணிகர் கடைகளில் கிடந்தன. செந்நாட்டின் குங்குமம், பனிநீர், மேஜைநாட்டு விலையுயர் மதுவகை பாண்டிய முத்தும் கங்கைப் பொருளும் அராபிக் குதிரையும் யவனர் விளக்கும் வணிகப் பொருள் களாய் வந்து குவிந்தன. வந்த பொருள்களை வகைவகையாகப் பிரித்து தெருக்களில் குவித்து வைத்து அல்லும் பகலும் வணிகம் நடத்தினர். அறுவை வணிகர், கூல வணிகர், அப்ப வணிகர், பிட்டு வணிகர் ஏற்றிய விளக்கும் கலங்கரை விளக்கும் இருளினைக் கரைத்து ஒளியினைப் பரப்பின. பேரூர் எங்கனும் பெண்ட்தொழில் செய்வோர் சிரும் சிறப்பும் சேர இருந்தனர். பல்வகைத் தொழிலும் பாங்குற வளர்ந்து பல்கிப் பெருகி செல்லம் பெருக்கின. கஞ்சக் காரரும் செச்பு செய்குநரும் மரங்கொல் தச்சரும் கருங்கைக் கொல்லரும் கண்ணுள் வினையரும் மண்ணீட்டாளரும் பொன்செய் கொல்லரும் நன்கலன் தருநரும் துண்ணக்காரரும் தோலின் துண்ணரும் மகத வினைஞரும் மராட்டக் கம்மரும் அவந்திக் கொல்லரும் யவனத் தச்சரும் தண்டமிழ் வினைஞர் தம்மொடு கூடி கண்கவர் பொருட்கள் இயற்றிக் குவித்தனர். வணிகம் வளர உதவியதுழவு. காடு திருத்தி கழனி செய்து நெல்லும் கரும்பும் இஞ்சியும் மஞ்சளும் பல்வகைக் கூலமும் பருத்தியும் விளைத்தனர். உழவுக் கொழி வின் உயர் வினைக்களும் பழந்தமிழ் நூல்கள் நாகரிகத்தின் மூலவராக காவலராகவே உழவரைக் காட்டுகின்றன. வணிகத்தின் மூலமே உழவுதான். உழவால் வணிகமும் வணிகத்தால் வளமும் வளத்தினால் வாழ்யும் உயர்ந்தால் உழவுக்கு உயரிடம் அளித்தது பண்டைய தமிழகம். வணிகத்துக்கு அதன் செழிப்புக்கு காரணமாய் இருந்து பிறநாட்டு வணிகப் பெருக்கத்திற்க காலாக இருந்தது நெசவுத் தொழிலே. நூற்றலும்

நெய்தலும் பழந்தமிழகத்தில் சிறந்து விளங்கியதையும் ஏற்று மதி வளிக்கத்துக்கு இன்றியமையாப் பொருளாக புடைவை விளங்கியதையும் பழந்தமிழ் நூல்களால் அறியக்கிடக்கின்றன. பருத்தி, பட்டி, எவிமயிர், ஆட்டு மயிர் எல்லாமே நெசவுக்குப் பயன்பட்டன. நகரங்களில் அறுவையர் வணந்திக்கும் மறுகு எனும் மணிமேகலை அடியால் அறியலாம். நூலிலும் மயிரிலும் நுழைநூற்றடித்தும் பால்வணக் தெரியா பன்னுறடுக்கத்து நறுமடி செறிந்த ஆடையறுவை எனச் சிலம்பு கூறுவதாலும், நீலக்கச்சை பூவாராடை கொட்டடைக்கரைய பட்டுடை எனப் புறமும் பொருநராற்றுப் படையும் கூறுவதாலும் பருத்தியிலும் பட்டிலும் மயிரிலுமான அழகான ஆடைகளை நெய்தமை புலனாகின்றன. மிக நட்பமான வெலைப்பாடுகள் நிறைந்த பூப்போடப்பெற்ற நுண்ணிய புடைவைகள் நெய்யப் பெற்றமை சிலம்பின் உரையால் அறியக்கிடக்கின்றது. துகில் முதல் பணிப்பொத்தி யீறாக முப்பத்தாறு வகைப் புடைவைகள் பற்றி அது குறிப்பிடுகின்றது. பாம்பின் தோலும் பாவின்நுரையும் மூங்கில் உரியும் அருவி நீரும் புகையும் ஆடைகளின் மென்மைக்கு உவமையாக உரைக்கப்பெற்றுள்ளன நோக்கு நுழைகல்லா நுண்மைய பூக்கணிந்து அரவுரி அன்ன அறுவை, அவிர் துகில்புரையும் அவ்வெள்ளாருஷி, புகாப் புகா கொண்ட புண்டுங்கலிங்கமொடு தேம்பாயுள்ள தங்கமழ் மடரு எப் பாம்புரியன் வடிவின் காம்பின் கழைப்படு சொலியினிமூ யுணிவாரா, இறைமருங்கறியா நுழைநூற்கலிங்கம், ஆவியன் அவிர் நூநகலிங்கம் நுரையென விரிந்த நுண்டுங்கலிங்கம் என்பன புடைகளின் நுண்மையை மென்மையை அழகினைக் கூறுகின்றன உறையுரும் காஞ்சியும் கலிங்கமும் நெய்தலாற் சிறந்தன. கலிங்கம் என்னும் ஊர்ப்பையர் அவ்வூரில் நெய்யப்பெற்ற புடைவைகள் சுறந்து விளங்கியமையால் பிற்காலத்தில் புடைவைக்குப் பெய்தாயிற்று. ஆடை நெய்வோர் அறுவையர் என்றும் நூற்போர் பருத்திப் பெ.ஷடி ரென்றும் அழைக்கப் பெற்றனர். மல்மள் ஆடையும் மல்வின் புடைவையும் பழங்காட்டு வணிகருதும்

பாராட்டைப் பெற்றன. அறுவை வணிகரைப் போவலே பொன் வணிகரும் பழங்குமிழக்குத்தில் புகழுடன் விளங்கினர். நன்மணி இயல்பும் நால்வகைப் பொன்னும் நன்கறிந்திருந்த பொன் வணிகர் பற்றியும் பள்ளித் தகாட்டும் பலமணி இழைத்த மின் னஸ் பளிக்கும் அணிபல செய்து அரமண வாணர்க்கும் பெரு மணைச் செல்வர்க்கும் அளித்த பொற்கொல்லர் பற்றியும் பழங்குமிழ் நால்கள் பகர்கின்றன. அரிவையர் ஆடவர் இருப்பாலாகும் பொன்னணி பூனும் வழக்கம் இருந்ததால் பொற்றொழில் சிறந்து பொன்செய் கொல்வரும் நன்மதிப்புடன் திகழ்ந்தனர். அடிமுதல் முடிவரை அணிபல பூனும் அரிவையர் வேண்டும் இழைகளும் கலஞ்களும் பலப்பலவாக பல்கியிருந்ததால் பொற்றொழிலாளரும் பற்பல பிரிவாய்த் தொழிலினைச் செய்தனர். மணிக்கலன் செய்யும் பணித்தட்டார் என்றும் பொன்னணி செய்யும் உருக்குத்தட்டார் என்றும் இருபிரிவினர் இருந்தமையும் ஒருவனுக்குக் கீழ் பலர் இருந்து தொழில் புரிந்தமையும் ஒவ்வொர் அணியிலும்பல்வகை இருந்தமையும்பொற்றொழில்தனிநால் இருந்தமையும் பொற்றொழிலாளர் தலைவனுக்கு அரசவரிசை இருந்தமையும் பொன்வணிகர் ஓங்கியிருந்தமையும் பழங்குமிழ் நால்களால் அறியக்கிடக்கும் அறிய செய்திகளே. உள்ளுர் வணிகத் தில் சிறந்து விளங்கியது உப்பு வணிகம் ஆகும். பரதர் விளைத் துக் குவித்த உப்பினை உப்பு வணிகர் வாங்கிச்சென்று உள்ளுரில் விற்று பண்டமாற்றாய் வெண்ணெய் பெற்றதை, உப்பை மாறி வெண்ணெய் தாரீஇய நெல்வின் நேரே வெண்கல் உப்பெண் வெள்ளையுப்பின் கொள்ளள சாற்றி நெல்லோடு வந்த வல் வாய்ப் பஃறி என்னும் அடிகள் தெரிவிக்கின்றன. உப்பு வணிகத்தில் உமணர்ன்றி பரதப் பெண்டிகும் ஈடுபட்டிருந்தனர். ஒரு நாட்டின் செல்வச் சிறப்பிற்கு சிறந்த அளவுகோல் அந்தநாட்டின் வணிகமே. எனவேதான் வணிகம் பெருக உழைத்த வணிகப் பெருமக்களை மன்னன் பலவழிகளிலும் ஊக்குவித்தான், உள்மாரப் பாராட்டினான். ‘எட்டி’ எனும் பட்டம் குட்டி பொன்னாற் செய்த எட்டிப்பூவினை அணிவித்து உள்ளும் மகிழ்ந்தான். வாணிக மரபின் வருபொருள் ஈட்டி நீணித்திச் செல்வளாய் நீணிச் வேங்தனின் எட்டிப்பூப் பெற்று வணிக-

மக்களும் பெருமிதமுற்றனர். தனித்தனியாகவன்றிக் குழுக்கும் வாகவும் வணிகம் செய்தனர் பழந்தமிழ் வணிகர். வணிகக் குழுக்களை சாத்து என்று கூறும் பழந்தமிழ் நூல்கள், நானா தேசி திசை ஆயிரத்து ஐந்நாற்றுவர் எனுந் தொடர் ஆயிரம் திசைகளில் வணிகம் செய்த ஐந்நாறு உறுப்பினர் கொண்ட குழுபற்றி அறியத் தருகின்றது. இதேவே மிகப்பெரிய வாணி கச்சாத்து. சுமாத்திரா தீவில் கிடைத்த தமிழ் கல்வெட்டு இங் நானாதேசிகள் பற்றி கூறுவதிலிருந்து இவர்கள் கடல் கடந்து சென்று வணிகம் செய்தமை புலனாகின்றது. அரசாலும் ஆட்களாலும் ஒருசேர இவர்கள் மதிக்கப்பெற்றனர். கோவில் கட்டியும் குளங்கள் தொட்டும் நாட்டு மக்களின் அன்பினைப் பெற்றனர். அஞ்ச வண்ணம் மணிக்கிராமம் என்பாரும் மதிப்புடன் விளங்கிய வணிக மக்களே. 'நகரம்' என்பது ஒருவில் உள்ள சிறுவனிகர் குழுவே. ஊர்களை வாங்கி அவற்றினைத் தாமே ஆள அரசரின் ஒப்புதல் பெற்றவர் வணிகர். அரசரின் தலைபீடு இன்றி அவரின் துணையுடன் வணிகர் வாழ்ந்ததால் வணிகம் சிறந்தது, வளமும் மிகுந்தது. உள்ளுர் வணிகரை ஆத்தித்தது போலவே வெளியூர் வணிகரையும் அரசன் ஆதரித்தார். வணிக வளர்ச்சிக்கும் சமய மலர்ச்சிக்கும் அரசன் என்றும் துணையாய் நின்றான். புத்தப்பள்ளி சமணப்பள்ளி மகுதிகட்டி பண்டைத் தமிழரின் பண்புகளில் ஒன்றான சமய சமரசம் போற்றினான். யாதும் ஊரே யாவரும் தோழர் என்ற பழந் தமிழ்ப் பண்பைப் போற்றினான். காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் மட்டும் ஏழு விகாரங்களைச் சேர்ந்த ஆயிரந் துறவிகள் இருந்தனர் என அறியக் கிடக்கின்றது. பல்லவ நரசிம்மன் பெளத்த சினகுக்கு நாகப் பட்டினத்தில் பள்ளி அமைத்துக் கொடுத்தான். தமிழக வணிகரும் தாம் சென்று தங்கிய இடங்களிலெல்லாம் தமவழிபடுத் தெய்வமகட்குக் கோவில் எழுப்பிவழிபாடாற்றினர்.

* உழவாலும் தொழில் வளத்தாலும் வணிகத்தாலும் வள வாழ்வு வாழ்ந்த பழந்தமிழ் மக்கள் வாய்மையையும் நேரமையையும் போற்றினர். சமய சமரசம் போற்றினர். தமிழர் தேசிய நவீன் விதைகளை நாம் இங்கே காண்கின்றோம். வந்த வந்த படையெடுப்புகளுக்கு எனிதல் இரையாகச் செய்து விட்டன. ஆட்சியுரிமை இடிந்து ஆளப்படும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர்.

தொழில்கள் அழிந்து விட்டன. கலைகள் மடிந்து விட்டன. எங்கெங்கெல்லாம் உழைத்துப் பணம் ஈட்டுத்தற்குரிய வாய்ப்பு உண்டோ, எங்கெங்கெல்லாம் உழைப்பை விரும்பாத சோம்பல் உயர்குடி வகுப்பு உழைப்பின் வாய்ப்பைப் பிறர்க்களித்து ஒதுங்கி வாழ விரும்புகிறதோ, அங்கங்கெல்லாம் தமிழ்மக்கள் சென்று மொய்க்கின்றனர். கீழை உலகின் ‘ஸ்வீட்ஸ்’ மக்கள் என்றோ கிரேக்கர் என்றோ அவர்களைக் குறிக்கலாம். இந்துக்களினதையே முடநம்பிக்கைக்குப் பெரிதும் ஆட்படாத உழைப்புக்கத்திலும் விடாமுயற்சியிலும் மேம்பட்ட இனத்தவர்களும் அவர்களே” (கால்ட்வெல்) இன்றும் இந்தியப் பழங்குடி மக்களில் கல்விய நிலில் முதன்மையுடையவர் தமிழ் மக்களே.

சமவளநாடும் இன்றுமிழ் மக்களும்

சமும் என்பது இந்நாட்டின் பழம் பெயர்களுள் ஒன்று. ‘சமத்துப் பூதந்தெவனார்’ எனும் பெயருடன் முதற்சங்கத்திலேயே புலவர் ஒருவர் இருந்தமையும் ‘சமத்துணவு’ எனுந்தொடர் சங்க இலக்கியத்தில் வருவதும் இப்பெயரின் தொன்மையை உறுதி செய்கின்றது. பழந்தமிழகமாகிய குமரிநாடு படிப்படியாகக் கடல் கோட்டை ‘ஏழ்’ எனும் பெயருடன் கூடிய ஏழ்தெங்கு, ஏழ்மதுரை, ஏழ்முன்பாலை, ஏழ்பின்பாலை’ ஏழ் குன்ற, ஏழ்குண, ஏழ்குறும்பனை என்றும் நாடுகளும் நீருள் அமிழ்தன என்றும், இவற்றுள் ஒன்றான் ‘ஏழ்பனை’ நாட்டின் எஞ்சிய பகுதியே இவ்வீழநாடு என்றார் சிலர். இன்னுஞ்சிலர் ‘எழுநாடு’ என்றெராகு நாடு இருந்ததென்றும் அதன் பகுதியே ஈழநாடென்றும் கூறுவர். எழுநாடு இருந்ததை “பரிதி சூழ்ந்தவிப் பயன்கெழு மாநிலம் ஒதுபகல் எழுவர் எய்தியற்றே” எனும் புறநானூற்றெட்டுகளைச் சான்றுகாட்டி நிறுவும் இவர் ‘ஏழ் பனை’ என்பதன் திரிபே யாழ்ப்பாணம் என்றும், எழுவர் ஆண்டநாடே ‘எழுநாடு’ என்றும், எழுநாட்டவர் பேசிய மொழியே ‘எழுமொழி’ என்றும், எழுமொழியே ஈழத்தின் தொன்மொழி என்றும், இதனையே ‘எலு’ அல்லது ஹெல் பாஷா’ எனச் சிங்களர் அழைக்கின்றனர் என்றும் கூறுவர். இன்றைய சிங்களரின் முதாகைதயராகிய இயக்கர் பேசிய ‘ஏழ்’ எனும் மொழியே

‘எனு’ என்றும், தமிழின் சிறைவாகிய எனுமொழிக்கும் இன்றைய தமிழரின் முதாதையர் பேசிய தமிழ்மொழிக்கும் நெருங்கிய உறவுண்டு. ‘சமு’ என்பதிலிருந்து ‘சமும்’ தோன்றிற்றென்றும் ‘சமும்’ என்பதே சீமு - சிகளம் - சிங்களம் என்றாயிற்றென்றும் இவர் கூறுவர்: சிங்களம் என்பது நாட்டின் பெயரன்று, இனத்தின் பெயர் என்பர் வேறுசிலர். இன்னுஞ்சிலர் அது ஒரு மொழியின் பெயர் என்பர். ‘எல்’ அடியாகப் பிறந்ததே சமும் என்போர் எல்லம் என்பதே சமுத்தின் பழும் பெயர் என்றும் ‘எல்’ தொடர்பான இடப்பெயர் பல இந்நாட்டவர்குடியேறிய தொலைவிடங்களிலும் காணப்பெறுகிறது என்பர். ஒளி எனும் பொருள் தரும் ‘எல்’ கடவுள் எகிப்திய, மேற்காசிய நாடுகளில் ‘தாழுஸ்தசமு’ எனும் பெயரில் வழங்கிறது என்றும் தாழுஸ் என்பதிலிருந்தே ‘தமிழ்’ பிறந்தது என்றும் கூறுவர் சிலர். மேற்காசிய ‘எல்’ லத்து மக்களின் மொழி நாகரிகம் பணபாடு போன்றவற்றை ஆய்ந்தோர் வரலாற்றுக் காலத்துக்கு முன்பே இங்கிருந்து சென்று அங்குக் குடியேறியோரே அவற்றுக்கு வித்திட்டனர் எனக் கூறுவர். இடப்பெயர்கள் மட்டுமன்று மக்கள் பெயர்களும் ‘எல்’ தொடர்பானவையாக இருக்கின்றன. ‘எல்’ அடியாகப் பிறந்ததே எல்லாளன் எனும் பெயர். ‘எல்’ நாட்டை ஆள்பவன் என்னும் பொருளது அது. ‘எல்’ நாட்டவர் ‘எல்லர்’ என்றும், சிங்கவழியில் வந்த எல்லர் ‘சிங்க எல்லர்’ என்றும், ‘சிங்க எல்லர்’ என்பதுவே சிங்களர் எனத்திரிந்தது என்பர் ஒரு சிலர். எல்லம்மா, எல்லப்பன் போன்ற பெயர்களே செல்லம்மா, செல்லப்பா என்றாயிற்று. இப்பெயர்கள் தமிழ் மக்களிடையே பரவலாகக் காணப்படுகிறது. சிங்களரிடையும் ‘எல்’ அடியாகப் பிறந்த பெயர்கள் உண்டு. சமுத்தின் பிறிதொரு பழும் பெயர் இலங்கை என்பது. இதுவும் ‘எல்’ அடியாகப் பிறந்ததே. ‘எல்’ என்பதன் பொருளான ‘விளக்கம்’, அல்லது ‘இலக்கம்’ என்பதையே ‘இலங்கை’ என்பதும் கட்டுகிறது. இலங்கை என்பது தூய தனித்தமிழ்ப் பெயரே. இந்நாட்டு மன்னன் கஜபாகு எல்பாணன் ‘இலங்கை மன்னன் கஜபாகு’ என்றே சிலப்பத்தொரும் அழைக்கிறது.

சிங்கள எனும் அடைகொடுத்து இந்தாட்டை சிங்களத்தில் என அழைக்கும் வழக்கம் யிகமிகப் பிற்காலத்ததே. கி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டினதாகிய பட்டினப்பாளை, ஈழம் என்றும் கி.பி. 2 ஆம் நூற்றாண்டினதாகிய சிலப்பதிகாரம் 'இலங்கை என்றும் அழைக்க, கி.பி. 14 ம் நூற்றாண்டளவில் வந்த நன்னால் 'சிங்களம்' என்றே அழைக்கிறது. பழமரபுக் கடைகளில் ஊரியவர். சிங்க-ல, என்பது சிங்கத்தைக் கொன்றவுன் எனும் பொருளது என்றும், அவ்வழி வந்தோர் வாழும்நாடு 'சிங்களம்' எனப்பெற்றது என்றும் கூறுவர். வேறுசிலர் 'சிங்க எத்திவு' என்பது 'சம்புத்திவு' என்பதன் பிழையான மொழி பெயர்ப்பின் விளைவே என்று கூறுவர். 'நாவலந்தண்பொழில்' என்பது பழந்தமிழகத்தின் பெயர்களில் ஒன்று. நாவல் மரங்கள் அடர்ந்த குளிர்மையான சோலை என்பது அதன் பொருள். ஆரியர் இதே பொருளைத் தரத் தமிழ்மாழியில் 'சம்புத்திவு' என அழைத்தனர். 'சம்பு' என்பதற்கு 'நரி' என்றும் பொரு ஞஞ்சி; எனவே 'சம்புத்திவு' என்பது 'நரித்திவு' எனும் பொருளில் சிஹாளத்திவு எனப் பிழை படப் பெயர்க்கப்பெற்று காலச் செலவில் அதுவே சிங்களத்திவு என்றாயிற்று.

பழந்தமிழகத்தின் ஓர் பகுதியாகிய இன்றைய ஈழம் இச்திய துணைக்கண்டத்துடன் இணைந்திருந்து கி.மு. 2387 இல் ஏற்பட்ட கடல்கோளால் பிரிக்கப்பெற்றது என்பா. இதன் பின்னும் பல கடல்கோள்கள் ஏற்பட்டு இலங்கையின் நிலப்பரப்பில் பெரும் பகுதி விழுங்கப்பட்டுளிட்டது. தேவநம்பியுதிசன் காலத் தில் ஏற்பட்டதாகக் கூறப்படும் இறுதிக் கடல்கோளில் பல்லாயிரக்கணக்கான சிற்றார்கள் நீருள் அமிழ்ந்து போயின வெளக் கூறுவர். இவர் கூற்றின்படி இன்றைய இலங்கை இறுதிக் கடல் கோளுக்கு முந்தைய நிலப்பரப்பில் 1/12 பகுதியே. அப்போது இங்கிருந்தோருட் பலரும் தமிழினத்தவரே. கி.மு. 200 அளவில் இலங்கை முழுவதும் தமிழர் இருத்ததற்கு அகற்வாய்வுச் சான்று கணும் உண்டு. கி.மு. 300 இல் இங்குப் பெளத்தம் வந்தபோது அநுரதபுரத்தில் ஆட்சி நிறுவியிருந்தவர் தமிழரே.

அப்போது தேவநம்பியுதிசன் என்ற சௌவத்தமிழ் அரசன் பெளத்தனாக மாறினான். அவனாத தொடர்ந்து சௌவத்தமிழ்

மக்கள் பலரும் பெளத்த மத்தைத் தழுவினார். அத்துடன் நில் வாது இவரணவரும் பிராகிருத சிங்களத்தைக் கற்று பெளத்த சிங்களராய் மாறினர். இதனால் பெளத்த நெறியும் சிங்கள மொழியும் அரசு ஆதரவு பெற்று விரைந்து பரவத் தொடங்கின. சைவத் தமிழரென்றும் பெளத்த சிங்களரென்றும் தமிழ் மக்கள் பிளவுற்றனர். சைவ பெளத்த பேதம் வளரத் தொடங்கியது தென்னகத்தில் ஏற்பட்ட சைவபெளத்த மோதல்களின் தாக்கம் இங்கும் ஏற்பட்டது. படிப்படியாக சைவநெறியும் தமிழ்மொழியும் புறக்கணிக்கப் பெற்றன. மதம் மாறி இனம்மாறிய தமிழரைத் தழீர ஏண்யோர் அநுரதபுரம், பொலந்துவை போன்ற தமிழ் நிலங்களினின்றும் புலம்பெயர்ந்து வடக்குநோக்கிப் படர்ந்தனர். பழம் பெரும் வெத்தலங்கள் யாவுக்கொற்றுவாரின்றிக் கைவிடப் பெற்றன. காலச்செலவில் அவையாவும் அழிய அவ்விடங்களில் பெளத்த விகாரங்கள் எழுந்தன. இவற்றைச் சூழவுள்ள காட்டர்ந்த பகுதிகளில் வாழ்ந்த இயக்கர் காடுறை தெய்வங்களை வழிபட்டனர். ஆங்காங்கே சில இடங்களில் முருக வழிபாடு இவ்வியக்கராஸ் போற்றப் பெற்றது. முருக வழிபாடு தமிழரதே, முருகனையும் வன்ளியையும் போற்றும் இவ்வியக்கர் வழிவந்த வேடுவர் முருகன் வன்ளி போன்ற பெயர்களையும் அவற்றின் திரிபுகளையும் தமக்கிட்டுக் கொண்டனர். காடுறை வேடுவரான இவ்வியக்கர் முருக வழிபாடுடையராகக் காணப்பட கரையோரங்களில் வாழ்ந்த நாச இனத்தவர் நாக இலிங்க சிவ வணக்கத்தராய்க் காணப்பட்டனர். சிவலிங்க வழிபாடு தமிழரதே. சிவ பெயர் கொண்ட அரசபரம்பரை 16,500 முன் பல்லுளி ஆற்றங்கரையில் ஆட்சி செய்தது. இவ்வழிவந்த குமாரவேல் நீக்ரோ அரசனான குரபத்மணனத் தோந்கடித்தான். இவனே மங்கோவியரிடமிருந்து பாண்டி நாட்டை மீட்டவன் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இன்றைய தமிழர் நாகர் வழி வந்தவர் என்றும் சிங்களர் இயக்கர் வழி வந்தவர் என்றும் கூறும் பரணவித்தான் போன்றாரின் முடிவை இவ்வழிபாட்டு முறை மேலும் உறுதி செய்கின்றது. சைவத்தமிழ் மக்கள் நாக இலிங்க சிவவழிபாட்டினராயிருந்ததினால்தான் இவர் வத்தின் இடங்களில் பழம் பெருமையிக்க சிவ தலங்கள் காணப்பெற்றன. பாடல்பெற்ற சிவத்தலங்கள் பலவும் வீஜயன் வருமானபே இங்கிருந்தன. அவன் பல

சிவத்தலங்களை வழிபட்டதுடன் அவற்றை மீண் அமைக்கவும் உதவினாள். அவன் வட திராவிடர் வழிவந்தவனாதவினால் திராவிடருக்கேயுரிய சிவவழிபாட்டில் மிகுந்த அக்கறை காட்டி வான் போலும். ஆனால் இயக்கரோ முருக வழிபாட்டில் ஈடு பாடு கொண்டவராதலால் இவர் வழிவந்த சிங்களரும் முருக ஈடுஷாடுள்ளவராய்க் காண்படுகின்றனர். கதிர்காமக் கந்தனில் மிகுந்த பற்றுள்ள இவர் தம் விகாரங்களிலும் கந்தனின் உருவங்களை வைத்து வழிபடுகின்றனர். அறிவு, ஒழுக்கம், பண்பு ஆகியவற்றில் சிறந்து விளங்கி ய நாகரைப்போலவே அவர் வழிவந்த இன்றைய தமிழரும் விளங்குவது போலவே, அறிவு, ஒழுக்கம், பண்பு ஆகியவற்றில் தாழ்நிலையில் இருந்த இயக்கரைப் போலவே அவர் வழிவந்த இன்றைய சிங்களரும் இருக்கக் காண்கின்றோம். சிங்களர் பெருந்தொகையினராய் வாழும் தெற்குப் பகுதிகளில் இரத்ததாகம் கொண்டங்களிலும் இராக்கதர் வாழ்வதாகக் கூறியே அந்நாளில் பெருந்தொகை மக்கள் வடக்கில் வந்து குடியேறினர். கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்த தமிழ்மக்கள், கண்ணியமிக்கவராய் வாழ்ந்ததால்தான் தெற்கே குடியேறி வாழ நீசிய பலரும் வடக்கே வந்து தமிழர் மத்தியில் அச்சுபின்றி அவலமின்றி வாழ்ந்தனர். இன்றாங்கூட இந்திலை இங்கே நீடித்திருப்பது யாவரும் அறிந்ததே.

ஓரினத்தின் மொழி அவ்வினத்தின் பண்பாட்டன் அளவு கோலாக இருக்கிறது. மொழியின் செம்மை ரண்பாட்டின் செழுமையைக் காட்டுகிறது. ஓரீனம் பண்பாட்டு நிலையில் உயர்வதற்கு அவ்வினத்தின் முதாதையர் பல தலைமுறைகளாகப் பாடுபட்டிருக்க வேண்டும். தமிழ்மொழியின் செம்மை தமிழ்மக்களின் பண்பாட்டுயர்வைக் காட்டுகிறது. இவ்வுயர்வு தமிழ்னத்தின் தொன்மையைப் பலக்கே வைத்து கூட்டுகிறது. இத்தொல்லினத்தின் மொழியே உலகின் முதன்மொழி என்பதில் ஜபத்திற்கிடமில்லை. உலகின் முதன்மொழியாகிய தமிழிலிருந்தே உலகமொழிகள் பலவும் கிளைத்தன. அங்கும் கிளைத்தவற்றுள் மிகமிகப் பிறகாலத்தே சிங்களம், சிங்களராமுக்கு மசால்லும் சொற்களாடர்

அமைப்பும் திராவிட மொழியெனப்பெறும் தமிழினது போன்றதே. சிங்கள அரிச்சுவடியில் எலு, மிஸ்ர என இருவகையுண்டு. இவை தமிழ் நெடுங்கணக்கையே பரிதும் பின்பற்றியமைத்திருக்கின்றன. தூய சிங்களம் எனக் கூறப்பெறும் எலுமொழியின் அரிச்சுவடியில் பன்னிரண்டு உயிரும் இருபத்தொரு மெய்யும் உண்டு. தமிழ் அரிச்சுவடிக்கு மிக நெருக்கமாகவே இது அமைந்துள்ளது. ‘மிஸ்ர’ என்பது வடாமுத்து கலந்துள்ளமையால் பதினெட்டு உயிரும் முப்பத்தாறு மெய்யும் கொண்டுள்ளது. இவற்றில் வழங்கும் கொம்புவ (கொம்பு), பாபில்ல (கால) என் பலை தமிழ் எழுத்துவடிவங்களையே ஒத்திருக்கின்றன. உயிர்மெய் எழுத்துக்கள் தமிழிற் போலவே மெய்வடிவம் மாறாதிருக்க, உயிர் அடையாளம்மாறிச் செல்லும் வகையில் அமைந்துள்ளன. உயிர் (பிராண அட்சர), மெய் (காத்ர அட்சர). தமிழிற் போலவே பெயரிடப் பெற்றுள்ளன. (பிராண-உயிர், காத்ர-மெய், அட்சர-எழுத்து) எழுத்துக்களின் மாத்திரை கூட தமிழிற் போலவே அமைந்துள்ளது. (உயிர் குறில்-1, நெடில்-2 மெய்-½, அளவெட்ட-3) அ-அயனு. அகர என இருவகையாக ஒலிக்கப் பெறுகிறது. ய.ர.ல.வ என்பலை இடையினம் எனும் பொருள்படும் ‘அந்தஸ்த்’ எனும் சொல்லாலேயே அழைக்கப் பெறுகின்றன. சிங்கள மொழியின் முதல் இலக்கணமான ‘சித்தங்கராவ’ பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டிலேயே எழுதப் பெற்றது. தெ ‘எலு’ மொழியில் செய்யப்பெற்றது. சிங்கள இலக்கிய நூல்கள் தொன்மையானது ‘சிபபஸ்லகர’ என்பது இதன் காலம் கி.பி. 9ம் நூற்றாண்டு. ஒரு சில சிங்கள இலக்கியங்களே செய்யுள் நடையில் அமைந்திருக்கின்றன. பெரும் பாலன உரைநடையலேயே உள்ளன. உரைநடை இலக்கியங்களில் பாலிமொழிச் செல்வாக்கும் செய்யுள் நடை இலக்கியங்களில் எலுமொழிச் செல்வாக்கும் மிக்கிருக்கின்றன. பிற்கால உரைநடை இலக்கியங்களில் பாலிக்குப் பதில் சமஸ்கிருதமே மிகுந்த காணப்பெறுகின்றது. புத்த ஜாதகக் கதைகளைக் கறுவாகக் கொண்டு மிகப்பிற்காலத்தில் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டளவில் எழுதப்பெற்ற ‘வசநகவி’ புகழ்வாய்ந்த சிங்கள இலக்கிய கையாகும். இலக்கிய மொழியில் திராவிட மொழித்

தாக்கமும், பேச்சுமொழியில் போர்த்துக்கேய், ஒல்லாந்து, அங்கில மொழிகளின் செல்வாக்கும் காணப்பெறுகின்றன. சிங்களமொழியிலுள்ள பிறமொழிச் சொற்களைக் களைந்து தூயதனிச்சிங்கள் மொழியில்கியம் படைக்க வேண்டுபென்று ஒரியக்கம் பிறகாலத்தில் எழுந்தது. தூயசிங்களம் என்பது 'ஹெலபாஷா' எனும் 'எலு' மொழியே. 'எலு' தமிழின் பாகத மெங்பர் கவாயி ஞானப்பிரகாசர். 'எலு' மொழிச் சொற்கள் பழந்தமிழ் மொழிக்கு மிகவும் நெருங்கியவை என்பது குறிப் பிடத்தக்கது. சிங்கள மொழியினின்றும் பிறமொழிச் சொற்களைக்களைந்து விட்டால் அது தூய தமிழாகிவிடும். சிங்கள இலக்கிய வகைகளும் கருத்துக்களும் 'பாலி' சமக்கிருதங்களிலிருந்து நேராகவும் தமிழினாடாகவும் பெறப்பெற்றனவ. பாலி, சமக்கிருதம், பிராகிருதம் யாவும் பழந்தமிழின் சிறைவுகளே என்பது மொழியறிஞர் பஸரதும் துணிபு. சிங்கள மொழியும் பண்பாடும் திராவிட இனத்துக்குக் கடமைப்பட்டது போலவே சிங்கள இனமும் அரசபரம்பரையும் கூட திராவிட இனத்துக்குக் கடமைப்பட்டது என்பது டபிள்யூ.எப். குணவர்த்தன என்பாரின் கருத்து. இங்கிருந்த சைவத் தமிழர் எப்படிப் பெளத்தராகிச் சிங்களராக மாறினரோ அது போலவே பிறநாடுகளிலிருந்து வந்து குடியேறியோரும் பெளத்தந்தமுகிப் பின்னர் சிங்களராக பாறினர். போர் வீரராகவும் குடும்களாகவும் தென்னகத்திலிருந்து இங்கு குடியேறியவருட் பஸர் காலப்போக்கில் சிங்களராக மாறினர் என்று கூறுகிறார் ஜி.சி. மெண்டிஸ் என்ற சிங்கள வரலாற்றாசிரியர், கத்தோலிக்கமதம் தழுவிய தமிழருட் பஸர் இன்றும் சங்களராக மாறிவருவதை மன்னாரிலிருந்து நீர்கொழும்பு வரையான கறையோரங்களில் காணக்கூடிய தாக இருக்கிறது. இசுலாமியராக மாறிய தமிழரும் சிறித்தவராக மாறிய தமிழரும் கூட, காலச்செலவீல் சங்களராக மாறி வீடுவர் என்பது உறுதி. தமிழினத்தின் சமயசமரச நோக்கு அதன் அழிவுக்கே வழிவருக்குத்துள்ளது என்பதை இங்குக் காணகின்றோம். முஸ்லிம் படைமெடுப்பின் முன் இந்தியாவில் 60 கோடியாயிருந்த இந்துக்கள் பின்னர் 40 கோடியாகி கிறிஸ்தவம் வந்த

பின் 20 கோடியாயினர் சுரயசமரச நோக்கு இந்திபாவைப் பலவீனப்படுத்தி உள்ளது என்பர் சுவாமி விவேகானந்தர். பரந்த அறிவும் விரிந்த நோக்கும் கொண்டு அறிவுத் துறையின் முன்னோடிகளாய் விளங்கி பல்துறைகளிலும் பாரினுக்கு வழி காட்டியாய் அனைத்துவக்க கொள்கையுடன் இயங்கிய தமிழ் ஈர தனக்கென்றோர் நாடின்மையாலும் தன்னினப்பற்றின் மையாலும் தன்மொழியார்வமின்மையாலும் உலகெங்கிலும் அடக்கப்பட்டு ஒடுக்கப்பட்டு உரிமைபறிக்கப்பட்டு குரல்வளை நெரிக்கப்பட்டு குற்றுயிராய்க் குறையுயிராய் இன்று இறுதி மூச்ச விடுகிறது. பண்ணாட்டவரும் தண்ணாட்டில் சுதந்திரமாய் உலாவ சுபிட்சமாய் வாழ இடமளித்து உளங்களித்த தமிழினம், இன்று பிறநாடுகளில் தஞ்சம் புகுந்து தன்மானமிழங்கு ஆடிமைகளாய், அகதிகளாய் அல்லற்படுவதைக் காணக்கூடிய தாயிருக்கிறது. ஒந்தில இலட்ச மக்களைக் கொண்ட சின்னஞ்சிறிய நாடுகளுக்குக் கூட உலக சபையில் இட்டிருக்கம்போது பல கோடி தமிழ் மக்கள் இருந்தும் அவர்க்கென ஒந் நாடின் மையால், அவர் குரல் உலக சபையில் ஒவிக்க முடியாமைபால் அவரின் உரிமைக்குரல் உலகசபையில் ஒவிக்க வில்லை. அவரின் அவலக்குரல் உலகெங்கும் ஒவிக்கிறது. இந்திலை மாறவேண்டும் மாறியே திருவேண்டும். அப்பொழுது தான் தாழ்ந்த தமிழினம் தலைநியிர முடியும். அதற்குத் தமிழினம் தன்புகழ் புத்த பழவரலாற்றை அறிந்து, அக்கொடு முடியிலிருந்து இப்படுகுழியில் தான் வீழ்ந்ததற்கான காரணத்தைக் கண்டறிய வேண்டும். கண்டறிந்து, புதிய நிலைகளைக் கருத்திற் கொண்டு புதுப்பாடையமைத்து புதுவாழ்வு வாழ வழிகான வேண்டும். நாகரிகப் போர்வையில் நமக்குள் புகுந்துள்ள நமது பண்பாட்டுக்கு முரணான நமது குழலுக்கு ஒவ்வாதவற்றை நீக்கி, நுயக்கேற்றவற்றைச் சேர்க்க வேண்டும். போற்ற வேண்டும். படித்தவரிடமும் பாமரிடமும் மண்டிக்கிடக்கும் பகுக் தநிவக் கொவ்வாத பண்பாட்டுக்கு முரணான படுமுடக் கொள்கைகளை அகற்றி பண்டைய தமிழர் போற்றிய பாரளாவிய பகுத்தறிவுக் கொள்கைகளைப் பாடசாலை முதல் பல்கணக்கழகம் வரை, பாமரர் முகல் படித்தவர் வரை பரப்ப

வேண்டும். மனிதனை மனிதனாக்க மதத்தினால் மட்டுமே முடியுமெனும் மதம்பிடித்த மதவாதிகள், மனிதனை மிருகமாக குவகில்தான் வெற்றி கண்டுள்ளனர். மதத்தின் பெயரால், மதத்தின் போர்வையில் மனிதனை மனிதன் ஆஸ்புறுத்தும், மனிதனை மனிதன் கொன்று மகிழும், மனிதாபிமானமற்ற செயல்கள் மாநிலமெங்கும் ஒழிய, மனிதனை மனிதன் நேசித்து மனிதப்பண்பினைப் பேணிக்காத்து மனுக்குலம் வாழுவும் மாநிலம் வளரவும் புத்தறிவுப் பாதைவழிச் செல்வோமாக.

பி ன் னு ரை

ஆரியரின் குழ்ச்சியால் இந்தியாவில் ஒரு முலையிலும் சிங்க ளரின் தந்திரத்தால் இலங்கையின் ஒரு முலையிலும் முடக்கப் பட்ட தமிழ்க்குடியே இந்தாடுகளின் தொல்குடி என்பதும் இதுவே உலகின் முத்தகுடி என்பதும் உலக நாகரிகத்துக்குக் கால கோளிட்டதே இக் குடிதான் என்பதும் இதுவரை செய்யப் பெற்ற ஆய்வுகளால் உறுதி செய்யப்பெற்றுள்ளன. இவ்வாய்வு கள் பற்றியும் ஆய்வின் முடிபுகள் பற்றியும் இச்சிறுநூல் கூறுகிறது.

சிறப்புறரயால் அணிசெய்துள்ள பண்டிதர் வீ.பரந்தாமன் அவர்களுக்கும் அணிச்துறரயால் சிறப்புச் செய்துள்ள வரலாற்றாளியை செல்வி உமாசங்கரி பீ.ஏ சிறப்பு அவர்களுக்கும் என்னைப்பற்றி எழுதியுள்ள புலவர் முத்து இராசரத்தினம் அவர்களுக்கும் வெளியிட முன்வந்த ‘கபிலா பதிப்பகம்’ உரிமையாளர் செ.செல்வராசா அவர்களுக்கும் ஊழியர் அனைவருக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்:

மாத்தனை கோவிலடி,

கொக்கூர்க்கிழான்

செம்பியன் ஒழுங்கை,

கா.வை.இரத்தினசிங்கந்.

கொக்குவில்

திராவிட மரபுவழிக் காலவரண்முறை	
கி.மு. 30,000 - 16,500 -	பஃறுளித் தமிழ்ச்சங்கம், முதலாம் நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் தென்மதுரையில் கூட்டியது.
16,500 - 16,000 -	உடுக்கன்னன், மறைச்சக்னன் போன்ற ஆப்பிரிக்க காப்பிலிகளின் ஆட்சி தமிழகத்தில் ஏற்பட்டது.
16,000 - 14,550 -	மகேந்திரமலைத் தமிழ்ச்சங்கம், இறையனார் கூட்டியது.
14,500 - 14,470 -	மணிமலைத் தமிழ்ச்சங்கம், செங் கோ தலைமையில் கூட்டியது,
14,490 - 14,058 -	சிங்கமுகன், தாருகன், பாநுகோபன் போன்ற மங்கோவியர் ஆட்சி.
14,058 -	குமாரவேல் சூரபத்மனைத் தோற் கடித்தது, முதலாவது கடல்கோள் ஏற்பட்டுக் குமரிக்கண்டத்தின் சில பகுதிகள் நீருள் அமிழ்ந்தன.
14,058 - 14,004 -	திருச்செந்தூர்த் தமிழ்ச்சங்கம், குமாரவேல் கூட்டியது.
14,004 - 9,564 -	குமரியாற்றுத் தலைச்சங்கம் (தென் மதுரை)
9,564 -	இரண்டாவது கடல்கோள். குமரி மேலும் கடல்வாய்ப்பட்டது.
9,564 - 3,105 -	இராக்கதர் ஆட்சி
7,500	முதுகுடுமிப் பெருவழுதி இராக்க தரைத் தோற்கடித்தது.
7,500 - 6,900 -	ஐங்கிரம்
6,900 - 6,805 -	இராக்கதர் ஆட்சி
6,805 - 3,105 -	இடைச்சங்கம், முதலாம் முடத்திரு மாறன் தலைமையில் தாமிர பரணிக் கனரயில் கபாடபுரத்தில் கூடியது.
3,105 -	பாரதப்போர் (துவாரகைக்கோமான் கண்ணன் தெற்கில் நுழைதல்)
3,102 -	கலியகம்
கி. மு 2,387 -	காடுகோள்
1,915 - 1,715 -	திருப்பரங்குன்றத் தமிழ்ச்சங்கம் (தென்மதுரை)
1,715 -	இறுதிக் கடல்கோள்
1,715 - 235கி.பி -	கடைச்சங்கப் பந்தி: (போள்ளாச்சி மகாலிங்கம் சிறப்புமலர்

4004 C.C

உள்ளத்தைச் சட்டத் ஆறு
நலை உருவகப்படுத்தி அதனை
ஒயாஸ் வழிபட்டு மனதை ஒரு
நிலைப்படுத்தி அமைக்கான
முயலும் எங்கள் மக்களில் ஒத்
கியாசமானவரைக்குளில் கிடை
வன:

மீயோவி வீமானார் குண்டி
பேசுமினையில் “கடவுளே காப்
பாற்றா” என அஞ்சி நாம் தன்
சம் தேடுகையில் உயரமானதின்
ஊழியில் நினைக்கலையாது சிதா
ஏமாகக் கூம் கங்கீப்பணிகளைச்
செய்து அமைகியாக வாழும்
கோக்கர்ஜிமார்:

கோக்கர்ஜில் கணபதிப்பின்னைச் சட்டம்பியார் கடைசி மக
ாகப் பெற்று சொசம்பா எனப் பெயரிட்டுச் சின்னத்தங்களை
எனச் செல்லுமாக அளமாக்க அறிவுச் சொத்துக்கும் கோக்கடா
விள் காநிநாகர் மாண் வைத்திலிங்கம் அகூர்களுக்கும் 13.7.1938
நாள் பிறநீசுவர் திரு. கா. வெ. ரெத்தினசிங்கம் எனப் பெயரிய
கோக்கர்ஜிமார்.

1826ம் அண்டளவில் தமிழ் மக்களின் பாவனைக்கு அசீக்கி
கலை வந்துள்ளனரே புகிஸ் (Books), புஸ்தகம் புத்தகம் பொதித்
தகம் என மாறியது. ஒழு தமிழ்வழி நாலில் பொதிதகம் எனும்
காரணப்பெயரைச் செரிந்துதெத்து அறிமுகப்படுத்தியமைய
காம் பொதித் தம் அக்கில் வைத்திருக்கவேண்டும்.

பராணேகாச சம்பான் கண்டன் மகாவர்ச்சக்கதையும்
பக்மூய பகிய லெங்கை நெந்திய வரலாறுகளையும் ஒப்பிட்டுக்
சுட்டிரைக்கப் பொக்கர்ஜிமார் அறிவராய் வெளியீடுகளாக
ஒர்க்க களிகைக் கொகுகிள்களையும் ஒரு கலிகையிலக்கணத்தையும்
(காப்பிடியா), வாதார் வெளியீடுகளாக கமிழ்மூலம் ஆங்கிலம்
பயிலாளிக்கப்படவாக்கு ‘Learners English’ எனும் நாலையும்
வாசர் மாணவர் அங்கில - கரிம் அகராதி’ யையும் ‘கமிழ்
வரி’ எனும் நாலையும் அக்கியவர். பன்மொழிப் பயிற்சியும்
பள்ளுறையறிவும் பெற்ற வெளி பாரீ வகுப்பினர் முதல்பல
கலைக் கழக மாணவர் வரை யாவுருக்கும் இலவசமாகக் கல்விப்
பணி செய்து வருகிறார்.

நாலாக்கத் தொன்டில் அமைகியாகவும் கனகியாகவும்
கமிழ்த்தகாயின் கிணவடியில் காளிக்கைகள் பலவாற்றுறப் பணத்து
ங்களார்: தமிழ்த்தகாயின் புங்கால்தூங் ஒரு படையல் இன்றும்
பணத்துக்கப் படுகிறது. உயிர்ச்சக்காக்கள் அனைத்தும் விராம்பிய
முறைமையான படையல் இது எனக் கொள்வதில் மகிழ்ச்சியடை
கிறேன்:

மாத்ரன்,
கோக்கர்ஜில் கிழக்கு. (நாடகாசிரியர், நெறியாள்வைவேள்
15 - 6 - 1995.)

